

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Çoksatın Yazarları

Colleen Hoover
Tarryn Fisher

ASLA

ASLA

KISIM İKİ ve KISIM ÜÇ

ASLA ASLA

Kısım İki ve Kısım Üç

Asla Asla: Kısım İki ve Kısım Üç
Original Adı: *Never Never: Part Two, Part Three*
Colleen Hoover / Tarryn Fisher
Çeviri: Nihal Yormaz

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Eren Abaka
Düzeltili: Fahrettin Levent
Kapak ve Sayfa Uygulama: Gonca Gündoğdu

1. Baskı: Ağustos 2019
ISBN: 978-605-173-603-7

© Colleen Hoover / Tarryn Fisher, 2015, 2016

Türkçe Yayım Hakkı: Bu baskı için Kayı Ajans aracılığıyla
Dystel Goderich ile anlaşma yapılmıştır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi
Beylikdüzü O.S.B. Mah., Orkide Cad., No: 1/Z
Beylikdüzü/İstanbul
Tel: (212) 671 61 51 Faks: (212) 671 61 50
Sertifika No: 28640

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 34590

ASLA ASLA

Kısım İki ve Kısım Üç

Colleen Hoover
Tarryn Fisher

Çeviri
Nihal Yormaz

 epsilon

Bu kitap mutlu sonları seven ve birinci kitabın sonu için
beni affeden herkes içindir. Tarryn'in hatasıydı.
~Colleen Hoover

Bu kitap mutlu sonların ve diyet kolanın aptallık
olduğunu düşünen herkes içindir.
~Tarryn Fisher

Birinci Bölüm

Silas

Yavaşça başladı.

Yağmur.

Bir damla buraya, bir serpinti şuraya. Önce arabanın önümde duran camına ve sonra da beni çevreleyen pencere-
relere. Damlalar arabamın tavanında binlerce parmak ucu
dolaşıyormuş gibi ses çıkarmaya başladılar. *Tıp-tıp-tıp-tıp-
tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp-tıp*. Ses her yanıma sarmış
durumdaydı. Sanki içimden geliyor ve dışarı çıkmaya ça-
lışıyordu. Yağmur, ön camdan aşağıya doğru gözyaşlarına
benzeyen uzun çizgilere karışarak akmaya başladı. Aşağıya
doğru kaydılar, camın altında gözden kayboldular. Silecekle-
ri açmaya çalıştım ama arabamın kontağı kapalıydı.

Arabamın kontağı neden açık değil?

Dışarıyı görebilmek için avuç içimle camdaki buharı sil-
dim ama yağmur artık o kadar şiddetli yağıyordu ki hiçbir
şey göremiyordum.

Neredeyim?

Donup arka koltuğa baktım ama hiç kimse yoktu. Hiçbir şey yoktu. Tekrar önüme döndüm.

Düşün, düşün, düşün.

Nereye gidiyordum? Uyuyakalmış olmalıydım.

Ben nerede olduğumu bilmiyorum.

“Ben” nerede olduğumu bilmiyorum.

Ben... ben... ben...

Kimim ben?

Ben kelimesini içeren düşüncelerin akla gelmesi çok doğal gibi gözüküyordu. Fakat düşüncelerimin her birinin içi boş ve önemsizdi, çünkü “ben” kelimesi hiç kimseye bağlı değildi. İsim yoktu, yüz yoktu. Ben bir *hiçtim*.

Caddede benimkinin yanına gelerek yavaşlayan bir arabanın motor sesiyle dikkatim dağıldı. Geçerken ön camından sular sıçrattı. Araba yavaşlarken stop lambalarını yaktım ve o da gelip önüme çekti.

Geri vites lambaları.

Kalbim boğazımda, parmaklarımın ucunda, şakaklarımda atmaya başladı. Arabanın üzerindeki ışıklar beni kendime getirdi. *Kırmızı, mavi, kırmızı, mavi.* Arabadan birinin çıktığını gördüm. Tek algılayabildiğim arabama doğru yaklaşmakta olan gölgesiydi. O yolcu kapısına doğru yürürken boynumu zorlukla hareket ettirebildim ve pencereye ulaştığında ona ancak gözlerimi çevirebildim.

Cama vurdu.

Tık, tık, tık.

Camı açmak için düğmeye bastım ve cam açıldı – *bunu yapmayı nasıl biliyordum?*

Bir polisti.

Yardım edin, demek istedim.

Nereye gittiğimi unuttum, demek istedim.

“Silas?”

Onun sesiyle irkildim. Yüksek tondaydı. *Silas* kelimesini söylerken yağmurun sesini bastırmaya çalışıyordu.

Ne demekti bu kelime? *Silas*. Belki adam Fransız'dı. Belki ben Fransa'daydım ve *Silas* da selamlaşmak anlamına geliyordu. Belki ben de *Silas* diye karşılık vermeliydim.

Adam boğazını temizledi ve sonra, "Araban mı bozuldu?" diye sordu.

Fransız değil.

Arabamın kontrol göstergelerine baktım. Dudaklarımı bir kelime oluşturabilmek için zorladım. Bunun yerine, farkında olmadan nefesimi tuttuğumdan soluk aldım. Akciğerlerimdeki havayı serbest bıraktığımdaysa titrek bir şekilde dışarı çıktı... utanç vericiydi. Yeniden dönüp camdaki polis memuruna baktım. "Hayır," dedim. Sesim beni korkutmuştu. Tanıdık değildi.

Memur bana doğru eğildi ve kucağımı işaret etti. "Orada ne var?" diye sordu. "Bir yerlerin yol tarifi mi? Kayıp mı oldun?"

Kucağımda duran tanıdık gelmeyen kâğıt yığınınına baktım. Kurtulmak istercesine onları yolcu koltuğuna doğru ittirdim ve tekrar başımı salladım. "İıı... şey... ben..."

Sözlerim bir telefon sesiyle bölündü. Yüksek tonda çalan bir telefon sesi, arabanın içinden geliyordu. Sesi takip ettim, altındaki telefona ulaşmak için kâğıtları koltuktan ittim. Arayanın kim olduğuna baktım. *Janette*.

Janette diye birini tanıımıyordum.

"Yolun kenarından çekilmelisin evlat," dedi polis memuru, bir adım geri çekilerek. Telefonu sessize almak için yanındaki bir tuşa bastım. "Düz devam et ve okula geri dön. Büyük maç bugün."

Büyük maç. Okul.

Neden bunların hiçbirini tanıdık gelmiyor?

Başımı onaylarcasına salladım.

"Yağmur birazdan duracak olmalı," diye ekledi. Arabamın çatısına beni oradan gönderirmişçesine vurdu. Yeniden başımı salladım ve parmağımla pencere camlarını kontrol eden düğmeye bastım. "Babana bana bu gece yer tutmasını söyle."

Tekrar başımla onayladım. *Babam.*

Memur bana yüzünde sorgulayan bir ifadeyle birkaç saniye daha baktı. En sonunda başını salladı ve arabasına doğru yürümeye başladı.

Telefona baktım. Tam bir tuşuna basacaktım ki telefon bir kez daha çalmaya başladı.

Janette.

Bu Janette her kimse belli ki birinin cevap vermesini gerçekten çok istiyordu. Ekranı kaydardım ve telefonu kulağıma götürdüm.

“Alo?”

“Onu buldun mu?” Telefondaki sesi tanıımıyordum. Cevaplamadan önce kapanmasını umut ederek birkaç saniye bekledim. “Silas, alo?”

Telefondaki kız da polis memuruyla aynı kelimeyi söylemişti. *Silas*. Bir farkla, kız bu kelimeyi birinin adını söyler gibi telaffuz etmişti.

Bu benim adım mı?

“Ne?” dedim telefonda, her şey yüzünden kafam karışmıştı.

“Onu bulabildin mi?” Kızın sesinde bir panik havası vardı.

Onu bulmuş muydum? Kimi aramam gerekiyordu? Arkamı döndüm ve arka koltuğu bir kez daha kontrol ettim, üstelik arabada benimle kimsenin olmadığını biliyor olmama rağmen. Tekrar önüme döndüm, bana yöneltilen soruya nasıl cevap vereceğimden emin değildim. “Onu buldun mu?” diye sordum, sorusunu tekrar ederek. “Ben... sen buldun mu?”

Janette’tan bir feryat yükseldi. “Bulmuş olsam seni neden arayayım?”

Telefonu kulağımdan çektim ve ekrana baktım. Kafam çok karışmıştı. Telefonu kulağıma yeniden götürdüm.

“Hayır,” dedim. “Onu bulmadım.”

Belki de bu kız benim küçük kız kardeşimdi. Sesi genç geliyordu. Benden genç. Belki köpeğini kaybetmişti ve ben

de onu aramak için dışarı çıkmıştım. Belki yağmurda hâkimiyetimi kaybetmiş ve kafamı çarpmıştım.

“Silas, bu onun yapacağı bir şey değil,” dedi Janette. “Eve gelmeyeceğini ya da okulda olmayacağını bana söylerdi.”

Tamam, zannımca burada bahsettiğimiz şey bir köpek değildi. Oldukça emin olduğum bir gerçek vardı; belli ki ortadan kaybolmuş bir kız hakkında tartışıyorduk ve daha kendi kimliğim hakkında bile emin olmadığımı göz önünde bulundurursam, bu durum beni gerçekten rahatsız etti.

“Janette, kapatmam gerekiyor. Aramaya devam edeceğim.” Kapat tuşuna bastım ve telefonu yanımdaki koltuğa bıraktım. Gözüm az önce kucağımda duran kâğıtlara takıldı. Uzanıp onları aldım. Sayfalar birbirine zımbalanmıştı. İlk sayfayı çevirdim. Bu bir mektuptu, bana ve Charlie adındaki bir başka erkeğe yazılmıştı.

Charlie ve Silas,

Eğer bunu neden okuduğunu bilmiyorsan, demek ki her şeyi unutmuşsun.

Bu da neyin nesiydi şimdi? İlk cümle okumayı beklediğim bir şey değildi. Ne okumayı beklediğimi de bilmiyordum.

Kimseyi tanıımıyorsunuz, kendinizi bile. Lütfen panik yapmayın ve bu mektubun tamamını okuyun.

Panik yapmayın kısmı için biraz geç olmuştu.

Neler olduğundan emin değiliz ancak eğer olanları yazmazsak bunun tekrar olabileceğinden korkuyoruz. En azından her şey yazılı olursa ve birden fazla yere bırakılırsa bunun tekrar olması durumunda daha hazırlıklı olacağız. İlerleyen sayfalarda bildiğimiz tüm bilgileri bulacaksınız. Belki bir şekilde yardımı dokunur.

Charlie ve Silas

Sonraki sayfaya hemen geçmedim. Sayfaları kucağıma koydum ve ellerimi yüzüme götürdüm. Yukarı aşağı, yukarı aşağı ovaladım. Dikiz aynasına baktım ve sonra birden bana bakan gözleri tanıyamayınca bakışlarımı çevirdim.

Boyle bir şey olamazdı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve parmaklarımı burnumun kemerine götürdüm. Uyanmayı bekledim. Bu bir rüyaydı ve uyanmalıydim.

Bir araba geçti ve ön camından biraz daha su sıçrattı. Bir kez daha suların aşağıya doğru akışını ve kaputun altında kaybolmasını izledim.

Rüya görüyor olamazdım. Her şey çok canlı ve bir rüya olamayacak kadar detaylıydı. Rüyalar kusurludur ve her şey o saniye gerçekleşiyormuşçasına bir andan bir diğerine ilerlemez.

Sayfaları tekrar elime aldım ve her cümleyle okumak biraz daha zorlaşıyordu. Ellerim git gide daha fazla titriyordu. Gözlerimle diğer sayfayı tararken aklım karman çorman olmuştu. Silas'ın kesinlikle benim adım olduğunu ve Charlie'nin de aslında bir kız adı olduğunu öğrenmiştim. Bu o kayıp kız mı diye merak ettim. Okuduğum sözcükleri kabullenecek kadar kuşkularımdan kurtulamasam da okumayı sürdürdüm. Yine de neden kendime buna inanmak için izin vermediğimi bilmiyordum çünkü okuduğum her şey kesinlikle hiçbir şey hatırlamadığım gerçeğiyle örtüşüyordu. Ancak ve ancak kuşkularımdan kurtulabilirsem bunun mümkün olabileceğini kabul edebilirdim. Okuduğum şeyde yazarlara göre; art arda dördüncü kez hafızamı kaybetmiştim.

Tıpkı arabamın tavanına düşen yağmur damlaları gibi nefesim de düzensizdi. Sol elimi boynumun arkasına götürdüm ve son paragrafı okurken enseme sıktım. Bundan yalnızca on dakika kadar önce yazmışım gibi gözüken paragrafı.

Charlie dün akşam Bourbon Caddesi'nde bir taksiye atladı ve o zamandan beri onu gören olmadı. Onun bu mektuptan haberi yok. Onu bul. Yapman gereken ilk şey onu bulmak. Lütfen.

Mektubun son birkaç sözcüğü kargacık burgacık yazılmıştı ve pek okunaklı değildi, sanki yazarken zamanım tüke-

niyormuş gibi. Öğrendiğim her şey üzerine kafa patlatırken mektubu koltuğun üzerine bıraktım. Bilgiler zihnimde, kalbimin göğsümdeki atış hızından daha hızlı koşuşturuyorlardı. Bir panik atak nöbetinin yaklaştığını hissedebiliyordum ya da belki bir sinir krizinin. Direksiyonu iki elimle tuttum ve burnumdan nefes alıp verdim. Bunun sakinleştirici bir etki yaratacağını nereden bildiğimi bilmiyordum. İlk başta işe yarıyor gibi gözüküyordu fakat ben yine de bu şekilde birkaç dakika oturdum ve öğrendiğim şeyleri düşündüm. *Bourbon Caddesi, Charlie, erkek kardeşim, Karides, tarotçu, döv-melerimiz, benim fotoğraf tutkum.* Neden bunların hiçbiri bana tanıdık gelmiyordu? Bu bir şaka olmalıydı? Tüm bu olanlar başka biriyle ilgili olmalıydı. Silas ben olamazdım. Eğer ben olsaydım kendimi öyle gibi *hissederdim*. Kendimi olmam gereken bu kişiden tamamen farklı hissediyordum.

Tekrar telefonumu aldım ve kamera uygulamasını açtım. Öne doğru eğildim, arkama doğru uzanıp tişörtümü öne çektim ve kafamdan çıkardım. Kamerayı arkama tuttum ve sırtımın fotoğrafını çektim, daha sonra tişörtümü tekrar giyip telefona baktım.

İnciler.

Sırtımda siyah incilerden oluşan bir kolyenin dövmesi vardı, tıpkı mektupta söylediği gibi.

“Lanet olsun,” diye fısıldadım fotoğrafa bakarken.

Midem. Sanırım kusacağım...

Arabanın kapısını tam zamanında açtım. Sabah kahvaltısında yediğim ne varsa artık ayaklarımın altındaydı. Yine midem bulanır diye orada beklerken, kıyafetlerim sırlıklam oldu. Bulantının geçtiğini düşündüğümde arabaya geri döndüm.

Saate baktım, 11:11'i gösteriyordu.

Hâlâ neye inanacağımdan emin değildim ancak hatırlamadan geçirdiğim her anla birlikte, bu şeyin tekrar başıma gelmesinden önce kırk yedi saatten biraz daha uzun zamanım olduğu fikri aklıma daha da yatmaya başlamıştı.

Kolruğa doğru uzanıp torpido gözünü açtım. Neye baktığımı bilmiyordum ama burada oturup hiçbir şey yapmamak bana zaman kaybı gibi geliyordu. Araç ve sigorta belgelerini bir kenara koyup içindekileri dışarı çıkardım. Üzerinde adlarımızın yazıldığı bir zarf buldum. Okuduğum her şeyin bir kopyasıydı. Torpido gözünün en altındaki katlanmış bir kâğıt parçası dikkatimi çekene kadar karıştırmaya devam ettim. Kâğıdın üst köşesinde benim adım yazıyordu. Açtım, önce alt kısımdaki imzaya baktım. Bu, Charlie'den bana yazılmış bir mektuptu. Sayfanın başına dönüp okumaya başladım.

Sevgili Silas,

Bu bir aşk mektubu değil. Tamam mı? Her ne kadar kendini bunun öyle olduğuna ikna etmeye çalışsan da öyle değil. Çünkü ben o tip bir kız değilim. Her daim sevgi pıtırıcı olan ve mide bulandıran o kızlardan nefret ediyorum. Öğk.

Her neyse, bu bir anti-aşk mektubu. Örnek vermek gerekirse, geçen hafta hastalandığımda senin bana portakal suyu ve ilaç almandan hiç hoşlanmadım. Hem o kartta ne yazıyordu? Kendimi daha iyi hissetmemi dilediğin ve beni sevdiğin mi? Öff...

Ayrıca, senin arızalı bir robot numarası yaptığın dans etme tarzından kesinlikle hoşlanmıyorum. Bu hiç hoş değil ve beni hiç güldürmüyor.

Ah, bir de beni öptüğünde bana ne kadar güzel olduğumu söylemek için geri çekilmen yok mu? Bundan bir parça bile hoşlanmıyorum. Neden sen de sadece kız arkadaşlarını görmezden gelen diğer erkekler gibi olamıyorsun? Bununla uğraşmak zorunda olmam büyük haksızlık.

Ayrıca, hazır her şeyi nasıl yanlış yaptığından bahsetmişken, ponpon kızlar provasında sırtımı incittiğim günü hatırlıyor musun? Ve sen o gün sırtıma Biofreeze

sürüp benimle Pretty Woman izlemek için David'in partisine gitmemiştin. Gerçekten ne kadar zavallı ve bencil olabildiğinin açık bir işaretiydi bu. Bu ne cüret Silas!

Bir de artık arkadaş çevremizde benim hakkımda söylediklerine daha fazla tahammül edemeyeceğim. O gün Abby kıyafetimle dalga geçtiğinde, ona ben plastik bir poşet bile giysem üzerimde özel bir tasarım gibi duracağını söyleyerek sınırı aştım. Ve Janette'ı artan baş ağrıları yüzünden göz doktoruna götürdüğünde sınırı daha da çok aştım. Birinin seni durdurması gerekiyor. Tüm bu korumacı ve düşünceli olma halin hiç çekici değil.

İşte bu yüzden, seni bu gezegendeki herhangi bir insandan daha fazla sevmediğimi söylemek için yazıyorum. Ayrıca sen her odaya girdiğinde ben karnımda uçuşan kelekler değil hasta, tek kanatlı, sarhoş güveler varmış gibi hissediyorum. Üstelik çok ama çok iticisin. Senin o lekesiz cildini her gördüğümde irkiliyorum ve Tanrı'm, bu çocuk biraz sivilce ve çarpık dişlerle çok daha çekici olabilirdi diye düşünüyorum. Evet, sen berbatsın Silas.

Sana âşık değilim.

Hem de hiç.

Asla asla.

Charlie.

Mektubun son kısmına gözlerimi diktim ve şu sözcükleri birkaç kez daha okudum.

Sana âşık değilim.

Hem de hiç.

Asla asla.

Charlie.

Bir tarih görmeyi umarak mektubun arkasını çevirdim. Ne zaman yazıldığına dair hiçbir işaret yoktu. Eğer bu kız

hana böyle mektuplar yazdıysa, o zaman ilişkimizin şimdiki durumu hakkındaki notlarımda okuduğum her şey nasıl doğru olabilirdi? Açık bir şekilde ona âşıktım. Ya da en azından âşıkmışım.

Ne olmuştu bize?

Ne olmuştu *ona*?

Mektubu katlayıp bulduğum yere geri koydum. Kâğıtta listelenen adresler arasında ilk gideceğim yer Charlie'nin eviydi. Onu orada bulamasam da belki annesinden daha fazla bilgi alabilir ya da daha önce gözden kaçırdığımız bir şeyler bulabilirdim.

Evin önündeki garaj yoluna girdiğimde garaj kapısı kapalıydı. Evde birinin olup olmadığını bilemiyordum. Yerler pisti. Kaldırımın yanında birisinin çöp tenekesi devrilmiş duruyordu, içindeki çöpler caddeye dökülmüştü. Bir kedi poşetlerden birini eşeliyordu. Arabadan indiğimde kedi cad-denin aşağısına doğru hızla kaçtı. Evin ön kapısına doğru ilerlerken etrafa bakındım. Kimse yoktu, komşunun pencerelelerinin ve kapılarının hepsi sımsıkı kapalıydı. Birkaç kez kapıya vurdum ama kimse cevap vermedi.

Tokmağı çevirmeden önce son bir kez daha etrafıma bakındım. *Açık*. Kapıyı sessizce ittim.

Birbirimize yazdığımız mektuplarda birkaç kez Charlie'nin tavan arasından bahsetmiştik, o yüzden arama yapacağım ilk yer orası olacaktı. *Charlie'nin tavan arası*. Kızla tanışmadan önce tavan arasıyla tanışacaktım. Kapılardan biri koridora açılıyordu. İçeri girdim ve yatak odasını boş buldum. İki yatak vardı, Charlie ve kız kardeşi burada uyuyor olmalıydılar.

Dolaba doğru yürüdüm ve yukarı baktım, tavan arasının girişini buldum. Kıyafetleri bir kenara ittim ve burnuma bir koku doldu. Ona mı aitti? Çiçek kokusu. Tanıdık gelmişti ama bu delilik değil miydi? Eğer onu hatırlayamıyorsam

muhtemelen kokusunu da hatırlayamazdım. Dolap raflarını merdiven olarak kullanıp yukarı çıktım.

Tavan arasında ışık yalnızca odanın diğer ucundaki pencereden geliyordu. Nereye gittiğimi göreceğim kadar aydınlıktı fakat yine de çok değildi, bu yüzden telefonumu çıkar-dım ve el feneri uygulamasını açtım.

Durdum ve telefonumda açtığım uygulamaya bakakaldım. *Onun orada olduğunu nereden biliyordum?* Keşke neden bazı şeyleri hatırlayıp bazılarını hatırlayamadığımızla ilgili ortada bir mantık veya gerekçe olsaydı. Hatıralarım arasında ortak bir bağ kurmaya çalışıyordum ama bu tamamen boşunaydı.

Tavan dik durmam için çok alçak olduğundan eğilmek zorunda kaldım. Tavan arasında odanın diğer tarafında bulunan derme çatma bir oturma alanına doğru ilerledim. Orada yastıklarla çevrili bir battaniye yığını vardı.

O gerçekten burada mı uyuyor?

Birinin bu izole ortamda isteyerek zaman geçirdiğini hayal etmeye çalışmak bile tüylerimi ürpertmeye yetmişti. Yalnızlığı seven biri olmalıydı.

Başımı çatı kirişlerine vurmamak için daha fazla eğmem gerekiyordu. Onun kendi için düzenlediği bu alana ulaştığımda etrafa baktım. Yastıkların yanında kitap yığınları vardı. Masa olarak kullandığı kitaplardan bazıları, fotoğraf çerçeveleriyle kaplıydı.

Onlarca kitap. Acaba hepsini okumuş muydu yoksa onlara sadece rahatı için mi ihtiyaç duyuyordu? Belki onları gerçek hayattan bir kaçış olarak kullanıyordu. Buranın görünüşünden dolayı onu ayıplamazdım.

Eğilip bir tanesini aldım. Koyu bir kapağı vardı ve bir evle bir kız sanki birbirinin içine geçmiş, tek parça olmuş gibiydi. Ürperticiydi. Burada yalnız başıma oturduğumu ve karanlıkta böyle kitaplar okuduğumu hayal bile edemiyordum.

Kitabı bulduğum yere bıraktım ve duvara dayanmış bir sandık dikkatimi çekti. Ağır ve eski gözüküyordu, belki de ailesinde nesilden nesle geçen bir şeydi. Ona doğru yürüdüm ve kapağı açtım. İçinde birtakım kitaplar vardı ve hepsinin de kapakları boştu. En üsttekini alıp kapağını açtım.

7 Ocak - 15 Temmuz 2011

Sayfaları çevirdim ve bunun bir günlük olduğunu anladım. Bunun altındaki kutuda en az beş tane daha vardı.

Yazmayı seviyor olmalıydı. Yastıkları ve battaniyeleri kaldırarak etrafa baktım, günlükleri koymak için bir şeyler aradım. Eğer bu kızı bulmak istiyorsam nerelere takıldığını bilmeliydim. Gidebileceği yerler, tanıyabileceği insanlar. Bu bilgilere ulaşmak için en iyi yol günlüklerdi.

Yerde boş ve yıpranmış bir sırt çantası buldum, onu alıp bütün günlükleri içine doldurdum. Her şeyi kenara itmeye, kitapları sallayarak etrafta bana yardımcı olabilecek bir şeyler aramaya başladım. Çeşitli yerlerde birkaç mektup, birkaç fotoğraf yığını, gelişigüzel yazılmış yapışkan notlar buldum. Sırt çantasına sığdırabildiğim her şeyi aldım ve tavan arasına açılan kapağa doğru yöneldim. Kendi evimdeki yatak odasında da bir şeyler olduğunu biliyordum, bu yüzden buradan sonra oraya gidecek ve olabildiğince hızlı bir şekilde araştırma yapacaktım.

Kapağa ulaştığımda önce sırt çantasını delikten aşağı bıraktım. Gürültülü bir şekilde yere düştü ve daha sessiz olmam gerektiğini bildiğim için irkildim. Basamakları teker teker inerken, Charlie'nin her gece bu derme çatma merdivenlerde bir aşağı bir yukarı inip çıktığını hayal etmeye çalıştım. Bu tavan arasına kaçmayı bir seçenek olarak gördüğüne göre hayli kötü bir hayatı olmalıydı. Aşağı indiğimde sırt çantasını aldım ve ayağa kalktım. Onu omzuma geçirip kapıya doğru yöneldim.

Donakaldım.

Ne yapacağımdan emin değildim. Çünkü az önce arabamın camına tıklayan polis memuru şu anda karşımda durmuş bana bakıyordu.

Kız arkadaşımın evinde olmam yasadışı mı?

Kapı ağzında duran polisin arkasında bir kadın vardı. Gözleri öfkeyle doluydu ve sanki uykudan yeni kalkmış gibi rimeli akmıştı. Saçları dağınıktı ve birkaç adım uzağında olmama rağmen alkol kokusu odanın diğer ucuna kadar geliyordu.

“Sana yukarıda olduğunu söylemiştim!” diye bağırdı beni göstererek. “Onu daha bu sabah evimden uzak durması konusunda uyardım ve yine geri geldi!”

Bu sabah?

Harika. Keşke mektupta kendimi bu konuda bilgilendirmiş olsaydım.

“Silas,” dedi polis memuru. “Benimle dışarı gelmeye ne dersin?”

Kafamı salladım ve onlara doğru temkinli bir şekilde ilerledim. Yanlış bir şey yapmışım gibi gözükmüyordu çünkü sadece benimle konuşmak istemişti. Eğer yanlış bir şey yapmış olsaydım bana anında haklarımı okuyor olurdu.

Kadın koridordan oturma odasına doğru yürürken, “Burada olmaması gerektiğini biliyor Grant!” diye bağırdı. “Bunu biliyor ve hâlâ gelmeye devam ediyor! Sadece beni çileden çıkarmaya çalışıyor!”

Bu kadın benden nefret ediyordu. Hem de çok. Sebebini bilmemek, ona her ne halt ettiysem bunun için özür dilememi zorlaştırıyordu.

“Laura,” dedi polis memuru. “Dışarıda Silas’la konuşacağım fakat sakın olmalı ve kenara çekilmelisin ki bunu yapabileyim.”

Laura kenara çekildi ve yanından geçerken ters ters bana baktı. “Yaptığın her şey yanına kâr kalıyor, tıpkı baban gibi,” dedi. Gözlerimi ondan kaçırdım, böylece yüzümdeki kafa karışıklığı ifadesini göremeyecekti. Omzumdaki çantayı sımsıkı tutup dışarı çıkan Polis Memuru Grant’i takip ettim.

Neyse ki yağmur kesilmişti. Arabamın yanında durana dek yürümeye devam ettik. Polis memuru yüzünü bana çevirdi ve onun bana yöneltmek üzere olduğu sorulara cevap verip veremeyeceğimle ilgili hiçbir fikrim yoktu ama çok spesifik şeyler olmayacaklarını umuyordum.

“Neden okulda değilsin Silas?”

Dudak büktüm ve bunun cevabını düşündüm. “Eee... şey...” Arkasından geçen bir arabaya baktım. “Charlie’yi arıyorum.”

Bunu söylemeli miydim bilmiyordum. Şundan emindim, eğer onun kaybolduğunu polislerin bilmemesi gerekseydi buna mektupta bir açıklık getirirdim. Ancak mektup sadece onu bulmak için elimden geleni yapmam gerektiğinden bahsediyordu ve atacağım ilk adım onun kaybolduğunu haber vermemmiş gibi görünüyordu.

“Onu arıyorum demekle neyi kastediyorsun? O neden okulda değil?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Aramadı, kız kardeşi de ondan haber alamamış ve bugün okulda da görünmedi.” Elimi arkama, evin olduğu yöne doğru çevirdim ve “Kendi annesi açıkça görüldüğü üzere onun kaybolduğunu fark edemeyecek kadar sarhoş ve işte bu yüzden ben de onu kendi kendime bulmaya çalışmalıyım diye düşündüm,” dedim.

İlgili olmaktan ziyade meraklı bir tavırla başını eğdi. “Onu son gören kişi kim? Ve ne zaman?”

Rahatsız bir şekilde ayaklarımı hareket ettirirken yutkundum ve dün geceyle ilgili mektupta yazanları hatırlamaya çalıştım. “Ben. Dün gece. Tartıştık ve onu eve bırakma teklifimi reddetti.” Polis Memuru Grant arkamdan bize doğru gelmekte olan birini işaret etti. Arkamı döndüm, Charlie’nin annesi açık kapı eşiğinde duruyordu. Eşiği geçip avluya doğru yürüdü.

“Laura, kızının nerede olduğunu biliyor musun?”

Kadın gözlerini devirdi. “Olması gerektiği gibi okulda.”

“Değil,” diye müdahale ettim.

Memur Grant gözlerini Laura’dan ayırmıyordu. “Charlie dün akşam eve geldi mi?”

Laura önce bana baktı, ardından memura döndü ve “Elbette geldi,” dedi. Sanki söylediğinden emin değilmiş gibi sesi cümlenin sonuna doğru alçaldı.

“Yalan söylüyor,” diye patladım.

Polis Memuru Grant beni susturmak için elini havaya kaldırdı ve sorularını Laura’ya yöneltmeye devam etti. “Kaçta geldi eve?”

Laura’nın yüzüne çöken şaşkınlık ifadesini görebiliyordum. Omuz silkti. “Bu hafta okulu kırdığı için onu azarlamıştım. O yüzden de sanırım yukarıda tavan arasındaydı.”

Gözlerimi devirdim. “Evde bile değildi,” dedim sesimi yükselterek. “Bu kadın çok açık bir şekilde kendi öz kızının evde olup olmadığını bile bilemeyecek kadar çok sarhoş!”

Aramızdaki mesafeyi aşır yumruklarını kollarıma ve göğsüme doğru savurmaya başladı. “Defol git evimden seni piç kurusu!” diye çığlık attı.

Polis onu kollarından yakaladı ve gözleriyle arabamı işaret ederek, “Sana son kez söylüyorum Nash. Okula geri dön,” dedi.

Laura debeleniyor ve kurtulmaya çalışıyordu fakat onu sıkıca tutan adama etki edemiyordu. Bu, polis memuruna o kadar normal geliyordu ki Laura daha önce de benim yüzümden polisi aradı mı acaba diye düşünmeden edemedim.

“Ama... peki ya Charlie?” Kimsenin neden onun hakkında endişelenmediği konusu kafamı karıştırmıştı. Özellikle de kendi annesinin.

“Annesinin de söylediği gibi belki de okuldadır,” dedi Grant. “Ne olursa olsun akşamki maça gelecektir. Onunla orada konuşuruz.”

Başımla onayladım ama çok iyi bildiğim bir şey vardı ki o da okula geri dönmeyecek olduğumdu. Charlie’nin sırlarıyla dolu çantamı aldım ve daha fazla şey bulmak üzere doğruca eve gittim.

İkinci Bölüm

Silas

Evin kapısına doğru yürüdüğümde ilk yaptığım şey duraklamak oldu. Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu, duvardaki fotoğraflar bile. Her şeyin aklımda yer etmesi için birkaç saniye bekledim. Evi arayabilir ya da fotoğraflara göz atabilirdim ancak muhtemelen bunu daha önce zaten yapmıştım. Bir dönüm noktasındaydım ve eğer Charlie'ye ne olduğunu –bize ne olduğunu– ortaya çıkarmak istiyorsam daha önce yapmakla zaman harcamadığımız şeylere odaklanmalıyım.

Yatak odamı buldum ve doğruca dolaba doğru yürüdüm – topladığımız diğer tüm eşyaların olduğu rafa. Her şeyi yatağımın üzerine boşalttım, spor çantasının içindekileri de. Her şeyi eleterek nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyordum. Çok eşya vardı. Elime bir kalem aldım, böylece bu durum yine her şeyi unutmamla sonuçlanırsa faydalanabileyim diye bulduğum her şeyi not edebilecektim.

Charlie'yle son zamanlarda nasıl bir ilişkim olduğu hakkında bir sürü şey biliyordum ama bu bir işe yaramıyordu.

Nasıl bir araya geldiğimiz ya da ailelerimizin nasıl parçalandığı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Bunlardan herhangi birinin başımıza gelen şeye bir katkısı olup olmadığı bilmiyordum ancak araştırmak için en iyi yerin başlangıç noktası olduğumu hissediyordum.

Charlie'ye hitaben yazılmış –kendi yazdığım– eski görünümülü notlardan birini elime aldım. Mektup dört yıldan daha eskiydi ve tavan arasından aldığım bir yığın mektuptan yalnızca biriydi. Belki benim bakış açımla bir şey okumak ne tür bir insan olduğumu anlamama yardımcı olacaktı, her ne kadar bu mektup dört yıldan eski olsa da.

Yatağa oturdum ve kafamı karyola başlığına dayayıp okumaya başladım.

Charlie,

Birbirimiz olmadan geçirdiğimiz herhangi bir tatil hatırlayabiliyor musun? Bugün bunu düşündüm. Böyle bir şeyin nasıl hiçbir zaman çekirdek ailem ve benim aramda olmadığını. İkimiz için de ailelerimiz daima Landon, Janette, sen ve ben olduk.

Büyük bir aile.

Ayrı geçirdiğimiz herhangi bir bayram var mı pek emin değilim. Noel, Paskalya, Şükran Günü. Bunların hepsini daima birlikte geçirdik, ya sizin evde ya da bizimkinde. Belki de bu yüzden hiçbir zaman yalnızca tek bir erkek kardeşim varmış gibi hissetmedim. Her zaman bir erkek, iki de kız kardeşim var gibi hissettim. Bu şekilde hissetmediğimi hayal dahi edemiyorum, sen ailemin bir parçasısın.

Ama korkarım ben bunu mahvettim. Ve sana ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum çünkü dün gece seni öptüğüm için özür dilemek istemiyorum. Pişman olmam gerektiğini biliyorum ve yine biliyorum ki arkadaşlığımızı resmen mahvetmiş olduğum gerçeğini telafi et-

mek için elimden geleni yapmalıyım ama pişman değilim. Bu batayı uzun zamandır yapmak istiyordum. Sana olan hislerimin değişip değişmediğini anlamaya çalıştım ancak bu gece değişmediklerini fark ettim. Sana en yakın arkadaşım olarak beslediğim hislerim hiç değişmedi sadece evrim geçirdiler.

Evet, seni seviyorum ama artık sana aşığım da. Ve seni yalnızca en yakın arkadaşım olarak görmek yerine, şimdi artık öpmeyi arzuladığım en yakın arkadaşım olarak görüyorum.

Evet, seni bir erkek kardeşin kız kardeşini sevdiği gibi seviyordum ama şimdi bir erkeğin bir kızı sevebileceği şekilde seviyorum.

Bu öpücüğe rağmen, sana aramızdaki hiçbir şeyin değişmeyeceğine dair söz veriyorum. Daha fazlası olacak sadece. Çok daha iyisi.

Dün gece bu yatakta yanımda yatarken, kahkahalar atarak bana bakarken kendime engel olamadım. Birçok kez nefesimi kesmiş ya da kalbim karnımın içinde sıkışıp kalmış gibi hissettirmiştin bana. Fakat dün gece on dört yaşındaki bir oğlanın üstesinden gelebileceğinden çok daha fazlası oldu. İşte bu yüzden yüzünü ellerimin arasına aldım ve seni öptüm; tıpkı bir yıldan fazla zamandır hayalini kurduğum gibi.

Son zamanlarda senin yanındayken seninle konuşmayacak kadar sarhoş hissediyordum kendimi. Daha önce hiç alkol kullanmamıştım ama eminim ki sarhoş olmak da seni öpmek gibi bir histir. Hal böyleyken, daha şimdiden ayılmaktan korkmaya başladım bile çünkü seni öpmenin bağımlısı olduğumu anladım.

Dün gece beni itip odamdan çıktığın andan beri senden haber alamadım, dolayısıyla da öpüşmemiz konusunda benim gibi düşünmediğinden endişelenmeye

başladım. Telefonuma cevap vermedin. Mesajlarımın geri dönmedin. Bu yüzden benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini hatırlaman gerektiğinde okuman için sana bu mektubu yazıyorum. Çünkü belli ki sen unutmaya çalışıyorsun.

Lütfen unutma Charlie.

İçindeki inatçı keçinin seni bu öpücüğün bir hata olduğuna inandırmak için konuşmasına asla izin verme. Dudaklarım nihayet seninkilerle buluştuğunda bunun sana kendini ne kadar iyi hissettirdiğini asla unutma. Seni tekrar böyle öpmem için bana ihtiyaç duymaktan asla vazgeçme.

Beni kendine nasıl çektiğini, kalbimin göğsünün içinde attığını hissetmeyi nasıl istediğini asla unutma.

Gelecekte kahkahalarından biri yine senin bir parçan olmam için bende bir arzu uyandırdığında seni öpme-me asla engel olma.

En sonunda dün gece sana sarıldığım gibi sana yeniden sarılmak istediğimde bana asla engel olma.

Benim senin ilk gerçek öpücüğün olduğumu asla unutma. Ve senin benim sonuncum olduğunu.

Ve tüm bu olanlar arasında beni sevmekten asla vazgeçme.

Asla vazgeçme Charlie.

Asla unutma.

Silas

Mektuba ne kadar süre baktığımı bilmiyorum. Bana kendimi nasıl hissettirdiği konusunda kafam iyice karışacak kadar uzun süreydi. Bu kızı hiç tanımıyor olsam da bir şekilde bu mektubun her kelimesine inanmıştım. Hatta belki biraz hissetmişim bile. Nabzım hızlanmaya başlamıştı çünkü geçen bir saat içinde onu bulmak için bildiğim her şeyi yapmıştım ve artık onun iyi olduğunu bilme ihtiyacım kaçınılmaz bir hal almıştı.

Onun için endişeleniyordum.

Onu bulmam gerekiyor.

Daha fazla ipucu bulmak için elime başka bir mektup daha almıştım ki telefonum çaldı. Telefonu alıp arayanın kim olduğuna bakmadan açtım. Beni arayacak olan kişilerin hiçbirini tanımadığım için arayanın kim olduğunu görmemin bir anlamı yoktu.

“Alo?”

“Bu akşam ki maçın futbol kariyerinin en önemli maçlarından biri olduğunun farkındasın, değil mi? Ne halt yemeye okulda değilsin?”

Ses gür ve öfke doluydu.

Babam olmalı.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve bakışlarımı telefona çevirdim. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Silas’ın normalde babasına nasıl tepki vereceğini bilebilmem için bu mektuplardan daha fazla okumam gerekiyordu. Benim hakkımda her şeyi bilen bu insanlar hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

“Alo?” diye tekrar ettim.

“Silas, ne olduğunu bilmiyorum-”

“Seni duyamıyorum,” dedim daha yüksek bir sesle.
“Alo?”

Tekrar konuşmaya başlamadan önce aramayı sonlandırıp telefonu yatağın üzerine bıraktım. Sırt çantasına sığacak bütün mektupları ve günlükleri aldım. Çıkmak için acele ediyordum çünkü orada olmamalıydım. Henüz iletişim kurmaya hazır olmadığım birisi ortaya çıkabilirdi.

O birisi babam olabilirdi.

Üçüncü Bölüm

Charlie

Neredeyim ben?

Bu ilk sorumdu. Ve sonrasında şu soru geliyordu:

Ben kimim?

Kafamı sağa sola salladım çünkü bu basit hareket beynimi tekrar çalışma düzenine sokabilirdi. İnsanlar normalde uyanırlar ve kim olduklarını bilirler... *değil mi?* Kalbim ağrıyor ve çok hızlı çarpıyordu. Yerimden kalkıp doğrulmaya korkuyordum, bunu yaptığımda görecektik olduklarımdan korkuyordum.

Kafam karışmıştı... şaşkına dönmüştüm, böylece ağlamaya başladım. *Kim olduğunu bilmezken normalde* ağlayan bir tip olmadığını bilmek çok tuhaf *değil mi?* Gözyaşlarımı sert bir şekilde silerken ağladığım için kendime çok kızgındım ve yattığım yerden doğrulurken kafamı yatağın metal başlığına vurdum. Yerimden zıpladım ve kafamı ovuşturmaya başladım.

Yalnızdım. Bu iyiydi.

Kim olduğum veya nerede olduğum konusunda hiçbir fikrim olmadığını birine nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum. Bir yataktaydım. Bir odada. Buranın nasıl bir oda olduğunu anlatmak zordu. Çünkü çok karanlıktı. Penceresi yoktu.

Tavandaki ampul zoraki bir şekilde Mors alfabesinde titreyiyordu. Küçük odayı yeterince aydınlatacak kadar güçlü bir ışık değildi ancak yerlerin parlak beyaz fayanstan yapıldığını ve duvara monte edilmiş küçük bir televizyon dışında duvarların çıplak ve beyaza boyalı olduğunu söyleyebilirdim.

Bir kapı vardı. Ona doğru gitmek için ayağa kalktım fakat adımlarımdan birini diğerinin önüne attığımda midemde çok güçlü bir ağrı hissettim. *Kilitlenecek, kilitlenecek...*

Kilitlendi.

Paniklemiştim ama nefes al diyerek kendimi sakinleştirdim. Sırtımı kapıya yaslayıp vücuduma baktım; titriyordum. Hastane elbisesi ve çorapları giyiyordum. Kıllı olup olmadıklarını kontrol etmek için ellerimi bacaklarımdan üzerinde gezdirdim – çok değillerdi. Bu, onları yeni tıraş ettiğim anlamına geliyordu. Siyah saçlarım vardı. İncelemek için bir parçasını yüzümün önüne doğru çektim. Adımı bile bilmiyordum. Bu delilikti. Ya da belki de ben deliydim. *Evet. Aman Tanrı'm.* Bir akıl hastanesindeydim. Mantıklı olan tek şey buydu. Arkamı döndüm ve kapıya vurdum.

“Merhaba?”

Kulağımı kapıya yasladım ve sesleri dinledim. Bir şeyin yumuşak uğultusunu duyabiliyordum. Jeneratör? Klima? Bu tip bir makineydi. Ürperdim.

Yatağa koştum ve köşeye kıvrıldım, bu sayede kapıyı da görebiliyordum. Dizlerimi göğsüme doğru çektim, zor nefes alıyordum. Korkuyordum ama beklemek dışında yapabileceğim bir şey yoktu.

Dördüncü Bölüm

Silas

Koridordaki öğrenci yığına doğru ilerlerken sırt çantamın askısı omzuma batıyordu. Ne yaptığımı –nereye gittiğimi– biliyormuş gibi gözükmeye çalışıyordum ama hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim tek şey bunun okula ilk adım atışım olduğuydu. Bu insanların yüzlerini ilk defa görüyordum. Bana gülümsüyorlar ve başlarıyla selam veriyorlardı. Elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Dolaplardaki numaralara baktım ve benimkini bulana kadar koridorda gezindim. Yazdıklarımı bakılacak olursa, daha bu sabah buradaydım ve saatler önce dolabımı karıştırıyordum. Belli ki hiçbir şey bulamamıştım ve o yüzden şimdi de hiçbir şey bulamayacağımdan emindim.

Sonunda dolabımı bulduğumda, yitirdiğimi sandığım bir umutla doldum. Sanırım bir parçam Charlie'nin orada bir yerde durup beni içine çektiği bu dâhiyane şakaya gülüyor olmasını umuyordu. Bu karmaşanın sona ermesini ümit ediyordum.

O kadar şanslı olmadığım çok açık.

İlk olarak Charlie'nin dolabının şifresini girdim ve daha önce gözden kaçırdığımız bir şeyler bulabilmek üzere dolabı açtım. Onun dolabını araştırırken birilerinin arkamdan bana yaklaştığını hissettim. Arkamı dönmek ve tanımadığım bir yüzle etkileşime geçmek zorunda kalmak istemiyordum, bu yüzden uzaklaşıp gitmelerini umarak orada durduklarını fark etmemiş gibi davrandım.

“Ne arıyorsun?”

Bu bir kız sesiydi. Charlie'nin sesinin neye benzediğini bilmediğimden onun olmasını umarak arkamı döndüm. Bunun yerine, karşımda bana Charlie'ymiş gibi bakmayan birini buldum. Görünüşünden bunun Annika olduğunu tahmin ettim. Charlie'nin yazdığı notlardaki arkadaşlarımızla ilgili verdiği tarife uyuyordu.

Büyük gözler, kıvrıcık saçlar, sıkılmış gibi bakan bir kız.

“Sadece bir şeye bakıyorum,” diye homurdandım Charlie'nin dolabına sırtımı dönerken. Herhangi bir ipucu bulamamıştım, bu yüzden dolabı kapattım ve kendi dolabıma dönüp şifresini girmeye başladım.

“Amy, bu sabah Charlie'yi almaya gittiğinde onun evde olmadığını söyledi. Janette bile onun nerede olduğunu bilmiyormuş,” dedi Annika. “Nerede o?”

Omuz silktim ve şifremi elimde tuttuğum bir kâğıttan okuduğumu çaktırmamaya çalışarak açmak için dolabın kapağını kendime doğru çektim. “Bilmiyorum, hâlâ bir haber yok ondan.”

Annika dolabımı aramamı bitirene kadar sessizce arkamda durdu. Telefonum cebimde çalmaya başladı. Babam tekrar arıyordu.

“Silas!” diye bağırdı biri yanımdan geçerken. Kendimin daha genç ve daha az... yoğun bir yansımasını görmek üzere sese doğru baktım. *Landon*. “Babam onu aramanı istiyor,” diye bağırdı ters yöne doğru geri geri giderken.

Telefonumu elime aldım ve ekranı bağırarak giden kişiye doğru tuttum, böylece bunun zaten farkında olduğumu öğrenmiş oldu. Kahkahayla başını salladı ve koridorda gözden kayboldu. Ona geri dönmesini söylemek istiyordum. Sormak istediğim bir sürü sorum vardı ama tüm bunların kulağa ne kadar çılgınca geleceğini biliyordum.

Aramayı reddetmek için bir tuşa basıp telefonu cebime geri koydum. Annika ise hâlâ orada duruyordu ve onu başımdan nasıl savacağımı bilmiyordum. Eski Silas'ın kararlılıkla ilgili bir sorunu var gibi görünüyordu ve Annika'nın bu durumu bilenlerden olmamasını umuyordum.

Eski benin şimdiki ben için işleri zorlaştırdığı kesindi.

Tam son dersime girmem gerektiğini söyleyecektim ki Annika'nın omzunun üstünden bir kızın bana baktığını fark ettim. Gözlerimiz kilitlendi ama o hızlıca bakışlarını başka yöne çevirdi. Birden onun Charlie'nin notlarımızda Karides olarak bahsettiği kız olması gerektiğini anladım. Çünkü o gerçekten de bir karidese benziyordu: pembemsi bir cilt, açık renk bir saç ve koyu boncuk gibi gözler.

“Hey!” diye bağırdım.

Diğer yöne doğru ilerlemeye başladı. Annika'yı geçip aceleyle kızın ardından gittim. Tekrar, “Hey!” diye bağırdım ama o hızını arttırdı ve daha da içine kapanarak asla arkasını dönmedi. Onun adını öğrenmem gerekiyordu. Adıyla seslenirsem muhtemelen duracaktı ama ona “Hey, Karides!” diye seslenmemin yararına olmayacağını da biliyordum.

Bu ne biçim bir takma addı ki. Gençler çok acımasız olabiliyorlardı. Onlardan biri olduğum için utanıyordum.

O tam sınıf kapılarından birinin tokmağını tutacaktı ki sırtım kapıya dönük bir şekilde önüne geçtim. Hızla geri çekildi, dikkatlice ona baktığımı görünce şaşırdı. Kitaplarını göğsüne bastırdı ve etrafına baktı ancak koridorun sonuna gelmiştik ve etrafımızda hiç öğrenci yoktu.

"Ne istiyorsun?" dedi, sesi perişan bir fısıltı halinde yankılandı.

"Charlie'yi gördün mü?" Bu soru onu, onunla konuşmuş-
gum geçişinden çok daha fazla şaşırtmışa benziyordu. He-
men bu adımı daha geri çekilerek benden uzaklaştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu bu defa. "O beni ara-
mıyor, değil mi?" Sesi korku doluydu. *Neden Charlie'den
korkuyor ki?*

"Düle," dedim kimsenin bizi duymadığına emin olmak
için koridora göz atarak. Sonra tekrar ona baktım ve ne-
fesimi tuttuğumu fark ettim. "Bir iyiliğe ihtiyacım var ama
burada konuşmak istemiyorum. Okuldan sonra benimle
buluşabilir misin?"

Yüzünde yine o şaşırmış ifade vardı. Hemen başını sağa
sola salladı. Charlie ya da benimle bir şey yapma konusun-
daki isteksizliği ilgimi çekmişti. Ya bir şey biliyor ve bunu
saklıyordu ya da bir şey biliyor ve bunun bana yardımcı ola-
bileceğinden haberi bile yoktu.

"Sadece birkaç dakikalığına?" diye sordum. Biri bizden
tarafa doğru yürümeye başladığında o tekrar başını sağa
sola salladı. Sohbeti kısa kesip onun bir daha hayır demesine
fırsat vermedim. "Dersten sonra benimle dolabımın orada
buluş. Sana birkaç sorum var," dedim.

Dönüp arkama bakmadım. Koridorun ortasına doğru
ilerledim ama aslında nereye gittiğime dair hiçbir fikrim
yoktu. Muhtemelen spor salonuna gitmeli ve oradaki dola-
bımı bulmalıydım. Notlarımızda okuduklarıma göre soyun-
ma odasında bazı fotoğraflarla birlikte, henüz okumadığım
bir mektup daha vardı.

Aceleyle köşeyi döndüm ve bir kıza çarpıp çantasını dü-
şürmesine sebep oldum. Özür diledim ve etrafından dolanıp
koridorda ilerlemeye devam ettim.

"Silas!" diye bağırdı kız.

Durdum.

Siktir. Kızın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Yavaşça topuklarımın üzerinde döndüm ve kız karşımda dikiliyordu, çantasının askısını omzuna doğru çekti. Başka bir şey söylemesini bekledim ama o sadece bana bakıyordu. Birkaç saniye sonra avuçlarını havaya kaldırdı ve sinirli bir şekilde, “Pekâlâ!” dedi.

Karman çorman olmuş bir halde başımı önüme eğdim. Özür mü bekliyordu? “Pekâlâ... ne?”

Somurtarak kollarını göğsünde birleştirdi. “Ablamı buldun mu?”

Janette. Bu Charlie’nin kız kardeşi Janette. Siktir.

Kayıp bir insanı aramanın yeterince zor olduğunun farkındaydım ama kendinin, insanların ya da etrafındaki herhangi birinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yokken birini aramaya çalışmak imkânsızı kovalamak gibiydi.

“Henüz değil,” dedim ona. “Hâlâ arıyorum. Sen?”

Bana doğru bir adım daha attı ve çenesini sıkarak, “Onu bulmuş olsam sana *onu buldun mu* diye sormazdım öyle değil mi?” dedi.

Bir adım geri çekildim ve bu kızgın bakışlarla arama mesafe koydum.

Tamam. Demek ki Janette çok da sevimli bir insan değildi. Bunu, gelecekte referans olması için notlarıma yazmalıydım.

Çantasından bir telefon çıkardı ve “Polisi arıyorum,” dedi. “Onun için gerçekten endişeleniyorum.”

“Ben çoktan konuştum polisle.”

Gözlerini benimkilere çevirdi ve “Ne zaman? Ne söylediler?” dedi.

“Sizin evdeydim. Annen beni tavan arasında Charlie’yi ararken bulunca polis çağırdı. Polise onun dün gecedan beri kayıp olduğunu söyledim ama annen aşırı tepki gösterdiğimi söyledi, bu yüzden de polis beni ciddiye almadı.”

Janette inledi. "Anlaşıldı," dedi. "Ben tekrar arıyorum. Telefonun daha iyi çekmesi için dışarı çıkmam gerekiyor. Ne dediklerini söylerim sana." Dışarı çıkmak için etrafımdan dolandım.

Gidince ben de spor salonu olabileceğini düşündüğüm yöne doğru ilerledim.

"Silas," diye seslendi arkamdan biri.

Şaka mı bu? Birine cevap vermek zorunda kalmadan şu koridorda beş adım atamayacak mıyım?

Yüzümü bana seslenen kişiye dönüp vaktimi boşa harcayan ve Avril Ashley tanımına tastamam uyan bir kızı –ya da kadını– karşımda buldum.

Bu kesinlikle şu an ihtiyacım olmayan bir şeydi. "Seni ofisimde görebilir miyim? Lütfen?" Ensemi ovuşturup başımı salladım. "Yapamam Avril."

Kafasından neler geçtiğini hiç belli etmiyordu. Bana mesafeli bir tavırla baktı ve dedi ki "Ofisime. Şimdi." Topuklarının üzerinde döndü ve koridorun sonuna doğru yol aldı.

Diğer yöne doğru koşmayı istedim ama dikkatleri üzerine çekmek benim için iyi olmayacaktı. İdarenin kapısına ulaşana kadar isteksizce onu takip ettim ve ardından sekreterini geçip ofisine girdim. O kapıyı kapatırken kenara çekildim ama oturmadım. Dikkatle izliyordum ama o hâlâ bana bakmıyordu.

Pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı, kollarını kendine doladı. Ortamdaki sessizlik en iyimser tabirle garipti.

"Cuma akşamı ne olduğunu açıklamak ister misin?" diye sordu.

Neden bahsettiğini anlayabilmek için hemen bebek hafızamı yoklamaya başladım.

Cuma, cuma, cuma.

Önümde notlarım olmadan boşluğa düşüyordum. Son iki saat içinde okuduklarımın her ayrıntısını hatırlamam da mümkün değildi.

Cevap veremediğimde yumuşak bir kahkaha attı. “Sen inanılmazsın,” dedi, artık yüzüme bakıyordu. Gözleri kızarmış ama henüz kuruydular. “Babamı ne diye yumrukladın?”

Oh. Akşam yemeği. Restoranın sahibiyle, yani Brian’ın babasıyla olan kavga.

Bekle.

Daha bir dik durdum çünkü ensemden aşağı doğru bir urperti sarmıştı beni. Avril Ashley, Brian Finley’nin *kız kardeşi* miydi? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Biz, Charlie ve ben neden onlara bulaşmıştık ki?

“Bunun onunla bir ilgisi var mıydı?” diye sordu.

Bu kadarı fazla gelmişti. Ellerimi yine enseme götürdüm ve gerginliğimi alması için ovdum. Görünen o ki şu an bunu tartışmak için havamda olup olmamamı umursamıyordu. Bana doğru birkaç adım attı ve gelip parmağıyla göğsümü dürttü.

“Babam ona iş teklif etmişti, biliyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsun bilmiyorum Silas.” Arkasını döndü ve pencereye geri yürüdü ama sonra yılmış bir ifadeyle ellerini kaldırdı ve bana döndü. “İlk olarak, üç hafta önce buraya geldin ve Charlie’nin Brian’la olan ilişkisi yüzünden hayatın mahvolmuş gibi davrandın. Senin için üzülmemi sağladın. Brian’ın kardeşi olduğum için bana kendimi suçlu hissettirdin. Sonra seni öpmem için bunu kullandın, sonunda kafese girdim ama şimdi de her geçen gün yeni bir şeyle karşıma çıkıyorsun. Bir de babamın restoranına gidip ona saldırıyorsun ve devamında da benimle aranda olanlara bir son veriyorsun.” Bir adım geri çekildi ve elini alnına koydu. “Başımı ne kadar belaya sokabileceğinin farkında mısın Silas?” İleri geri yürümeye başladı. “Senden hoşlanmıştım. Senin için işimi riske attım. Kahretsin, senin için öz kardeşimle ilişkiyi bile riske attım.” Dik dik tavana bakarak ellerini kalçasına koydu ve “Ben bir geri zekâlıyım,” dedi. “Evliyim ben. Kariyeri olan

evli bir kadını ve burada kalkmış öğrencinin biriyle sırf çekici olduğu için amaçsızca takılıyorum, üstelik birinin beni kullandığını anlayamayacak kadar da aptalım.”

Bilgi bombardımanı. Az önce söylediklerine cevap bile veremedim.

“Bu konuda birine bir şey söyleyecek olursan babamın sana dava açacağından emin olabilirsin,” dedi tehditkâr bir bakışla.

Bu yorumun üzerine dilim çözüldü. “Kimseye bir şey söylemeyeceğim Avril. Bunu biliyorsun.”

Bunu biliyor *muydu*? Eski ben çok da güvenilir değil gibiydi.

Cevabım onu tatmin edene dek birkaç saniye gözlerini gözlerimden ayırmadı ve sonra, “Git. Öğretim yılının geri kalanında bir danışmana ihtiyacın olursa ikimize de bir iyilik yap ve okul değiştir,” dedi.

Elimi kapı tokmağına koyup başka bir şey söylemesi için bekledim. Söylemeyince eski Silas’ın hatasını telafi etmeye çalışarak, “Ne olursa olsun... yine de üzgünüm,” dedim.

Dudaklarını ince bir çizgi haline gelecek şekilde sıkı ve arkasını dönüp öfkeyle masasına yürüdü. “Defol git ofisimden Silas!” dedi.

Memnuniyetle.

Beşinci Bölüm

Charlie

İçim geçmiş olmalıydı. Yumuşak bir *bip* sesi duydum, sonra da metal üzerinde kayan metalin sesini. Aniden gözlerimi açtım ve içgüdüsel olarak kendimi iyice duvara doğru çektim. Uyuduğuma inanamıyordum. Onlar beni uyuşturmuş olmalıydılar.

Onlar. Onların kim olduğunu bulmak üzereydim.

Kapı açıldı ve nefes alıp verişlerim hızlanırken duvara daha da sokuldum. Bir ayak, düz beyaz tenis ayakkabıları ve sonra... bir kadının güler yüzü. Arkasındaki kapıyı tekmeleyerek kapattı ve bir şarkı mırıldanarak içeri girdi. Bir nebze rahatladım. Hemşireye benziyordu, soluk sarı bir önlük giyiyordu. Saçları koyuydu, düşük bir atkuyruğuyla toplamıştı onları. Yaşça büyüktü, belki kırklarındaydı. Bir an kaç yaşında olduğumu merak ettim. Sanki cildime dokunarak yaşımla tahmin edebilirmişim gibi ellerimi yüzümde gezdirdim.

“Merhaba,” dedi neşeyle. Henüz bana bakmamıştı. Yemek tepsiyle meşguldü. Kollarımı dizlerime doladım. Yatağın yanındaki küçük bir masanın üstüne tepsiyi bırakıp ilk kez bana baktı.

“Ogle yemeğini getirdim. Aç mısın?”

Ogle yemeği? Kahvaltıya ne olduğunu merak ettim. Hâlâ cevap vermediğimi görünce beni ayartmak istercesine bir gülümsemeyle tabaklardan birinin kapağını açtı.

“Bugün spagetti var,” dedi. “Sen spagettiye seversin.”

Bugün? Acaba kaç gündür buradaydım. Ona sormak istiyordum ama korkudan dilim tutulmuştu.

“Kafan karıştı. Tamam. Burada güvendesin,” dedi.

Komik, kendimi güvende hissetmiyordum.

Bana kâğıt bir bardak uzattı. Ona baktım.

“İlaçlarını almalısın,” dedi bardağı sallayarak. İçinde birden fazla ilacın tıkırdadığını duyabiliyordum. Uyuşturuluyordum.

“Ne için bunlar?” Sesimin tınısından ürkmüştüm, rahatsız ediciydi. Ya bir süredir kullanmıyordum ya da çok çılgılık atmıştım.

Kadın yine gülümsedi. “Her zamanki gibi, aptal.” Kaşlarını çattı ve aniden ciddileşti. “İlaçlarını almadığında neler olduğunu biliyoruz Sammy. Yine aynı şeyleri yaşamak istemezsin değil mi?”

Sammy.

Ağlamak istiyordum çünkü artık bir adım vardı. Bardağa uzandım. Onun ne demek istediğini bilmiyordum ama yine aynı şeyleri yaşamak istemiyordum. O şeyler muhtemelen benim burada bulunma sebebimdi.

“Neredeyim ben?” diye sordum. Bardakta üç tane ilaç vardı: biri beyaz, biri mavi, biri de kahverengi.

Bana plastik bardakta su verirken kafasını yana eğdi ve “Saint Bartholomew hastanesindesin. Hatırlamıyor musun?” dedi.

Ona baktım. Hatırlamam mı gerekiyordu? Eğer ona sorular sorarsam delirdiğimi düşünebilirdi ancak muhtemelen zaten delirmiştım. İşleri daha da kötüleştirmek istemiyordum, yine de...

İçini çekti ve “Bak ufaklık, seninle gerçekten çok uğraşıyorum ama bu kez daha iyisini yapmalısın. Daha fazla olay istemiyoruz,” dedi.

Ben bir ufaklıktım ve sorun çıkarıyordum. Demek bu yüzden buraya kilitlenmişim.

İlaçları dilimin üzerinde hissedene kadar bardağı dikledim. Bana suyu uzattı, içtim. Susamıştım.

“Yemeğini ye,” dedi ellerini çırparak. Tepsiyi kendime doğru çektim. Çok acıkmıştım.

“Biraz televizyon seyretmek ister misin?”

Başımı salladım. Gerçekten çok iyi bir kadındı. Ben de televizyon seyretmek *istiyordum*. Cebinden uzaktan kumandayı çıkarıp televizyonu açtı. Bir aile hakkında bir program vardı. Hepsi bir masanın etrafında oturmuş akşam yemeği yiyorlardı. *Benim ailem nerede?*

Tekrar uykum gelmeye başlamıştı.

Altıncı Bölüm

Silas

Ağzımı kapalı tutarak ne kadar çok şey öğrenebildiğimi görmek inanılmazdı.

Avril ile Brian abla kardeşti.

Avril evliydi ama ben onu bir şekilde yasak ilişki yaşamaya ikna etmiştim. Bu kesinlikle beklemediğim kadar yeni bir şeydi. Ayrıca Charlie ve Brian'ın birlikte olduğunu öğrendiğimde rahatlamak için ona gitmiş olmam da tuhaf görünüyordu.

Silasla -ya da kendimle- ilgili öğrendiklerime dayanarak kendimi Charlie'den başka birini isterken düşünemiyordum.

Intikam? Belki de Avril'i sadece Charlie ve Brian hakkında bilgi toplamak için kullanıyordum.

Sonraki on dakikayı spor salonunu bulmak için kampüsün etrafını dolanırken öğrendiklerimi düşünerek geçirdim. Her şey aynı görünüyordu: yüzler, binalar, salak motivasyon posterleri. Sonunda pes ettim ve boş bir sınıfa daldım. Arka duvarın oradaki bir sıraya oturup geçmişimle dolu sırt çantasını açtım. Günlükleri ve birkaç mektubu çıkarıp ta-

rihlerine göre sıraladım. Mektupların büyük bir çoğunluğu Charlie ile benim aramdaydı ancak bazıları babasındandı ve hapishaneden yazılmıştı. Üzül müştüm. Birkaç tane de rasgele insanlardan, sanıyorum ki arkadaşlarından gelen mektup vardı. Onların sıg, ergen dertleri ve imla hatalarıyla dolu notları beni rahatsız etmişti. Onları bir kenara ittim, can sıkıcıydılar. Bize her ne olduysa, bizden başka kimsenin bununla bir ilgisi olmadığını hissediyordum.

Charlie'nin babasının yazdığı mektuplardan birini aldım ve ilk önce onu okudum.

Sevgili Yerfistiğim;

Sana neden böyle seslendiğimi hatırlıyorsun, değil mi? Doğduğunda çok küçüktün. Senden önce hiçbir bebeği kucağıma almamıştım ve annenin senin için şöyle dediğini hatırlıyorum, "O küçücük bir kız, tıpkı bir yerfistiği gibi!"

Seni özliyorum bebeğim. Biliyorum, bu senin için zor olmalı. Kız kardeşin ve annen için güçlü ol. Onlar bizim gibi değiller, onların olanları anlamaları için bir süre sana ihtiyaçları olacak. Ben eve dönene dek. İnan bana eve dönmek için çok çalışıyorum evlat. Bu arada çok fazla okuma yapıyorum. Hatta senin çok beğendiğin o kitabı okudum bile. Kapağında elma olan. Vayyy! Bu Edward'ı... nasıl buldun... rüya gibi değil mi? Her neyse, seninle önemli bir şey hakkında konuşmak istiyorum. O yüzden lütfen beni dinle. Silas'ı çok uzun zamandır tanıyorsun. O iyi bir çocuk. Babasının yaptığı şey için onu suçlamıyorum. Ama bu aileden uzak durmalısın Charlize. Onlara güvenmiyorum. Keşke her şeyi açıklayabilseydim ve bir gün açıklayacağım da. Ama lütfen, Nash'lerden uzak dur. Silas babasının oyununda sadece bir piyon. Korkarım ki bana ulaşmak için seni kullanacaklar. Bana söz ver Charlize, onlardan uzak duracaksın. Annene bir süre idare et-

mesi için diğer hesaptaki parayı kullanmasını söyledim. Gerekirse onun yüzüklerini sat. Bunu yapmanı istemeyecektir ama sen yine de yap.

Seni seviyorum.

Baban

Hiçbir şey kaçırmadığımdan emin olmak için mektubu iki kez okudum. Babamla babası arasında her ne olduysa bu oldukça ciddi bir şeydi. Adam hapisteydi ve mektupta okuduklarıma bakacak olursak cezasının adil olduğunu düşünmüyordu. Babamın gerçekten bundan sorumlu olup olmadığına merak ediyordum.

Mektubu ayrı tutmak için onu yeni bir yığının içine koydum. Eğer bana bir şey ifade edebilecek tüm mektupları kendi yığınlarında saklarsam ve olur da tekrar hafızalarımızı kaybedecek olursak amacımıza hizmet etmeyen mektupları okumak için boşa zaman harcamamız gerekmeyecekti.

Yüzlerce kez okunmuş gibi duran başka bir mektubu açıp okumaya başladım.

Charlie bebeğim,

Acıktığında gerçekten çok sinirli oluyorsun. Aç ve sinirli. Sanki aynı kişi değilmişsin gibi. Çantanda granola çubukları ya da başka bir şeyler bulundurabilir miyiz? Aslında tek derdim taşaklarım. Çocuklar bana kılıbık demeye başladılar. Ve ben bunun dışarıdan nasıl gözüktüğünü biliyorum. Dün bir kova tavuk alabilmek için tavşan gibi koştururken maçın en iyi yerini kaçırdım. Futbol tarihinin en büyük derbilerinden birini kaçırdım. Hepsi korktuğumdan – yani sana âşık olduğumdan. Belki de kılıbığımdır. Ama yüzündeki tüm o tavuk parçalarıyla çok seksi görünüyordun. Eti dişlerinle vahşi bir şekilde parçaladığında. Tanrı'm! Seninle evlenmek istiyorum.

Asla Asla

Yüzümde oluşmaya başlayan gülümsemeyi anında yok ettim. Gerçek şu ki bu kız dışarıda bir yerlerdeydi ve onun kim olduğu ya da nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken gülümsemenin hiç de sırası değildi. Bu defa ondan bana yazılmış bir şey olmasını umarak elime başka bir mektup aldım.

Silas bebeğim,

Şimdiye kadarki. En iyi. Konser. Sanırım Harry Styles'tan çok daha sevimlisin, özellikle de o omuz hareketiyle sigara içermiş gibi yaptığın zaman. Bizi o süpürgeliğe kilitleyip sözünde durduğun için teşekkür ederim. O süpürgeliği GERÇEKTEN çok ama çok sevdim. Dilerim bir gün aynısını evimizde de yapabiliriz. Çocuklar uyurken oraya gider sevişiriz. Tabii atıştırmalıkları saymazsak çünkü... açken sinirli oluyorum. Yemek demişken gitmem lazım çünkü bakıcılığını yaptığım çocuklar bir kavanoz turşuyu tuvalete boşaltıyorlar. Belki de sadece bir köpeğimiz olmalı.

Asla Asla,

Charlie

Onu sevmiştim. Hatta benimle birlikte olmasını bile sevmiştim diyebilirim. Sıkıcı bir ağrı göğsümü yokladı. Onun el yazısına bakarken göğsümü ovalıyordum. Bu durum çok tanıdık gelmişti.

Bu hüznün. Hüznülü olmanın nasıl olduğunu hatırlıyorum.

Kişiliğim hakkında daha fazla bilgi edinmeyi umarak başka bir mektup daha okudum.

Charlie bebeğim,

Bugün seni hiç özlemediğim kadar çok özledim. Zor bir gün oldu. Aslına bakarsan zor bir yaz. Hatta gelecek duruşmaya kadar seninle görüşmeme izin verilmesi de eklenince resmen hayatımın en kötü yılı oldu. Ve her şeyin ne kadar güzel başladığını düşündüm.

Pencerenden gizlice içeri sızdığım geceyi hatırlıyor musun? Ben net bir şekilde hatırlıyorum ama bunun nedeni belki de o gecenin videosunun hâlâ duruyor olması ve benim o videoyu her gece seyrediyor olmamdır. Ama biliyorum ki video hiç olmasaydı da ben yine her detayını hatırlıyor olurum. Çift olarak geçirdiğimiz ilk geceydi, her ne kadar o geceyi o şekilde geçirmememiz gerekse de.

Ama uyanmak ve pencereden dolan parlak güneş ışığını yüzünde görmek bana kendimi bir rüyadaymışım gibi hissettirmişti. Tıpkı son altı saattir kollarımda tuttuğum bu kızın gerçek olamayacağı gibi. Çünkü hayat o anki kadar kusursuz, dertsiz ve tasasız olamazdı.

Bazen o geceyi çok sevdiğim için beni suçladığını biliyorum ama sanırım bunun sebebi sana bunu neden yaptığımı hiç söylememiş olmamdı.

Sen uyuduktan sonra kamerayı bize daha çok yaklaştırdım. Kollarımla seni sardım ve uyuyana kadar nefes alıp verişini dinledim.

Bazen uyumakta zorlandığımda bu videoyu açıyorum. Tuhaf olduğunu biliyorum ama zaten sen de bende bunu seviyorsun. Seni çok sevmemi seviyorsun. Çünkü evet seni çok seviyorum. Sevilmeyi hak eden herkesten daha çok. Ama buna engel olamıyorum. Sen normal aşkı zorlaştırıyorsun. Beni psikopat bir âşığa çeviriyorsun.

Günün birinde bu karmaşa bitecek. Ailelerimiz birbirlerini ne kadar kırdıklarını unutacaklar. Sahip olmaya devam ettiğimiz bağı görecek ve bunu kabul etmek zorunda kalacaklar.

O zamana kadar umudunu asla kaybetme. Beni sevmekten asla vazgeçme. Asla unutma.

Asla Asla,

Silas.

Gözlerimi sıkıca kapatıp yavaşça nefesimi bıraktım. Hatırlayamadığın birisini özlemek nasıl mümkün olabilirdi?

Mektupları bir kenara bıraktım ve Charlie'nin günlüklerine göz atmaya başladım. Babalarımızı çevreleyen olayları bulmam gerekiyordu. Bu yaşananlar ilişkimizin katalizörü olmuş gibi görünüyordu. Günlüklerden birini alıp rasgele bir sayfa açtım.

Annika'dan nefret ediyorum. Tanrı'm, bu kız çok salak.

Başka bir sayfaya geçtim. Ben de nedense Annika'dan nefret ediyordum ama o an bunun bir önemi yoktu.

Silas doğum günüm için bana pasta yapmış. Berbattı. Sanırım yumurta koymayı unutmuş. Ama bu şimdiye kadar gördüğüm en harika çikolatalı fiyaskoydu. Öyle mutluydum ki bir dilim yediğimde bile yüzümü kusacakmış gibi yapmadım. Yine de çok kötüydü. Gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaşı.

Bu mektubu okumaya devam etmek istiyordum ama yapamadım. Ne tip bir geri zekâlı yumurta koymayı unutturdu ki? Birkaç sayfa ileri atladım.

Bugün babamı aldılar.

Daha dik oturdum.

Bugün babamı aldılar. Hiçbir şey hissetmiyorum. Duygularım geri gelecek mi? Ya da belki de her şeyi hissediyordur. Tek yapabileceğim burada oturup duvara bakmak. Kendimi çok çaresiz hissediyorum, bir şeyler yapmam gerekiyor. Her şey değişti, göğsüm sıkışıyor. Silas eve gelmeye devam ediyor ama ben onu görmek istemiyorum. Hiç kimseyi görmek istemiyorum. Bu adil değil. Madem aptalca boklar yiyip çocuklarınızı terk edeceksiniz ne diye çocuk yapıyorsunuz? Babam her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu ve gerçeğin ortaya çıkacağını söylüyor ama annem ağlamayı kesmiyor. Ve kredi kartlarımızın hiçbirini kullanamıyoruz çünkü her şey dondurulmuş durumda. Telefon durmadan

çalıyor ve Janette yatağında oturmuş küçükken yaptığı gibi başparmağını emiyor. Ölmek istiyorum. Bunu aileme yapan her kimse ondan nefret ediyorum. Bunu yapamam-

Birkaç sayfa atladım.

Evimizden taşınmak zorundayız. Bugün babamın avukatı söyledi bunu. Mahkeme borca karşılık eve el koymuş. Tek bildiğim bu, çünkü bunu anneme söylediğinde ofis kapısının dışında onları dinliyordum. Adam gider gitmez annem kendini odasına kilitledi ve iki gündür dışarı çıkmıyor. Beş gün içinde evi boşaltmalıyız. Eşyalarımızdan bazılarını paketlemeye başladım ama onları götürmeye iznimiz olup olmadığından bile emin değilim. Ya da nereye gitmemiz gerektiğinden. Bir hafta önce saçım dökülmeye başladı. Tarağımda ve duştayken büyük öbekler halinde dökülüyor. Ve dün Janette okulda babamızın hapishanede olmasıyla dalga geçen bir kızın yüzünü tirmalayıp başını belaya soktu.

Tasarruf hesabımda birkaç bin dolarım var ama bana kim daire kiralayacak? Ne yapacağımı bilmiyorum. Silas'ı hâlâ görmedim ama o yine de her gün geliyor. Janette'a onu evden göndermesini söyledim. Çok utanıyorum. Herkes bizden bahsediyor, arkadaşlarım bile. Annika beni yanlışlıkla birbirlerine hapishane fotoğrafları yolladıkları bir gruba ekledi. Düşündüm de, bence bunu yanlışlıkla yapmadı. Eminim pençelerini Silas'a geçirmeyi çok isterdi. Ve şu anda böyle bir şansı var. Zira Silas ailemin utanç verici durumunun farkına varır varmaz benimle hiçbir şey yapmak istemeyecektir.

Off. Ben böyle biri miydim? Neden bu şekilde düşünüyordu ki? Asla yapmazdım... en azından yapmayacağımı düşünüyordum.

Yapar mıydım? Günlüğü kapatıp alnımı ovuşturdum. Başım ağrıyordu ve olan biteni anlamaya yaklaşmışım gibi bile hissetmiyordum. Bir sayfa daha okumaya karar verdim.

Evimi özlüyorum. Artık orası benim evim değil, öyleyse hâlâ böyle diyebilir miyim? Eskiden evim olan yeri özlüyo-

rum. Bazen oraya gidiyorum ve sadece caddenin karşısında durup eski günleri hatırlıyorum. Babam hapse girmeden önce hayat güzel miydi ya da ben lüks bir fanusta mı yaşıyordum onu bile bilmiyorum. En azından böyle hissetmiyordum. Şimdi ezik gibi hissediyorum. Annemin tek yaptığı şey içmek. Artık onun umurunda bile değiliz. Acaba Janette ve ben hiç umurunda olmuş muyduk yoksa onun o göz alıcı hayatında yalnızca bir obje miydik diye merak ediyorum. Çünkü annemin şu an umurunda olan tek şey onun kendini nasıl hissettiği.

Ben Janette için üzülüyorum. Benim en azından gerçek bir aileyle, gerçek bir hayatım oldu. O ise hâlâ çok küçük. Bu onu mahvedecek çünkü bir ailenin tam olarak neye benzediğini bilemeyecek bile. Sürekli asabi. Ben de öyleyim. Dün ağlatana kadar onunla dalga geçtim. Bu bana kendimi iyi hissettirdi. Aynı zamanda da kötü. Ancak babamın da dediği gibi, onlardan daha zalim olduğum sürece bana dokunamazlar. Onlar beni yalnız bırakana dek canlarına okumaya devam edeceğim.

Okuldan sonra birazcık Silas'la görüştüm. Beni hamburger yemeye götürdü ve sonra da eve bıraktı. Şu an içinde yaşadığımız bok çukurunu ilk kez gördü. Yaşadığı şoku yüzünden okuyabildim. Silas beni bıraktıktan bir saat sonra dışarıda bir biçme makinesinin sesini duydum. Eve gidip yaşadığımız yeri adam etmek için birkaç alet edevat alıp geri gelmiş. Yaptığı şeye bayılmak isterdim ancak bu beni yalnızca utandırdı.

Hayatımın ne kadar değiştiğine aldırılmıyormuş gibi yapıyor ama aldırıldığını biliyorum. Öyle de olmak zorunda. Ben, eski ben değilim.

Babam bana mektup yazıyor ve bir şeyler söylüyor ama ben artık neye inanacağımı bilmiyorum. Ya o haklıysa... bunu düşünmek bile istemiyorum.

Babasından gelen mektuplara göz attım. Hangisinden bahsediyordu acaba? Ve sonunda buldum. Karnıma ağrı girdi.

*Sevgili Charlize,
Dün annenle konuştum. Bana hâlâ Silas'la görüştüğünü söyledi. Hayal kırıklığına uğradım. Seni ailesi hakkında uyarmıştım. Onun babası benim şu anda hapis-hanede olmamın sebebi ve sen yine de onu sevmeye devam ediyorsun. Bunun beni ne kadar üzdüğünün farkında mısın?*

Biliyorum, onu tanıdığını düşünüyorsun ama onun da babasından bir farkı yok. O ailedeki herkes yılan. Charlize, lütfen seni incitmeye çalışmadığımı anla. Seni o insanlardan korumaya çalışıyorum ama işte buradayım, bu parmaklıkların arkasında kilitliyen kendi ailemi korumayı beceremiyorum. Sizin için yapabileceğim tek şey sizi uyarmak ve sözlerimi önemsemenizi ummak.

Her şeyimizi kaybettik – evimizi, itibarımızı, ailemizi. Ve onlar hâlâ sahip oldukları her şeyin yanı sıra, artık bir zamanlar bizim olan her şeyin de sahibiler. Bu hiç adil değil. Lütfen onlardan uzak dur. Bak neler yaptılar bana. Hepimize.

Lütfen kız kardeşine onu sevdiğimi söyle.

Baban

Mektubu okuduktan sonra Charlie'ye karşı bir sempati oluştu içimde. Belli ki onu seven bir erkekle onu manipüle eden bir baba arasında kalmıştı.

Babasını ziyarete gitmem gerekiyordu. Bir kalem buldum ve kızına yolladığı mektuplardaki gönderen adresini not aldım. Telefonumu çıkarıp adresi Google'ladım. Hapishane New Orleans'tan arabayla neredeyse iki buçuk saat uzaklıktaydı.

Toplamda yalnızca kırk sekiz saatim varken tek yön için iki buçuk saat büyük zaman kaybıydı. Ve ben şimdiden bir sürü zaman kaybetmişim zaten. Ziyaret saatlerini not ettim ve babasını, eğer olur da Charlie'yi ertesi sabaha kadar bula-

mazsam, o zaman ziyaret etmeye karar verdim. Okuduğum mektuplardan Charlie'nin herkesten çok babasına yakın olduğunu anlamıştım. Yani, eski Silas'ı saymazsak. Ve Charlie'nin nerede olduğuna dair bir ipucum olmadığına göre babası, yanında olması muhtemel birkaç kişiden biriydi. Acaba benimle görüşmeyi kabul eder miydi diye merak ediyordum.

Okulun bittiğini haber veren son zil çaldığında oturduğum sırada doğruldum. Mektupları ayrı bir şekilde sırt çantama yerleştirdim. Bu zil son ders ziliydi ve Karides'in ona olmasını söylediğim yerde olmasını umuyordum.

Yedinci Bölüm

Charlie

Bir erkekle aynı odaya kapatılmıştım. Oda küçücüktü ve çamaşır suyu kokuyordu. Uyuyakalmadan önce bulunduğum odadan bile daha küçüktü. Uyanma ve taşınma kısmını hatırlamıyordum ama oradaydım ve dürüst olalım zaten son dönemde pek bir şey hatırlamıyordum. Çocuk sırtını duvara yaslamış dizleri açık bir şekilde yerde oturuyordu. Başını geriye doğru atışını ve yüksek sesle “Oh Cecelia”nın nakaratını söyleyişini seyreliyordum.

Çocuğun sesi epey bir rahatsız ediciydi.

“Tanrı aşkına,” dedim. “Madem buraya kapatıldık en azından daha iyi bir şeyler söyleyebilir misin?”

Bunu nereden çıkardığımı bilmiyordum. Çocuğu tanı mıyordum bile. Son kelimesini detone bir şekilde vurgulayarak şarkıyı noktaladı. İşte o an yalnızca söylediği şarkıyı değil, sözlerini de bildiğimi fark ettim. Her şey bir anda değişti ve ben artık o kız değildim. Çocuğa bakan kıza bakıyordum.

Ben rüya görüyordum.

“Acıktım,” dedi kız.

Çocuk kışını yerden kaldırdı ve ceplerini karıştırdı. Ellerini cebinden çıkardığında elinde hayat kurtaran bir şey tutuyordu.

“İşte sen böyle bir kurtarıcısın,” dedi kız çocuğun elinden yiyeceği alırken. Kız çocuğun ayağını tekmeledi ve çocuk da kızı sırttı.

“Neden bana kızmıyorsun?” diye sordu çocuk.

“Ne için? Benimle sevişebilmek için bizi süpürgeliğe kilitleyip konseri kaçırmamıza sebep olarak gecemizi mahvettiğin için mi? Ne diye kızgın olmalıyım ki?” Dişlerinin arasından gezdirdiği naneyi gösterdi. “Sence konser bittiğinde bizi duyarlar mı?”

“Umarım. Yoksa gerçekten aç ve sinirli olacak, bütün gece başımın etini yiyeceksin.”

Kız güldü ve salak salak birbirlerine sırttılar. Çalan müziği duyabiliyordum. Bu seferki biraz daha yavaş bir şarkıydı. Sevişirken burada kilitli kalmışlardı. Çok hoş. Kiskandım.

Kız çocuğun üstüne çıktı, çocuk da ona karşılık vermek için bacaklarını aşağı indirdi. Kız bacaklarını iyice ayırırken çocuk da ellerini kızın sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdiyordu. Kız mor bir elbise ile siyah çizme giyyordu. Yanlarında birkaç tane kirli paspas ve devasa sarı bir kova vardı.

“Seni temin ederim ki One Direction’ı izlerken bunları yapamazdık,” dedi çocuk ciddi bir şekilde.

“One Direction’dan nefret ediyorsun.”

“Evet, ama sanırım bunu telafi etmem gerekiyor. Çünkü iyi bir erkek arkadaş olmak bunu gerektirir.” Çocuk ellerini kızın bacaklarının açıkta kalan kısmında dolaştırıyor, parmaklarını kalçasının üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyordu. Kızın tüylerinin ürperdiğini hissedebiliyordum.

Bu kez kız başını geriye doğru atıp One Direction’ın bir şarkısını söylemeye başladı. Arkalarında çalan müziğe uyum sağlayamıyordu ve çocuktan daha da kötü bir şarkıcıydı.

“Oh Tanrı'm,” dedi çocuk ağzını kapatarak. “Seni seviyorum ama hayır.” Ellerini geri çekti ve sonra kızın avucunun içini öpmek için tekrar uzattı.

“Evet, seviyorsun. Ben de seni seviyorum.”

Öpüştüklerinde uyandım. Yoğun bir hayal kırıklığı hissediyordum. Tekrar uyuyabilmeyi ve onlara ne olduğunu görebilmeyi umarak hareketsiz bir şekilde yattım. The Vamps'ın hiç olmazsa bir şarkısına yetişebilmek için oradan zamanında çıkıp çıkmadıklarını öğrenmem gerekiyordu. Ya da çocuğun sözünü tutup One Direction'a götürüp götürmediğini. Onların birlikteliği bana kendimi inanılmaz derecede yalnız hissettirdi, yüzümü yastığa gömüp ağladım. Onların sıkışık küçük odasını benimkinden daha çok sevmiştim. Çalmakta olan şarkının melodisini mırıldanmaya başladım ve sonra aniden yataktan fırladım.

Onlar dışarı çıktı. Konser arasında. Kahkahalarını duyabiliyordum ve onlara kapıyı açan görevlinin yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. Bunları nasıl bilebilirdim? Hiç olmamış bir şeyi nasıl görebilirdim? Yoksa...

O bir rüya değildi. Yaşanmış bir andı.

Ben yaşamıştım.

Aman Tanrı'm. O kız bendim.

Yüzüme dokunmak için uzandım, hafifçe gülümsedim. O beni sevmişti. O... hayat doluydu. Yatağa uzandım, o çocuğa ne olduğunu ve burada bulunmama onun sebep olup olmadığını merak ettim. Neden beni bulmaya gelmemişti? Bir insan böyle bir aşkı unutabilir miydi?

Ve hayatım o haldeyken nasıl olmuş da... böyle bir kâbusa dönüşmüştü?

Sekizinci Bölüm

Silas

Okul paydos edeli on beş dakikadan fazla olmuştu. Koridor boştu ama yine de orada duruyor ve Karides'in ortaya çıkmasını bekliyordum. Ortaya çıktığında ne sormam gerektiğinden pek emin değildim ama onu gördüğümde bir hisse kapılmışım, bir şeyler gizlediği hissi. Belki de gizlediğinin bile farkında olmadığı bir şeydi ama ben bildiği şey her neyse onu öğrenmek istiyordum. Charlie'den nefret etme nedenini. Benden bu kadar çok nefret etme nedenini.

Telefonum çaldı. Yine babamdı. Reddet'e bastım ve o an birkaç tane mesajı gözden kaçırdığımı fark ettim. Mesajları açtım ama hiçbirisi Charlie'den değildi. Zaten olamazlardı da çünkü telefonu bendeydi. O an tüm bunların bir şaka olduğuna dair hâlâ biraz da olsa umudum kaldığı gerçeğini kabullendim. Sanki Charlie birden arayacak, mesaj atacak ya da ortaya çıkıp olanlara gülecekti.

En son mesaj Landon'dandı.

Kaldır kıçını ve antrenmana gel. Bir kez daha yedeğin olarak sahaya çıkmayacağım, ayrıca üç saat içinde maçımız var.

Ne yaparsam zamanımı en verimli şekilde kullanmış olacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ancak bunun antrenman olmadığı kesindi, o an için futboldan daha az önemsedığım başka bir şey yoktu. Ama eğer normalde o saatlerde antrenman yapıyorduksam, Charlie'nin ortaya çıkma ihtimaline karşı orada bulunmalıyım. Sonuçta herkes o gece orada olacağını düşünüyordu. Ve başka nereye bakacağımı ya da ne yapacağımı bilmediğimden sanırım onu orada arayacaktım. Ve görünüşe göre Karides de teklifimi kabul etmemişti zaten.

* * *

Sonunda soyunma odalarını buldum ve boş olduklarını görünce rahat bir nefes aldım. Herkes sahaya çıkmıştı ve ben de bu mahremiyeti kendime yazdığım mektupların olduğu kutuyu bulmak için kullandım. Kutuyu dolabın üst rafından çekip aldım, banklardan birinin üstüne oturup kapağını açtım.

Fotoğrafları hızlıca karıştırdım. İlk öpüşmemiz. İlk kavgamız. Tanıştığımız yer. En sonunda kutunun altındaki bir mektuba ulaştım. Mektubun en tepesinde benimki olduğunu düşündüğüm bir el yazısıyla Charlie'nin adı yazıyordu.

Odada hâlâ kimsenin bulunmadığından emin olmak için etrafıma bakındım ve mektubu açtım.

Bu mektup geçen hafta yazılmıştı. Hafızalarımızı ilk kaybettiğimiz günden yalnızca bir gün önce.

Charlie,

Şey, sanırım buraya kadar. Bu bizim sonumuz. Charlie ile Silas'ın sonu. En azından sürpriz olmadı. İkimiz de biliyorduk bunu, babanın ceza aldığı günden beri bunun üstesinden gelemeyeceğimizi biliyorduk. Sen benim babamı suçluyorsun, ben seninkini. Babalarımız birbirlerini suçluyorlar. En iyi arkadaş olan annelerimiz artık birbirlerinin adlarını bile ağızlarına almıyor.

Ama en azından denedik, değil mi? Çok uğraştık ancak iki aile yollarını ayırmışken –tıpkı bizim gibi– mubtemel geleceğimizi düşünerek önümüze bakmak ve onun için heyecanlanmak biraz zor.

Dün April hakkında beni suçladığında bunu reddettim. Sen de bunu kabul ettin, çünkü sana asla yalan söylemeyeceğimi biliyorsun. Her nasıl oluyorsa kafamın içinde neler olup bittiğini ben o şeyi yapmadan önce anlıyorsun, işte bu yüzden de hiçbir zaman bana gerçeği söyleyip söylemediğimi sormuyorsun, çünkü zaten biliyorsun.

Ve bu beni rahatsız etti çünkü doğrusunu bildiğinden emin olduğum yalanımı çok çabuk kabullendin. Ve bu da benim kendi yalanıma inanmama sebep oldu. Brianla görüşmenin nedeni ondan hoşlanman değil. Arkamdan intikam almak için de görüşmüyorsun onunla. Onunla olmanın tek nedeni, kendini cezalandırmaya çalışman. Yalanımı kabullendin çünkü eğer benden ayrılırsan bu seni suçluluk duygusundan kurtaracaktı.

Sen suçunu örtbas etmek istemezsin. Suçluluk duygusu; senin kendini davranışların yüzünden cezalandırma yöntemin ve o duygu olmadan insanlara bugüne kadar davrandığın gibi davranamazsın.

Bunun böyle olduğunu nereden mi biliyorum Charlie? Çünkü biz aynıyız. Son zamanlarda ne kadar sert davranmaya çalışırsan çalış, derinlerde bir yerlerde adaletsizliğin varlığı yüzünden kanayan bir kalbin olduğunu biliyorum. Biliyorum ki sen ne zaman biriyle laf dalışına girsen bu seni içinde kahrediyor. Yine de bunu yapıyorsun çünkü yapman gerektiğini düşünüyorsun. Çünkü baban seni yeterince kinci olursan insanların sana dokunamayacağına inanman için yönlendiriyor. Bir keresinde bana bir insanın hayatında çok fazla iyi

şey olursa bunun onun gelişimini engelleyeceğini söylemiştin. Acının gerekli olduğunu, çünkü bir insanın başarılı olabilmesi için öncelikle zorlukları yenmeyi öğrenmesi gerektiğini demiştin. İşte bu senin yaptığın şey... karşına çıktığında zorlukları kucaklıyorsun. Belki bunu saygı kazanmak için yapıyorsun. Belki de korkutmak için. Sebebin her ne olursa olsun, ben artık bunu yapamam. Kendini inşa etmek için insanları yıkmaya seyirci kalamam.

En yukarıdaki seni aşağılamaktansa en aşağıdaki seni sevmeyi tercih ederim.

Böyle olmak zorunda değil Charlie. Babanın söylediklerine rağmen beni sevebildin. Mutlu olabildin. İzin vermemen gereken şey, aynı havayı solurken olumsuzlukların seni boğması olmalı.

Brianla görüşmeyi kesmeni istiyorum. Ama aynı zamanda benimle görüşmeyi de kesmeni istiyorum. Babanı kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışmaktan vazgeçmeni istiyorum. Babanın seni yönlendirmesine izin vermekten de vazgeçmeni istiyorum. Kendi babamı her koruyuşumda bana kızmaktan vazgeçmeni istiyorum.

Herkesin yanındayken aynı davranıyorsun ama gece seninle telefonda konuştuğumda gerçek Charlie'ye kavuşuyorum. Her gece senin numaranı çevirememek ve uyumadan önce sesini duyamamak gerçek bir işkence olacak ama artık bunu yapamam. Yalnızca gerçek sana ait parçayı sevmeyi bir türlü başaramıyorum. Ben hem geceleri konuştuğum seni hem de gün boyunca gördüğüm seni sevmek istiyorken, sen iki farklı tarafını göstermeye başlıyorsun.

Ve ben bu iki taraftan yalnızca birini seviyorum.

Ne kadar denesem de baban gittiğinden beri ne kadar üzülmüş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Ama

bunun seni değiştirmesine izin veremezsin. Lütfen artık başkalarının ne söylediğini umursamayı kes. Babanın yaptıklarının seni tanımlamasına izin vermeyi bırak. Benim âşık olduğum Charlie'ye ne yaptığının farkına var. Bunu anladığında, ben burada bekliyor olacağım. Sana daha önce de söylediğim gibi, seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Ve ne olduğumuzu asla unutmayacağım.

Ama görünüşe göre son zamanlarda sen unuttun.

Zarfa incelemeni istediğim birkaç tane fotoğraf koyuyorum. Umarım bir gün tekrar yaşayabileceklerimizi sana hatırlatırlar. Ailelerimiz tarafından dikte edilmeyen ya da ailelerimizin durumuyla tanımlanmayan bir âşk. Denesek de durduramayacağımız bir âşk. Hayatımızın en zor zamanlarının üstesinden gelen bir âşk.

Asla unutma.

Asla vazgeçme.

Silas

Dokuzuncu Bölüm

Charlie

“Koç beş dakika içinde giyinip sahada olmanı istiyor Silas.”

Sesin geldiği yöne doğru ayağa kalktım. Soyunma odasının kapısında duran adamı tanımıyor olmama hiç şaşırmadım ama sanki tanıyormuşçasına kafamı salladım. Tüm fotoğrafları ve mektupları kutunun içinden alıp çantama koymaya başladım ve dolabımın içine tıktırdım.

Ondan ayrılacakmışım.

Acaba ayrılmış mıydım? Ama mektup hâlâ bende idi. Hafızalarımızı kaybetmeden bir gün önce yazılmıştı. İlişkimiz açık bir şekilde hızlı bir düşüşe geçmişti. Belki de ona kutuyu vermiştim ve o da mektubu okuyup bana geri mi vermişti?

Futbol kıyafetlerini giymeye çalışırken sonsuz olasılıklar ve teoriler kafamı istila etmişti. Sonunda tüm o teçhizatı nasıl giyeceğime bakmak için telefonumdan Google’ı açtım. Ben giyinip sahaya çıkana kadar on dakika geçmişti bile. Beni ilk fark eden Landon oldu. Sıradan çıkıp bana doğru koşmaya başladı. Ellerini omzuma koydu ve bana yüklendi.

“Seni idare etmekten yoruldum. Kafanı karıştıran her ne haltsa onu oradan uzaklaştır. Odaklanmalısın Silas. Bu maç çok önemli ve eğer mahvedecek olursan babam fena kızacak.”

Ellerini omuzlarımdan çekip sahaya geri döndü. Adamların hepsi sıraya geçmişti, bana hiçbir şey ifade etmeyen pek çok şey yapıyorlardı. Bazıları topla ileri geri pas atıyordu. Diğerleri çimlerin üzerine oturmuş esneme hareketleri yapıyordu. Landon’ın yanında çimlerin üstünde bir yere oturdum ve hareketlerini taklit etmeye başladım.

Ondan hoşlanıyordum. Yaptığımız yalnızca iki sohbeti hatırlayabiliyordum ve bunların her ikisi de Landon’ın bana bir çeşit yön çizmesinden ibaretti. Onun ağabeyi olduğumu biliyordum ama Landon sanki ona saygı göstermem gerekiyormuş gibi davranıyordu. Yakın olmalıydık. Bana bakışlarından davranışlarımdan şüphelendiği sonucunu çıkarabiliyordum. Bir şey olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu beni.

Bunu lehime kullanmaya çalışıyordum. Bacaklarımı öne doğru uzatıp üzerlerine eğildim. “Charlie’yi bulamadım,” dedim. “Onun için endişeleniyorum.”

Landon bıyık altından güldü. “Bunun onunla ilgili olduğunu anlamalıydım.” Bacaklarını çevirdi ve yüzünü bana döndü. “Ne demek onu bulamıyorum? Bu sabah onun telefonu senin arabadaydı. Seni oradan arayamaz. Muhtemelen evdedir.”

Başımı salladım. “Dün gecedan beri kimse ondan haber alamadı. Eve hiç gitmemiş. Bir saat önce Janette onun kaybolduğunu haber verdi.”

Gözlerini benimkilere dikmişti ve endişeyle baktığını görebiliyordum. “Peki ya annesi?”

Başımı salladım. “Kadının nasıl olduğunu biliyorsun. Ondan umut yok.”

Landon başıyla onayladı. “Doğru,” dedi. “Utanç verici birine dönüştü.”

Onun bu sözleri beni düşündürdü. Eğer her zaman böyle değildiyse onu değiştiren ne olmuştu? Belki de bu mahkûmiyet olayı onu mahvetmişti. Kadına ufaktan bir sempati hissettim. Aslında bu sabahki halini düşündüğümde ufaktan biraz daha çok.

“Polis ne dedi? Eğer onun yaptığı tek şey bugün okulu kırmaksa ona kayıp muamelesi yapacaklarından şüpheliyim. Elllerinde kaybolduğuna dair daha fazla delil olmak zorunda.”

Delil kelimesi onun ağzından çıktığında aklıma takıldı.

Bunu kendime itiraf etmek istemiyordum çünkü onu bulmaya odaklanmak niyetindeydim ama derinlerde bunun benim için ne ifade ettiğine dair şüphelerim vardı. Eğer gerçekten kayıpsa ve yakın bir zamanda ortaya çıkmazsa, polisin sorgulamak isteyeceği tek kişinin onu gören son kişi olduğunu tahmin edebiliyordum. Ve onun cüzdanının, telefonunun ve bugüne kadar yazdığı her mektupla birlikte günlüğünün de elimde olduğunu düşünürsek, bu Silas Nash için hiç de iyi bir şey değildi.

Eğer beni sorgularlarsa onlara ne söyleyeceğimi nasıl bilecektim? Son sözlerimizi hatırlamıyordum. Ne giydiğini hatırlamıyordum. Tüm eşyalarının neden bende olduğuna dair geçerli bir mazeretim bile yoktu. Onlara verdiğim her cevap yalan üstüne yalan söylemek olurdu, çünkü hiçbirini hatırlamıyordum.

Ya ona bir şey olduysa ve bundan sorumlu kişi bensem? Ya bir tür şok yaşamış ve bu yüzden hiçbir şey hatırlamıyorsa? Ya onu yaraladıysam ve bu da aklımın beni onu yaralamadığıma inandırma yöntemiye?

“Silas? İyi misin?”

Gözlerimi Landon’ın gözlerine çevirdim. *Delilleri saklamalıyım.*

Avuçlarımla yere bastırıp ayağa kalktım. Soyunma odalarının olduğu yöne doğru koşmaya başladım.

“Silas!” diye bağırdı arkamdan. Koşmaya devam ettim. Binaya varıncaya kadar koştum ve kapıyı hızla açıp çarparak kapattım. Doğrudan dolabımın yanına koşup kapağını açtım. İçine baktım ama hiçbir şey yoktu.

Hayır.

Dolabın duvarlarına, kapağına dokundum ve ellerimi her boş santiminde gezdirdim.

Gitmiş.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve sırt çantamı yerde unutmuş olduğumu umarak, etrafta dolanıp soyunma odasına göz gezdirdim. Landon’ın dolabını açtım ve içindeki her şeyi dışarı çıkardım. Orada da değildi. Yanındaki dolabı açıp aynısını yaptım. Ve sonra onun yanındakini. Hiçbir şey bulamadım.

Sırt çantam hiçbir yerde yoktu.

Ya deliriyordum ya da orada başka biri vardı.

“Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.”

Duvarın o tarafındaki bütün dolapların içindekileri yere döktüğümde diğer duvardakilere geçtim ve aynı şeyi yapmaya başladım. İnsanların sırt çantalarını karıştırdım. Spor çantalarını boşaltıyor spor kıyafetlerini yere fırlatıyordum. Cep telefonlarından tut da prezervatiflere kadar her şeyi ama her şeyi bulmuştum.

Ne var ki ne mektupları, ne günlükleri, ne de fotoğrafları bulabilmişim.

“Nash!”

Kapı ağzında duran adama bakmak için döndüm, kim olduğuma ya da başıma ne geldiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi bakıyordu. Onunla aynı fikirdeydim. “Ne halt yiyorsun sen?”

Yaptığım pisliğe baktım. Sanki soyunma odasından bir kasırğa geçmiş gibiydi.

Bu işten nasıl kurtulacağım?

Oradaki bütün dolapları tek tek aşağı indirmiştim. Peki, bunu onlara nasıl açıklayacaktım? *Çalınan delillerimi arıyorum böylece polis beni kız arkadaşımın kaybolması yüzünden tutuklayamayacak mı diyecektim?*

“Biri...” Yine elimle enseme sıktım. Sanırım böyle bir tikim vardı –stresi ensemden sıkıp dışarı atıyordum. “Biri cüzdanımı çalmış,” diye söylendim.

Koç soyunma odasına baktı, yüzündeki öfke asla kaybolmuyordu. Beni işaret etti. “Derhal burayı temizle Nash! Şimdi! Ve sonra kışını kaldırıp ofisime gel!” Dışarı çıktı ve beni yalnız bıraktı.

Hiç zaman kaybetmedim. Hemen soyundum ve eşyalarımı eşyalarımın çalındığı dolabıma değil, bankın üzerine bıraktım. Anahtarlarım hâlâ pantolonumun cebindeydi. Futbol formamdan kurtulur kurtulmaz kıyafetlerimi giydim ve kapıdan çıktım. Ancak ofislerin olduğu tarafa değil dosdoğru otoparka gittim.

Arabama doğru ilerledim.

Charlie’yi bulmak zorundaydım.

Bu akşam.

Aksi takdirde, tamamen çaresiz bir şekilde hapishane hücresinde oturmak zorunda kalabilirdim.

Onuncu Bölüm

Charlie

Kilidin tekrar açıldığını duydum ve doğruldum. Hemşirenin verdiği ilaçlar beni uyuşturuyordu. Ne kadar zamandır uykuda olduğumu bilmiyordum fakat diğer öğün zamanı gelecek kadar uzun zaman geçmiş olamazdı. Yine de kadın elinde bir tepsiyle gelmişti. Ama ben daha acıkmamıştım bile. Önceki spagettimi bitirip bitirmediğimi merak ediyordum. Yediğimi bile hatırlamıyordum ki. Düşündüğümünden de deli olmalıydım. Ama bir anım vardı. Bunu onunla paylaşacaktım ama sonra bunun bana özel bir şey olduğunu düşündüm. Kendime saklamam gereken bir şey olduğunu.

“Akşam yemeği zamanı!” dedi tepsiyi yerleştirirken. Bir tabak pilav ve sosisin olduğu tabağı göstermek için kapağını kaldırdı. Daha çok hap almam gerekip gerekmediğini merak ediyordum. Aklımı okuyormuşçasına bana ufacık kâğıt bir bardak uzattı.

“Hâlâ buradasın,” dedim, ayakta durmaya çalışarak. Bu haplar bana kendimi bok gibi hissettiriyordu.

Gölümsedi. “Evet. Haplarını al ki böylece yemeğini de soğumadan yiyebileşin.” Kadın beni seyrederken ben de hapları ağzıma döküp bir yudum su içtim.

“Eğer bugün gerektiği gibi davranırsan belki yarın bir süreligine oyun odasına gidebilirsin. Bu odadan çıkmak için can attığını biliyorum.”

Ne tür davranışlardı bunlar? Şimdiye kadar uyanmak dışında bir şey yapmamıştım ki.

Kadın beni seyrederken plastik bir çatalla yemeğimi yedim. Akşam yemeğinde bile denetlenmem gerektiğine göre gerçek bir suçlu olmalıydım.

“Oyun odası yerine tuvaleti kullanmayı tercih ederim,” dedim.

“Önce yemeğini ye. Sonra seni tuvalet ve duş için almaya geleceğim.”

Kendimi bir hastadan ziyade mahkûm gibi hissediyordum. “Neden buradayım?” diye sordum.

“Hatırlamıyor musun?”

“Hatırlıyor olsam sorar mıydım?” diye patladım. Hemşire gözlerini kısıp bana bakarken ben de ağzımı sildim.

“Yemeğini bitir,” dedi soğuk bir şekilde.

Bu durum sinirlerimi tepeme çıkardı – hayatımın her anında yapmam gerekenleri kendi hayatıymış gibi bana dikte etmesine uyuz olmuşum.

Tabağı odanın öteki tarafına fırlattım. Televizyonun yanındaki duvara çarptı. Pirinç ve sos her yere saçıldı.

Bu iyi gelmişti. Hatta iyiden de fazlasıydı. Kendim gibi hissettirmişti.

Ardından bir kahkaha patlattım. Kafamı geriye yatırmış gülüyordum. Bu, içten gelen korkunç bir kahkahaydı. Aman Tanrı’m! İşte bu yüzden buradaydım. *Delirmiştiiiiim.*

Kadının çenesindeki kasları görebiliyordum. Onu kızdırmıştım. Ayağa kalktım ve tabağın kırık parçalarından birini

almak için koştum. Bana neler olduğunu anlamıyordum ama bu bana kendimi iyi hissettirmişti. Kendimi savunmak bana iyi gelmişti.

Beni yakalamaya çalıştı ama ben onun kollarından sıyrılmışım. Elime keskin bir porselen parçası aldım. Ne tür bir akıl hastanesi porselen tabak verirdi ki? Bu, gerçekleşmesi beklenebilecek bir faciaydı. Parçayı ona doğru tuttum ve ileriye doğru bir adım attım. "Bana neler olduğunu anlat."

Yerinden kıpırdamadı. Hatta oldukça sakin görünüyordu. Arkamdaki kapı o an açılmış olmalıydı çünkü hatırladığım son şey, boynumda sert bir acı hissedip yere yığıldığım oldu.

On Birinci Bölüm

Silas

Yolun kenarına çektim. Kendimi sakinleştirmek için direksiyonu tutuyordum.

Hepsi gitmişti ve onları kimin almış olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen birisi şu anda mektuplarımızı okuyordu. Birbirimize yazdığımız şeyleri okuyacaklar ve kimin aldığına bağlı olarak, muhtemelen klinik bir vaka olduğuma hükmedeceklerdi.

Arka koltukta bulduğum bir parça boş kâğıdı aldım, bir şeyler yazmaya başladım. Hatırladığım her şeyi. Sinir olmuştum çünkü sırt çantasındaki notlarda yazanların yalnızca ufak bir kısmını hatırlayabiliyordum. Adreslerimizi, dolaplarımızın şifrelerini, doğum günlerimizi, arkadaşlarımızın ve aile fertlerimizin adlarını; bunların hiçbirini hatırlayamıyordum. Hatırladıklarım her ne kadar ufak şeyler de olsa hepsini yazdım. Bunun onu bulmama engel olmasına izin veremezdim.

Bundan sonra nereye gideceğimi bilmiyordum. Yeniden tarot dükkânını ziyaret edebilir ve Charlie'nin oraya geri dönüp

dönmediğini kontrol edebilirdim. Odasında duran kapı fotoğrafından o kapının adresini bulmayı deneyebilirdim. Aynı fotoğrafın bulunduğu tarot dükkânıyla bir bağlantısı olmalıydı.

Hapishaneye gidebilir, Charlie'nin babasını ziyaret edebilir ve neler bildiğini öğrenebilirdim.

Yine de muhtemelen hapishane şu an için gitmem gereken son yer.

Telefonumu aldım, aşağı doğru kaydırmaya başladım. Önceki geceden kalma fotoğrafları geçtim. Tek bir saniyesini bile hatırlamadığım bir gece. Benle Charlie'nin fotoğrafları, dövmelerimizin fotoğrafları, bir kilisenin ve bir sokak müzisyeninin fotoğrafları.

Son fotoğraf, Charlie bir taksinin yanında dururken çekilmişti. Görünüşe göre o yolun karşısındaydı ve taksiye binmeye hazırlanırken fotoğrafını çekmiştim.

Bu, onu son gördüğüm an olmalıydı. Mektupta Bourbon Caddesi'nde bir taksiye bindiği yazıyordu. Fotoğrafı yakınlıktırdım ve heyecandan boğazım düğümlendi. Taksinin ön tarafında plakası ve yanında da bir telefon numarası vardı.

Bunu neden daha önce akıl etmedim?

Telefon numarasını ve plakayı kaydedip numarayı çevirdim. Sonunda ilerleme kaydettiğimi hissedebiliyordum.

Taksi şirketi bilgi vermeyi reddetti. Sonunda operatöre bir dedektif olduğumu ve taksi şoförünü kayıp bir kişiyle ilgili olarak sorgulamam gerektiği konusunda ikna ettim. Söylediğim şey tamamen yalan değildi. Telefondaki adam bunu etrafa sorması gerektiğini ve beni geri arayacağını söyledi. Telefonumun tekrar çalması yaklaşık otuz dakika sürdü.

Bu kez konuştuğum kişi gerçekten taksinin şoförüydü. Charlie'nin tarifıyla eşleşen bir kızın dün gece taksisini durduğunu, ancak onu herhangi bir yere götüremeden kızın boş verin deyip arabadan inerek kapıyı çarpıp gittiğini söyledi.

Ne yani öylece çekip gitti mi?

Neden böyle bir şey yapmıştı ki? Neden gelip bana yetişmemişti? Eğer o köşede ayrıldıysak, muhtemelen bir sonraki köşenin oralarda bir yerde olacağını biliyor olmalıydı.

Bir randevusu olmalıydı. Onun hakkında hiçbir şey hatırlamıyordum ama okuduklarıma göre yaptığı her şeyin bir amacı var gibi görünüyordu. Ama gecenin o saatinde Bourbon Caddesi'nde ne amaçla bulunuyor olabilirdi ki?

Akla gelen tek şey tarot dükkânı ve akşam yemeği idi. Fakat notlarda, Amy adında birinden gelen bilgilere dayanarak, Charlie'nin yemeğe geri dönmediği yazıyordu. Brian'ı bulmaya mı gidiyordu acaba? Düşününce bir parça kıskançlık hissettim ama bunu yapmamış olduğundan neredeyse emindim.

Tarot dükkânına gitmiş olmalıydı.

Telefonumdan Google'ı açtım ve notlarda yazılan yerin tam ismini hatırlayamasam da aradım. Fransız Sokağı'ndaki iki yeri işaretledim ve GPS'imi beni oraya götürmesi için ayarladım.

Neredeyse içeri girer girmez anında oranın notlarda tarif ettiğimiz dükkân olduğunu anlamıştım. Orası önceki gece gittiğimiz yerdi.

Önceki gece. *Tanrı'm*. Neden sadece bir gün önce olan bir şeyi hatırlayamıyordum?

Raf aralarında bir aşağı bir yukarı yürüyordum, etrafımdaki her şeyi ne aradığımdan bile emin olmadan inceliyordum. Son rafın oraya geldiğimde duvarda asılı duran fotoğrafı tanıdım. Kapının fotoğrafıydı.

Dekorasyon için oradaydı. Satılık bir şey değildi. Çerçevesine parmaklarımla dokunana dek ayak parmaklarımın ucunda yükseldim ve daha yakından inceleyebilmek için

onu aşığı çektim. Kapı fotoğrafta zar zor seçebildiğim arkasındaki bir evi koruyordu. Kapıyla bağlantısı bulunan kocaman sütunlardan birinin köşesinde evin adı yazıyordu. *Jamais Jamais.*"

"Yardımcı olabilir miyim?"

Tepemde dikilen etkileyici derecede heybetli adama bakmak için kafamı kaldırdım. Ehliyetime göre 1.82 boylarındaydım. Bu adamsa 1.98 olmalıydı.

Elimde tuttuğum fotoğrafı göstererek, "Bu fotoğrafın ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum.

Adam fotoğrafı elimden çekti ve "Ciddi misin sen?" diye sordu. Tedirgin görünüyordu. "Aynı soruyu dün gece kız arkadaşın sorduğunda da bilmiyordum ve bu gece de hâlâ bilmiyorum. Lanet bir fotoğraf işte," dedi ve onu duvara geri astı.

"Satılık olmayan veya satın almayacağın hiçbir şeye elini sürme." Yürümeye başladı ve ben de ardından onu takip ettim.

"Bekle," dedim. Onun tek adımına karşılık ben iki adım atıyordum. "Kız arkadaşım mı?"

Kayıt masasına doğru duraksamadan yürüdü. "Kız arkadaşın. Kız kardeşin. Kuzenin. Her neyinse işte."

"Kız arkadaşım," diyerek durumu açıklığa kavuşturdum neden açıklığa kavuşturduğumu bile bilmeden. Belli ki adamın umurunda değildi. "Dün gece buraya geri geldi mi? Biz gittikten sonra?"

Adam kayıt masasının arkasına doğru yöneldi. "Siz ikiniz gittikten hemen sonra kapattık biz." Bakışlarını üzerime dikti ve kaşını kaldırdı. "Bir şey satın alacak mısın yoksa gecenin geri kalanını aptalca sorularınla beni takip ederek mi geçireceksin?"

*Asla Asla ikilemesi Fransızca olarak "Jamais Jamais" şeklinde kullanılmış. (ç.n.)

Yutkundum. Bana kendimi olduğumdan daha küçük hissettiriyordu. Olgunlaşmamış. O erkeğin ta kendisiydi ve bense kendimi onun karşısında korkmuş bir çocuk gibi hissediyordum.

Bunu kabullen Silas. Sen korkak değilsin.

“Sadece tek bir aptalca sorum daha var.”

O esnada bir müşteriye aramaya başladı. Cevap veremince ben de devam ettim.

“Jamais Jamais ne demek?”

Adam suratıma bile bakmadı.

“Asla Asla demek,” dedi arkamdan biri.

Hemen arkamı döndüm ama ayaklarım sanki ayakkabılarımın içine saplanmışlar gibi ağırlaşmıştı. *Asla Asla* mı?

Bu bir tesadüf olamazdı. Charlie ve ben bu ifadeyi mektuplarımızda sürekli tekrar ediyorduk.

Sesin ait olduğu kadına baktım ve bana bakıp çenesini kaldırdı, doğrudan yüzüme bakıyordu. Saçlarını geri attı. Saçları koyuydu, gri çizgilerle gelişigüzel boyanmıştı. Kadın uzun dökümlü kumaştan, yerlere kadar uzanan bir şey giyiyordu. Bunun bir elbise olduğundan pek emin değildim. Sanki bir kumaşa öylesine elle şekil verilip dikiş makinesinde dikilmiş gibi duruyordu.

Bu kadın tarot falcısı olmalıydı. Rolünü iyi oynuyordu.

“Bu ev nerede? Duvardaki fotoğrafta bulunan ev?” diyerek fotoğrafı işaret ettim. Döndü ve birkaç saniye boyunca fotoğrafa baktı. Yine yüzüme bakmadan parmağıyla onu takip etmemi işaret ederek dükkânın arkasına doğru yöneldi.

Tereddüt ederek onu takip ettim. Boncuklu perdelerin olduğu bir kapı aralığından geçmeden önce telefonum pantolonumun cebinde titreşmeye başladı. Telefon anahtarlarıma çarparak şingirdediğinde, kadın dönüp omzunun üstünden bana bakarak, “Kapat onu,” dedi.

Ekрана baktım ve yine babam olduğunu gördüm. Telefonu sessize aldım. “Buraya fal baktırmaya gelmedim,” diye konuyu açıklığa kavuşturdum. “Yalnızca birini arıyorum.”

“O kızı mı?” dedi kadın, odanın ortasındaki sehpanın diğer tarafındaki koltuğa oturarak. Oturmamı işaret etti ama teklifini reddettiler.

“Evet. Dün gece buradaydık.”

Kadın başını salladı, sonra da kart destesini karıştırmaya başladı. “Hatırlıyorum,” dedi. Ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. Kâğıtları destelere ayırırken onu seyrediyordum. Kafasını kaldırdı, yüzü ifadesizdi. “Ama bunu yalnızca kendi adıma söyleyebilirim öyle değil mi?” dedi.

Bu sözler tüylerimi ürpertmişti. İleri doğru hızlıca iki adım attım ve boş sandalyenin arkasına tutundum. Düşünmeden bir anda, “Sen bunu nereden biliyorsun?” dedim.

Kadın tekrar sandalyeyi işaret etti. Bu kez oturdum. Bildiklerini anlatması için konuşmasını bekledim. Bana ne olduğuyla ilgili bir fikri olan ilk kişi oydu.

Ellerim titremeye başladı. Nabzım gözlerimin arkasında atıyordu. Gözlerimi sertçe kapadım ve gerginliğimi gizlemek için ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. “Lütfen,” dedim ona. “Eğer bir şey biliyorsan lütfen söyle bana.”

Kadın başını yavaşça sallamaya başladı. Öne arkaya, öne arkaya. “O kadar kolay değil Silas,” dedi.

Adımı biliyordu. *Zafeeeeerrrr* diye bağırmak istiyordum fakat hâlâ hiçbir şeyin cevabını bilmiyordum.

“Dün gece kartın boş çıktı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.” Ellerini bir deste kartın üzerinde gezdirdi ve sonra desteyi bir sıra halinde dizdi. “Bunu daha önce duymuştum. Bunun gerçekleştiğini *hepimiz* duymuştuk ama bu olayı gerçekten yaşamış biriyle hiç *tanışmamıştım*.”

Boş kart mı? Sanki bunu notlarımızda okuduğumu hatırlıyor gibiydim ama artık o notlar elimde olmadıklarından bunun bana hiçbir yardımı olmuyordu. Ve bu kadın bunu *hepimiz* duymuştuk derken kimleri kastediyordu?

“Bunun anlamı ne? Bana ne söyleyebilirsin? Charlie’yi nasıl bulabilirim?” Sorularım ağzımdan dökülmüş, birbirlerine takılıp düşmüştü.

“Şu fotoğraf,” dedi. “Neden bu evi bu kadar merak ediyorsunuz?”

Charlie’nin odasındaki fotoğrafı anlatmak için ağzımı açtım ama sonra çenemi kapattım. Bu kadına güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Onu tanımiyordum. Yine de bana neler olduğunu anlayan ilk kişiydi. Bu bir cevap da olabilirdi, bir suçun göstergesi de. Eğer Charlie ve ben bir çeşit büyü’nün etkisindeyse muhtemelen bu kadın, böyle bir şeyin nasıl yapılacağını bilen birkaç kişiden biriydi.

Tanrı’m, bu çok saçmaydı. Büyü mü? Neden bu tarz şeyler düşünmek için kendime izin veriyordum ki?

“Yalnızca adını merak ediyorum,” dedim, fotoğraftaki evi neden sorduğumla ilgili yalan söyleyerek. “Bana başka neler anlatabilirsin?”

Kadın kart yığınlarını asla arkalarını çevirmeden hizalamaya devam ediyordu. “Sana ne anlatabilirim ki... sana söyleyebileceğim tek şey... biri umutsuzca senin bir şeyi unutmanı isterken, senin o şeyi hatırlaman gerekiyor...” Benimle göz göze geldi ve yine çenesini kaldırdı. “Şimdi gidebilirsin. Daha fazla yardımcı olamam.”

Kadın masadan uzaklaştı ve ayağa kalktı. Elbisesini seri bir hareketle savururken altındaki ayakkabıları kadının gerçekliğini sorgulamama sebep oldu. Çingenelerin yalınayak olduklarını sanırdım. Ya da cadı mı demeliydim? Ya da bir büyücü? O her ne ise, umutsuzca bana daha fazla yardım edebileceğine inanmak istiyordum. Aslında ben bu boktan şeyleri yutacak bir tip değildim. Ama çaresizliğim şüphelerimden daha ağır basıyordu. Eğer Charlie’yi bulmak için ejderhalara inanmak gerekiyorsa o zaman ejderhanın ateşine karşı kılıç çeken ilk kişi ben olacaktım.

“Başka bir şey olmalı,” dedim ona. “Charlie’yi bulamıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bana bundan daha fazla bilgi

vermelisin.” Bekledim, sesim umutsuzdu ve gözlerim daha da umutsuz.

Kadın sadece başını eğip gülümsedi. “Silas, sorularının cevabı sana çok yakın birinde.” Kapıyı işaret etti. “Şimdi gidebilirsin. Yapman gereken çok şey var.”

Bana çok mu yakın?

Babam? Landon? Charlie'den başka kime yakındım ki? Kapıdaki boncuklu perdelere baktım ve sonra kadına döndüm. O çoktan binanın arka tarafındaki bir kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Gidişini seyrettim.

Ellerimi yüzüme kapadım. Çığlık atmak istiyordum.

On İkinci Bölüm

Charlie

Uyandığımda her şey temizlenmişti. Ne pilav, ne sosis ne de o şıllığı kesebileceğim porselen parçaları ortada yoktu.

Oha! Bu da nesi? Aklımı kaçırmış gibi hissediyordum. Kadın kusursuz bir zamanlama anlayışına sahipti.

Sammy'yi bayılt ve sonra ona boktan yemekler getir, Sammy'yi bayılt ve sonra ona boktan yemekler getir.

Ama hemşire bu kez geri geldiğinde, yanında o berbat yemekleri yoktu. Bir havlu ve küçük bir kalıp sabun taşıyordu.

Sonunda! Banyo.

“Banyo zamanı,” dedi. Bu kez hiç cana yakın değildi. Ağzı yüzünün ortasında gergin bir çizgi gibi duruyordu. Haftı sendeleyerek ayağa kalktım. Boynumdan yaptıkları iğnenin etkisi daha önce verdikleri şeylerden daha güçlüydü ama kendimi sersem gibi hissetmiyordum. Zihnim açık ve bedenim tepki vermeye hazırды.

“Neden bir tek sen geliyorsun?” dedim. “Eğer sen bir hemşireysen vardiyalı çalışıyor olman gerekir.”

Arkasını döndü ve kapiya doğru yürüdü.

“Merhaba..?”

“Terbiyeli ol,” dedi. “Bir dahaki sefere işler senin için bu kadar yolunda gitmeyecek.”

Çenemi kapattım çünkü beni bu kutudan dışarı çıkarıyordu ve ben o kapının ardında ne olduğunu görmeyi gerçekten çok istiyordum.

Kadın kapiyi açtı, önden çıkmam için bana yol gösterdi. Önümde başka bir kapi vardı. Şaşırmıştım. Sağa döndü ve orada bir koridor olduğunu gördüm. Hemen sağımda bir banyo vardı. Saatlerdir tuvaletimi yapmıyordum ve tuvaleti gördüğüm anda mesanem ağrımaya başladı. Bana havluyu uzatıp, “Duştan sadece soğuk su akar. Fazla uzun kalma,” dedi.

Kapiyi kapattım. Sığınak gibi bir yerdi. Penceresi yoktu, ham betondan yapılmıştı. Tuvaletin bir kapağı ya da oturağı yoktu, kenarları olmayan bir delik ve yanında da bir lavabo vardı.

Lavabonun üst kısmında yeni bir hastane elbisesi ve iç çamaşırı vardı. İşerken bir şeyler bulabilmek için her şeyi inceledim. Herhangi bir şey. Zemine yakın paslı bir boru vardı, duvardan dışarı doğru verilmişti. Sifonu çektim ve ona doğru yürüdüm. Elimi içine sokup etrafını yokladım. İğrenç. Borunun bir parçası paslanmıştı.

Kadının beni dinliyor olma ihtimaline karşı gidip duşun suyunu açtım. Küçük bir metal parçası bulmuştum ve eğer biraz uğraşırsam onu duvardan sökebilirdim. En azından bu da bir şeydi.

Onu duşa taşıdım. Su çok soğuktu; dişlerimin birbirine vurmasına engel olamıyordum. Çenemi sıkı sıkıya kapatmaya çalışıyordum ama ne kadar denesem de dişlerim başımın içinde zangırdıyordu.

Ne kadar içler acısı bir durumdaydım! Dişlerimi kontrol edemiyordum. Anılarımı kontrol edemiyordum. Yemek yiyeceğim, uyuyacağım, işeyeceğim zaman bile benim kontrolümde değildi.

Kontrol edebileceğimi düşündüğüm tek şey; bulunduğum yerden olası kaçışımdı. Boruyu tüm gücümle kavradım, bunun bana biraz olsun kontrol kazandırabilecek tek şey olduğunu biliyordum.

Banyodan çıkarken onu tuvalet kâğıdına sardım ve iç çamaşıma, bana bıraktığı düz beyaz külotun içine tıktırdım. Henüz bir planım yoktu, doğru zamanı bekleyecektim.

On Üçüncü Bölüm

Silas

Hava kararmıştı. İki saatten uzun süredir bir sonraki durağımın neresi olduğunu bilmeden araba kullanıyordum. Eve dönemezdim. Charlie'nin evine de dönemezdim. Kimseyi tanıımıyordum, işte bu yüzden de yapabileceğim tek şey araba kullanmaktı.

Sekiz cevapsız çağrım vardı. İki tanesi Landon'dandı. Bir tanesi Janette'tan.

Kalanlar ise babamdandı.

Ayrıca henüz hiçbirini dinlemediğim sekiz tane de sesli mesajım vardı. O an bunların hiçbiri için endişelenmek istemiyordum. Hiçbirinin gerçekte neler olup bittiğine dair bir fikri yoktu ve onlara söylediğimde kimse bana inanmayacaktı. Onları suçlamıyordum. Bütün günü kafamda tekrar etmeye devam ediyordum ve olanlara inanmak bile fazlasıyla saçmayken ben bir de bunları yaşıyordum.

Her şey çok saçmaydı ama yol son derece gerçkti.

Benzin almak için arabamı bir benzinciye çektim. Gün boyunca bir şey yiyip yemediğimden bile emin değildim ama hafiften başım dönüyordu, bu yüzden de dükkâna girdim ve bir paket cipsle bir şişe su aldım.

Depomu doldururken Charlie'yi düşünüyordum.

Tekrar yola çıktığımda hâlâ Charlie'yi düşünüyordum.

Charlie bir şeyler yemiş midir diye merak ediyordum.

Acaba yalnız mıdır?

Kendine dikkat ediyor mudur?

Onun dünyanın herhangi bir yerinde olma ihtimali varken acaba onu nasıl bulabilecektim. Yaptığım tek şey, araba kullanırken kaldırımda yürüyen bir kız gördüğümde yavaşlayıp etrafında daireler çizmekten ibaretti. Nereye bakacağımı bilmiyordum. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Onu kurtaran adam nasıl olunur bilmiyordum.

İnsanlar gidecekleri ya da ait oldukları bir yer olmadığında ne yapıyorlardı acaba?

Acaba deli olmak nasıl bir şeydi? Klinik anlamda deli. Kendi zihnim üzerinde tamamen sıfır kontrolüm olduğunu düşünüyordum.

Ve eğer onu kontrol eden ben değilsem... kimdi?

Yine telefonum çalıyordu. Arayanın kim olduğuna baktım ve Landon olduğunu gördüm. Neden bilmiyorum ama cevap vermek için telefonu açtım. Belki de sadece kendi kafamın içinde olmaktan ve cevap alamamaktan yorulmuştum. Onunla konuşmak için arabamı kenara çektim.

“Alo?”

“Lütfen bana ne haltlar döndüğünü söyle.”

“Seni duyan var mı?”

“Hayır,” dedi. “Maç şimdi bitti. Babam polisle konuşuyor. Herkes seni merak ediyor Silas.”

Cevap vermedim. Onları endişelendirdiğim için kendimi kötü hissetmiştim ama daha da kötüsü kimse Charlie için endişeleniyormuş gibi görünmüyordu.

“Hâlâ Charlie’yi bulamadılar mı?”

Arkadaki insanların bağırışlarını duyabiliyordum. Kardeşimin sesi maç bittiğinden beri beni arıyormuş gibi geliyordu. “Arıyorlar,” dedi.

Ama sesinde başka bir şey vardı. Konuşulmayan bir şey.

“Ne oldu Landon?”

Tekrar iç çekti. “Silas, seni de arıyorlar. Senin...” Sesi endişeyle ağırlaştı. “Senin onun nerede olduğunu bildiğini düşünüyorlar.”

Gözlerimi kapattım. Bunun olacağını biliyordum. Avuç içlerimi kotuma sildim. “Onun nerede olduğunu bilmiyorum.”

Landon tekrar konuşana kadar birkaç saniye geçti. “Janette polise gitmiş. Garip davrandığını düşündüğünü söylemiş, bu yüzden de Charlie’nin eşyalarını spor salonundaki dolabında duran sırt çantasında bulduğunda, onları polise teslim etmiş. Cüzdanı sendeymiş Silas. Ve telefonu.”

“Charlie’nin eşyalarının bende olması onun ortadan kaybolmasından benim sorumlu olduğumun kanıtı değil, benim onun erkek arkadaşı olduğumun kanıtı.”

“Eve gel,” dedi. “Onlara saklayacak hiçbir şeyin olmadığını söyle. Sorularına cevap ver. Onlarla işbirliği yaparsan, seni suçlamak için hiçbir nedenleri kalmayacaktır.”

Ya tabii! Keşke sorularına cevap vermek çok kolay olsaydı.

“Onun ortadan kaybolmasıyla benim bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Var mı?”

“Hayır.”

“O zaman, hayır,” dedi. “Senin bununla bir ilgin olduğunu düşünmüyorum tabii ki. Neredesin?”

“Bilmiyorum.”

Telefonu eliyle kapıyormuş gibi boğuk sesler duyuyordum. Arkadaki sesleri duyabiliyordum.

“Yakaladın mı onu?” diye sordu bir adam. “Hâlâ uğraşıyorum baba,” dedi Landon.

Homurtular arttı.

“Orada mısın Silas?” diye sordu.

“Evet. Sana bir sorum var,” dedim. “Hiç *Jamais Jamais* adında bir yer duydun mu?”

Sessizlik. Cevap vermesini bekliyordum ama vermiyordu.

“Landon? Duydun mu böyle bir yer?”

Ağır bir iç çekiş daha. “Charlie’nin eski evi Silas. Derdin ne senin? Uyuşturucu mu kullanıyorsun sen? Aman Tanrı’m Silas. Ne bok aldın sen? Charlie’ye olan da bu mu? Bu yüzden mi...”

Hâlâ hararetli bir şekilde soru sormaya devam ediyordu ki telefonu kapattım. İnternette Brett Wynwood’un ev adresine baktım. Biraz zamanımı aldı ama sonuçlarda iki tane adres çıktı.

Birini hatırlıyordum çünkü bugün sabah saatlerinde oradaydım. Charlie’nin şu an yaşadığı yerdi.

Diğerini ise bilmiyordum.

Jamais Jamais’yi tarif ediyordu.

ALTI DÖNÜM ARAZİ ÜZERİNE KURULU EV, BORGNE GÖLÜ’NE BAKMAKTADIR. 1860 YILINDA İNŞA EDİLMİŞTİR, YANİ TAM OLARAK İÇ SAVAŞIN BAŞLAMASINDAN BİR YIL ÖNCE. EVİN ORJİNAL ADI “TOPRAK SUYLA BULUŞTU” ANLAMINA GELEN “LA TERRE RENCONTRE L’EAU”DUR.

SAVAŞ BOYUNCA HASTANE OLARAK KULLANILMIŞ VE YARALI MÜTTEFİK ASKERLERİNE EV SAHİPLİĞİ YAPMIŞTIR. SAVAŞTAN YILLAR SONRA 1880 YILINDA BU EV, BİR BANKACI OLAN FRANK WYNWOOD TARAFINDAN SATIN ALINMIŞTIR. ÜÇ NESİL BOYUNCA AİLEYE MİRAS KALAN EV, SON OLARAK 1998 YILINDA 30 YAŞINDAKİ BRETT WYNWOOD’A GEÇMİŞTİR.

BRETT WYNWOOD VE AİLESİ 2005 YILINDA KATRINA KASIRGASI MÜLKE BÜYÜK ZARAR VERENE KADAR BURA-

DA YAŞAMIŞTIR. AİLE EVİ TERK ETMEK ZORUNDA KALMIŞ VE EV, TADİLAT ÖNCESİ BİRKAÇ YIL EL DEĞMEDEN BIRAKILMIŞTIR. BÜTÜN EV YIKILIP YENİDEN İNŞA EDİLMİŞ VE EVİN ORJİNAL HALİNDEN YALNIZCA DIŞ DUVARLARIN BİR BÖLÜMÜYLE ÇATI KURTARILABİLMİŞTİR.

2011 YILINDA WYNWOOD AİLESİ EVLERİNE GERİ DÖNMÜŞTÜR. AÇILIŞ TÖRENİNDE BRETT WYNWOOD EVE YENİ BİR İSİM VERİLDİĞİNİ DUYURMUŞTUR: “JAMAIS JAMAIS.”

KENDİSİNE NEDEN ASLA ASLA’NIN FRANSIZCA TERCÜMESİNİ TERCİH ETTİĞİ SORULDUĞUNDA, BU İSME ASLINDA ON DÖRT YAŞINDAKİ KIZI CHARLIZE WYNWOOD’UN KARAR VERDİĞİNİ SÖYLEMİŞTİR. “KIZIM BU İSMİ AİLE TARİHİNE HÜRMETEN SEÇTİĞİNİ SÖYLÜYOR. SENDEN ÖNCE YOLU AÇANLARI ASLA UNUTMA. SENDEN SONRA YAŞAYACAK OLANLAR İÇİN DÜNYAYI İYİLEŞTİRMekten ASLA VAZGEÇME.”

WYNWOOD AİLESİ, 2013 YILINDA WYNWOOD-NASH FİNANS GRUBU’NA YAPILAN BİR SORUŞTURMAYI TAKİBEN EVE HACİZLE EL KONULANA DEK BURADA YAŞAMISLARDIR. 2013 YILININ SONLARINA DOĞRU AÇIK ARTTIRMADA EV GİZLİ BİR TEKLİF SAHİBİNE SATILMIŞTIR.

Sayfayı telefonumun favorilerine ekledim ve makaleye bir not düştüm. Evi buldum, arabamı evin önündeki kilitli kapının dibine çektim.

Kapı o kadar yüksekti ki sanki o kapının ardındaki insanlar onları ziyarete gelenlere kendi kudretlerini gösteriyor gibiydi.

Acaba Charlie’nin babası burada yaşarken kendini nasıl hissediyordu? Acaba nesillerden beri ailesinin sahip olduğu bu evin mülkiyetini biri gelip ondan aldığı anda kendini ne kadar kudretli hissetmişti?

Ev izbe bir yolun sonundaydı, sanki yol da o kapıya aitmiş gibi görünüyordu. Kapının etrafından ve yanından içeri

girmek için bir yol bulmaya çalıştıktan sonra böyle bir yolun olmadığı sonucuna vardım. Hava kararmıştı ve belki de bu yüzden yolu ya da alternatif bir girişi gözden kaçırıyor da olabilirdim. O kapıdan neden geçmek istediğimi bile bilmiyordum ama bu evin fotoğraflarının bir ipucu olabileceğini düşünmekten başka çarem yoktu.

Sorguya çekilmek üzere arandığım hesaba katıldığında, gece artık daha fazla araba kullanmamak muhtemelen en iyisi olacaktı, ben de bu yüzden sabaha kadar orada kalmaya karar verdim. Arabamı durdurdum. Eğer yarın bir şey yapacaksam en azından birkaç saat uyumayı denemeliydim.

Koltuğumda arkama yaslanıp gözlerimi kapattım ve acaba gece rüya görür müyüm diye düşünmeye başladım. Neyle ilgili rüya göreceğimi bile bilmiyordum. Eğer uyumazsam rüya da göremezdim ve o gece uykuya dalmamın imkânsız olduğunu biliyordum.

O an aklıma gelen bir fikirle gözlerimi açtım.

Video.

Mektuplarımdan birinde Charlie'nin uyurken çekilmiş bir videosuyla uyuya kaldığımdan bahsetmiştim. Telefonumda videoyu bulana kadar aradım. Oynat tuşuna bastım ve Charlie'nin sesini ilk kez duymak için beklemeye başladım.

On Dördüncü Bölüm

Charlie

Biraz daha uyudum.

Bu kez ilaçlar yüzünden değildi. Çünkü bu kez onları içiyormuş gibi yapıp çenemin altına saklamıştım ama kadın yanımda fazla uzun kaldığından ilaçlar çözünmeye başlamıştı. Neyse ki kapı onun ardından kapanır kapanmaz hepsini avucuma tükürmüştüm.

Artık sersemlemek yoktu. Açık bir zihne ihtiyacım vardı.

Kendi halimde uykuya daldım ve daha önceki gibi rüyalar gördüm. İlk rüyadaki çocuğu gördüm. Ya da ilk rüya değil de ilk anım mı demeliydim? Rüyamda, bu çocuk beni kirli bir sokağa götürüyordu. Bana bakmıyordu, önüne bakıyordu ve bütün vücudu görünmez bir güç tarafından ileri doğru çekiliyor gibiydi. Sol elinde bir kamera vardı. Aniden durdu ve sokağa baktı. Bakışlarını takip ettim.

“Orada,” dedi. “Bak.”

Ama ben bakmak istemedim. Gördüğüm şeye sırtımı döndüm ve onun yerine bir duvara baktım.

sonra birdenbire elimi bıraktı. Döndüm ve çocuğun karşıdan karşıya geçip duvarda bağdaş kurmuş bir kadına doğru yaklaştığını gördüm. Kollarında, yün battaniyeye sarılmış küçük bir bebek tutuyordu. Çocuk, kadının önünde çömeldi. Uzunca bir süre konuştular. Çocuk ona bir şey uzatıp gülümsedi. Ayağa kalktığında bebek ağlamaya başladı. İşte çocuk o an fotoğrafını çekti.

Uyandığımda yüzü hâlâ gözümün önündeydi ama bu gerçek bir görüntü değildi, bir fotoğraftı. Onun çektiği bir fotoğraf. Saçları düğüm olmuş pasaklı bir anne gözlerini bebeğine dikmiş, bebeğin minik ağzı ağlarken kocaman açılmış, arka planda ise parlak mavi bir kapının yontulmuş boyası.

Rüya bittiğinde geçen seferki gibi üzgün değildim. Acıyı böyle canlı bir şekilde belgeleyen bu çocukla gerçekten tanışmak istiyordum.

Gecenin büyük bir kısmını uyuyormuş gibi yapıp uzanarak geçirdim. Kadın elinde kahvaltıyla geri döndü.

“Yine sen,” dedim. “Boş günün ya da saatin yok sanırım.”

“Evet,” dedi. “Az personelimiz var, o yüzden çift mesai yapıyorum. Ye.”

“Aç değilim.”

Bir bardak dolusu hap uzattı bana. Almadım.

“Doktoru görmek istiyorum,” dedim.

“Doktor bugün çok meşgul. Senin için randevu alabilirim. Belki haftaya bir gün seni muayene edebilir.”

“Hayır. Doktoru bugün görmek istiyorum. Bana hangi ilaçları verdiğinizi ve neden burada olduğumu bilmeliyim.”

Suratında ilk kez bıkkın bir cana yakınlık dışında bir ifade görüyordum. Öne doğru eğildiğinde nefesindeki kahve kokusunu alabildim. “Baş belası gibi davranma,” diye

ısladı. “Burada bir şey talep edemezsin, anlıyor musun?” dedi ve ilaçları bana doğru itti.

“Bir doktor gelip bana bunları neden aldığımı söyleyene kadar içmeyeceğim,” dedim başımla bardağı işaret ederek. “Anladın mı *beni*?”

Bana vuracağını sandım. Elimi yastığımın altındaki boru parçasına götürdüm. Omuzlarımdaki ve sırtımdaki kaslarımı gerip ayaklarımın ön kısmıyla yerdeki fayanslara bastırdım. Gerekirse atlamaya hazırdım. Ama hemşire sırtını döndü, kapıyı kilitledi ve gitti. Yine yalnız kalmıştım.

On Beşinci Bölüm

Silas

“Böyle bir şeyi yaptığına inanamıyorum,” dedim ona. Ellerimle belinden tutup sırtı yatak odasının kapısına yaslanıncaya kadar iteledim onu. Avuçlarımı göğsüne yerleştirip bana yüzünde masum bir gülümsemeyle baktı.

“Nasıl bir şeyi yaptığıma?”

Gülüp dudaklarımı boynuna yapıştırdım. “Aile tarihine hürmeten ha?” diye güldüm ve dudaklarımı boynunda gezdirip onun dudaklarına doğru yaklaştırdım. “Eğer bir gün benden ayrılmak istersen ne yapacaksın? İsim olarak eski erkek arkadaşınla kullandığınız bir ifadeyi verdiğin evde sıkışıp kalacaksın.”

O kafasını salladı ve beni itip yürüyüp gitti. “Eğer bir gün senden ayrılmak istersem o zaman babama evin adını değiştirmesini söylerim olur biter.”

“Baban böyle bir şeyi asla kabul etmez Charlie. O senin ona yaptığın saçma sapan açıklamanın çok dâhice olduğunu düşünüyor.”

Omuz silktili. "Tamam, öyleyse ben de evi yakar kül ederim." dedi. Yatağının kenarına oturdu, ben de gidip yanına oturdum ve onu sırtüstü yatağına devirdim. Üzerine eğilip onu kenara sıkıştırınca kıkırdamaya başladı. Çok güzeldi.

Onun güzel olduğunu her zaman biliyordum ama bu yıl ona yaramıştı. *Gerçekten* yaramıştı. Göğüslerine baktım. Kendime engel olamıyordum. Onlar da bu sene çok... *mükemmel* bir hal almışlardı.

"Sence göğüslerinin büyümesi sona ermiş midir?" diye sordum ona.

Gülüp omzuma bir şaplak indirdi. "İğrençsin."

Tişıörtünün aşağı doğru inen yakasında parmaklarımı kaydirdim. Ellerimi tişıörtünün içine daldırmadan önce göğsünde gezdirdim. "Onları görmeme ne zaman izin vereceksin?"

"*Jamais Jamais*," dedi ve güldü.

Mızıldandım. "Hadi ama Charlie bebeğim. Seni on dört yıldır seviyorum. Bu bana bir şey kazandırmalı: hızlı bir bakış, tişıörtün altına uzanma."

"Biz on dört yaşıdayız Silas. Bunu bana on beş yaşıdayken tekrar sor." dedi.

Gülümsedim. "Bu benim sadece iki ay uzağımda." Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, hızlı hızlı nefes aldığı için benimkinin üzerinde yükselen göğsünü hissedebiliyordum. *Tanrı'm, bu işkence.*

Dilini ağzımın içine soktu ve elleriyle başımın arkasını tutup beni kendine iyice yaklaştırdı. *Tatlı tatlı işkence.*

Elimi beline doğru indirdim, parmaklarım tenine ulaşana dek tişıörtünü ufak ufak çekiştirdim. Elim belinde gezdirirken vücudunun sıcaklığını avuçlarımda hissettim.

Vücudunu keşfederken onu öpmeye devam ettim, santim santim ta ki parmak uçlarımdan biri sutyeninin kumaşıyla buluşana dek.

Devam etmek ve parmaklarımdaki yumuşaklığı hissetmek istiyordum. İstedğim şey...

“Silas!”

Charlie yatağa gömülmüştü. Sanki bütün vücudu çarşaf-
lar tarafından yutulmuş ve ben de boş yastığını avuçlarken
öylece kalakalmıştım.

Bu da neydi böyle? Nereye gitmişti? İnsanlar böyle bir-
denbire ortadan kaybolmazlardı.

“Silas, kapıyı aç!”

Gözlerimi sıkıca kapattım. “Charlie? Neredesin?”

“Uyan!”

Gözlerimi açtım ve artık Charlie’nin yatağında değildim.
Artık on dört yaşında ve ilk kez bir memeyi elleyecek o
oğlan çocuğu da değildim.

Ben... Silas’tım. Kaybolmuş, kafası karışık ve lanet olası
bir arabada uyuyan Silas.

Şoför koltuğunun olduğu tarafın camına bir yumruk indi.
Arabamın içine sızan güneş ışığına bakmadan önce gözleri-
me buna hazırlanması için birkaç saniye daha tanıdım.

Landon kapıdaydı. Hemen doğruldum ve arkama dönüp
sağıma, soluma, etrafıma baktım.

Sadece Landon vardı. Yanında kimse yoktu.

Kapının koluna uzandım ve açmadan önce yana çekil-
mesini bekledim. “Onu buldunuz mu?” diye sordum ara-
bamdan inerken.

Başını salladı. “Hayır, hâlâ arıyorlar.” Tıpkı benim gergin
ya da stresli olduğumda yaptığım gibi ensesini ovdu.

Tam ona beni nerede bulacağını nasıl bildiğini soracak-
tım ki telefonu kapatmadan hemen önce ona evi sorduğumu
hatırladım. Tabii ki buraya bakacaktı.

“Onu bulmaları için onlara yardım etmelisin Silas. Bildi-
ğin her şeyi anlatmalısın.”

Güldüm. Bildiğim her şey. Arabama yaslandım ve kol-
larımı göğsümde bağladım. Durumun saçmalığı karşısında
sırıtmayı kesip gözlerimi kardeşimin gözlerine diktim. “Hiç-

bir şey bilmiyorum Landon. Hatta seni bile tanımıyorum. Ve hafızama göre Charlize Wynwood'la da hiç tanışmadım. Polise bunu nasıl anlatırım?"

Landon başını salladı. Bana bakıyordu... sessiz ve meraklıydı. Delirdiğimi düşünüyordu; bunu gözlerinde görebiliyordum.

Belki de haklıydı.

"Arabaya bin," dedim ona. "Sana anlatacak çok şeyim var. Hadi biraz turlayalım."

Kapımı açıp tekrar arabaya bindim. Landon ise birkaç saniye bekledi ama sonra gidip yolun kenarındaki bir hendegin oraya park ettiği arabasını kilitleyip benim arabamın yolcu koltuğuna doğru yürümeye başladı.

"Dur bakayım anlamış mıyım," dedi öne doğru eğilerek. "Sen ve Charlie'nin bir haftadan uzun bir süredir hafızanız kayıp. İkiniz de birbirinize mektuplar yazıyorsunuz. Bu mektuplar Janette'in bulup polise götürdüğü sırt çantasındaydı. Bunu bilen tek kişi ise rasgele bir tarot falcısıydı. Bu şey günün hep aynı saatinde, kırk sekiz saatte bir gerçekleşiyor ve sen o kaybolmadan önceki gün neler olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığını iddia ediyorsun, öyle mi?"

Başımınla onayladım.

Landon gülüp arkasına yaslandı. Başını salladı, sonra da içeceğini eline alıp pipetini ağzına soktu. Büyük bir yudum aldı ve bardağını masaya koyarken derin derin içini çekti.

"Eğer bu senin cinayetten sıyrılma yönteminse lanet bir vudu büyüsünden çok daha güçlü bir mazerete ihtiyacın olacak."

"O ölmedi."

Sorgularcasına kaşını kaldırdı. Onu suçlayamazdım. Roller değişecek olsa, ağzımdan çıkan hiçbir şeye ben de inanmazdım.

“Landon, bana inanmanı beklemiyorum. Gerçekten. Ama Tanrı aşkına, birkaç saat olsun bana ayak uyduramaz mısın? Cevapları zaten bildiğimi düşünsen bile bana inanıyormuş gibi davranıp sorularıma cevap veremez misin? Eğer hâlâ deli olduğumu düşünüyor olursan, yarın istersen beni polise teslim edebilirsin.”

Hayal kırıklığına uğramışçasına başını salladı. “Deli olduğumu düşünsem bile seni asla polise teslim etmem Silas. Sen benim kardeşimsin.” Gelip içkileri doldurması için garsona işaret etti. Bir yudum alıp gevşedi. “Tamam. Devam et.”

Gülümsedim. Landon’dan neden hoşlandığımı anlamıştım.

“Brett ile babam arasında neler oldu?”

Landon bıyık altından güldü. “Bu çok saçma,” diye homurdandı. “Sen bu konuda benden daha fazla şey biliyorsun,” dedi ama sonra bana doğru eğilerek soruma cevap vermeye başladı. “Dış denetim sebebiyle birkaç yıl önce bir soruşturma başlatıldı. Birçok insan çok para kaybetti. Babam aklandı ama Brett sahtekârlıkla suçlandı.”

“Babam gerçekten suçsuz muydu?”

Landon omuz silktili. “Öyle olduğunu düşünmek istiyorum. İtibarı zedelendi ve olanlardan sonra işlerinin büyük bir kısmını kaybetti. İşleri yoluna koymaya çalışıyor ama artık kimse ona parasını teslim etmek konusunda güvenmiyor. Ama sanırım şikâyet edemeyiz. Sonuçta hâlâ Charlie’nin ailesinden çok daha iyi bir durumdayız.”

“Babam, Charlie’yi ofisinden bazı dosyaları almakla suçlamış. Babam neden bahsediyor?”

“Paranın nereye gittiğini anlayamadılar, bu yüzden Brett veya babamın parayı yurtdışındaki bankalarda sakladığını düşündüler. Duruşmadan önce babamın üç gün boyunca uymadığı gergin bir dönem yaşandı. Son on yılda gerçekleşmiş her işlemin ve makbuzun her bir detayını gözden geçirdi. Bir gece ofisinden elinde bir dosyayla çıktı. Brett’in parayı sak-

ladığı yeri bulduğunu söyledi. Sonunda, tüm bu olanlardan Brett'in sorumlu tutulmasını sağlayacak gerekli bilgiyi elde etmişti. Avukatını arayıp birkaç saat uyuduktan sonra delilleri kendisine teslim edeceğini söyledi. Ertesi gün... dosyaları bulamadı. Bunu Charlie'ye senin haber vermiş olduğunu farz ederek seni suçladı. O gün o dosyaları Charlie'nin aldığını düşündü. Ama o inkâr ediyordu. Sen de inkâr ediyordun. Babam da sahip olduğunu iddia ettiği deliller olmadan Brett'i hiçbir şekilde suçlayamazdı. Bu durumda o herifi belki de beş yılda iyi halden salacaklardı onu ama babamın söylediğine göre eğer o dosyalar ortadan kaybolmasaydı müebbet yiyecekti."

Tanrı'm. Hatırlayacak ne çok şey.

Parmağımı kaldırdım. "Hemen geri geleceğim." Masadan kalkıp koşarak restorandan çıkıp doğruca arabama gittim. Not almak için başka kâğıt var mı diye bakındım. Restorana döndüğümde Landon hâlâ masada oturuyordu. Bana anlattığı her şeyi not edene kadar başka soru sormadım. Daha sonra sırf ne cevap vereceğini görmek için ona ilgisini çekecek bir bilgi verdim.

"O dosyaları alan bendim," dedim Landon'a. Ona baktım, gözlerini kısmıştı.

"Hiçbir şey hatırlayamadığını söylediğini sanıyordum."

Başımı salladım. "Hatırlayamıyorum. Ama bulduğum bazı dosyaları sakladığımla ilgili notlar almışım. Peki, sen-ce bu dosyalar babamın masumiyetini kanıtlayacaksa neden onları almış olabilirim?"

Landon bir an için sorumu düşündü ve başını salladı. "Onları her kim aldıysa onlarla hiçbir şey yapmadı. Yani onları saklamanın tek sebebi Charlie'nin babasını korumak olabilir."

"Neden Brett Wynwood'u korumak isteyeyim ki?"

"Belki onun iyiliği için korumuyordun Brett'i. Bunu Charlie için yapmış olabilirsin."

Kalemi bıraktım. İşte bu. O dosyaları almış olmamın tek sebebi... bunu Charlie'yi korumak için yapmış olmamdı.

"Charlie babasına yakın mıydı?"

Landon güldü. "Çok. O babasının kızıydı. Dürüst olmak gerekirse hence senden daha çok sevdiği tek kişi babasıydı."

Kendimi bir yapbozu çözmüş gibi hissediyordum. Eski Silas'ı tanıyordum; o Charlie'yi mutlu etmek için her şeyi yapardı. Buna, babası hakkındaki gerçeği bilmesini engellemek de dâhildi.

"Peki, bundan sonra Charlie'yle bana ne oldu? Demek istediğim... eğer babasını o kadar çok seviyorsa, babamın onu parmaklıklar arkasına tıktırdığını düşündüğünde onun bir daha benimle konuşmak istememesi gerekirdi."

Landon başını sağa sola salladı. "Sen onun sahip olduğu her şeydin," dedi. "Onun yanında olmak için her şeyi yaptın ve hiçbir şey babamı tamamen onun yanında durmadığını bilmek kadar kızdırmadı."

"Babamın masum olduğunu mu düşünüyordum?"

"Evet," dedi Landon. "Tek yaptığın şey, konu Charlie ve babam olduğunda taraf tutmamaktı. Maalesef, babama göre bu yaptığın *onların* tarafını tutman anlamına geliyordu. Siz ikinizin bir iki yıldır aranızın çok iyi olduğu söylenemez. Cuma akşamları yapılan maçlarda tribünden sana bağırması dışında konuşmazdınız."

"Peki, neden benim futbol oynamam konusunda bu kadar takıntılı?"

Landon yine güldü. "O, oğulları olacağını bilmeden önce bile oğullarının Alma takımına girmesi konusuna takılmıştı kafayı. Yürümeye başladığımız anda futbol topunu elimize tutuşturmuştu. Bu durum benim çok umurumda değildi ama sen her zaman futboldan nefret etmiştin. Bu onu kızdırıyordu, çünkü sen futbolda yeteneklisin. Kanında var. Ama sen hiçbir zaman hiçbir şeyi futbolu bırak-

maktan daha çok istemedin.” Gölümşedi. “Tanrı'm, dün gece oraya gelip senin sahaya çıkmadığını gördüğünde onu görmeliydin. Seni bulana kadar maçı durdurmayı denedi ama yetkililer buna izin vermedi.”

Bunu da not ettim. “Biliyorsun... Ben nasıl futbol oynadığını hatırlamıyorum.”

Landon'ın dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi. “Aslında bu, bana bugün söylediğin şeyler içinden ilk inandığım şeydi. Geçen günkü antrenmanda da unutmuş gibi görünüyordun zaten,” dedi ve kahkaha attı. “Yani bunu da listene ekle. Futbol oynamayı unuttuğunu. Ne kadar da uygun olur.”

Listeye ekledim.

Şarkı sözlerini hatırlıyorum.

Tanıdığımız insanları unuttum.

Tanımadığımız insanları hatırlıyorum.

Kamera nasıl kullanılır hatırlıyorum.

Futboldan nefret ediyorum ama oynamak zorunda bırakılıyorum.

Futbol oynamayı unuttum.

Listeye baktım. Eminim eski listemde çok daha fazla şey yazıyordu ama ben hiçbirini hatırlayamıyordum.

“Bakayım,” dedi Landon. Daha önce yazdığım notlara da baktı. “Siktir. Bunu gerçekten ciddiye alıyorsun.” Notlara birkaç saniye baktıktan sonra bana geri verdi. “Görünen o ki şarkı sözleri ve kamera kullanmak gibi kendi kendine öğrendiğin şeyleri hatırlayabiliyorsun. Ama sana öğretilen şeyleri unutuyorsun.”

Listeyi önüme çekip baktım. Haklı olabilirdi ama öte yandan insanları hatırlayamadığım gerçeği de vardı. Bunu da not aldım ve sorularıma devam ettim.

“Charlie'yle Brian ne zamandan beri çıkıyorlar? Biz ayrılmış mıydık?”

Landon elini saçlarından geçirip sodasından bir yudum aldı. Ayaklarını yukarı doğru çekip duvara yaslandı, bacaklarını da koltuğa uzattı. “Bütün gün burada olacağız, değil mi?”

“Eğer bu bütün günümüzü alacaksa, evet.”

“Brian’ın her zaman Charlie’ye karşı bir ilgisi vardı ve bunu herkes biliyordu. Sen ve Brian bu yüzden hiçbir zaman anlaşılamadınız ama sen futbol takımının hatırına onunla anlaşmaya çalışıyordun. Babası hapishaneye girdikten sonra Charlie değişmeye başladı. Kibar davranmıyordu... gerçi hiçbir zaman çok kibar olmamıştı. Son zamanlarda bir zorbaya dönüşmüştü. İkiniz artık kavga etmekten başka bir şey yapmıyordunuz. Açıkçası Charlie’nin onunla uzun zamandır çıktığını sanmıyorum. Brian’la sadece sen etrafta olduğunda ilgilenmeye başladı, sırf seni kızdırmak için. Bunu yapmaya devam etmek için de sanırım yalnız kaldıklarında da onunla görüşmeyi sürdürmek zorunda kaldı. Ama ben yine de ondan hoşlandığına inanmıyorum. O, Brian’dan çok daha zeki biri ve eğer içlerinden biri kullanılmışsa o da Brian’dır.”

Her şeyi yazıyordum ama bir yandan da başımı sallayarak onu dinlediğimi gösteriyordum. Gerçekten o çocuğa karşı bir şeyler hissetmediğini düşünüyordum. Görünüşe göre Charlie’yle olan ilişkim pamuk ipliğine bağlıydı ve o da gücümüzü sınamak için elinden geleni yapıyordu.

“Charlie’nin dini inançları nasıldı? Vudu büyüsüne, sihre ya da benzeri bir şeylere inanıyor muydu?”

“Bildiğim kadarıyla hayır,” dedi Landon. “Hepimiz Katolik olarak yetiştirildik. Önemli bir bayram olmadıkça da ibadet etmiyoruz.”

Bunu not aldım ve başka bir soru düşünmeye çalıştım. Hâlâ bir sürü sorum vardı ve ne yapacağımı bilmiyordum. “Başka bir şey var mı? Geçen hafta gerçekleşen olağandışı bir şey?”

Yüz ifadesindeki değişiklikten ve koltuğunda kayma biçiminden bir şeyler sakladığını hemen anladım.

“Ne oldu?”

Avaklarını koltuktan aşağı indirdi ve masaya doğru eğilip kısık bir sesle "Polisler... bugün evdeydiler. Sıra dışı bir şey var mı diye Ezra'yı sorguladıklarını duydum. Başta reddetti ama hence suçluluk duygusu galip geldi. Odanda bulunduğu çarşafı anlattı. Üzerlerinde kan olduğunu söyledi."

Sandalyemin arkasına yaslanıp tavana baktım. İşte bu hiç iyi olmamıştı.

"Bekle," dedim ve tekrar öne doğru eğildim. "O geçen hafta oldu. Charlie kaybolmadan önce. Eğer düşündükleri buysa bunun onunla bir bağlantısı olamaz."

"Hayır, bunu biliyorum. Bunu Ezra da söyledi. Bunun geçen hafta olduğunu ve o gün Charlie'yi gördüğünü söyledi. Ama yine de Silas, sen ne haltlar karıştırıyordun? Neden çarşafların üzerinde kan vardı? Polisler senin Charlie'yi dövdüğünü ya da ona benzer bir şeyler yaptığını ve hatta çok daha ileri gittiğini düşünüyorlar."

"Ona asla zarar vermem," dedim savunmacı bir tavırla. "O kızı seviyorum."

Sözler ağzımdan çıktığı anda başımı salladım, neden böyle söylediğimi anlamamıştım. Onunla hiç tanışmamıştım. Onunla konuşmamıştım bile.

Ama öyle olmalıydı. Onu sevdiğimi söylemiştim ve bunu tamamen içimden gelerek yapmıştım.

"Onu nasıl sevebilirsin ki? Onu hatırlayamadığını iddia ediyorsun."

"Hatırlamayabilirim ama hislerimden eminim," diyerek ayağa kalktım. "Ve işte bu yüzden onu bulmamız gerekiyor. Babasından başlayacağız."

Landon beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama toplamda sadece kırk sekiz saatin olduğunda sekiz saat kaybetmenin ne kadar sinir bozucu olduğunu bilmiyordu.

Saat neredeyse akşam sekiz olmuştu ve biz tüm günü resmen boşa harcamıştık. Restorandan çıkar çıkmaz Brett Wy-
nwood'u ziyaret etmek için hapishaneye doğru yola koyul-
duk. Hapishane neredeyse üç saat uzaklıktaydı. İki saatlik
bir bekleyişin ardından bize yalnızca o günkü ziyaretçi liste-
sinde olmadığımız ve bunu değiştirmek için yapabileceğimiz
hiçbir şey olmadığı söylenmişti. Kızgından da fazlaydım.

Dünden beri öğrendiğim her şeyi unutmadan önce ve
Charlie'nin nerede olduğunu öğrenmek için saatlerim kal-
mışken hatayı kaldıramazdım.

Landon'ın arabasının yanına gittik. Kontağı kapattım
ve arabadan inip kapıya doğru yürüdüm. Üzerinde iki tane
asma kilit vardı ve hiç kullanılmamış gibi duruyorlardı.

"Bu evi kim aldı?" diye sordum Landon'a.

Arkamdan güldüğünü duydum, ona döndüm. İçinde
bulduğum durumda şaka kaldıramayacağımı anlamış ve
kafasını çevirmişti.

"Hadi ama Silas. Rol yapmayı bırak artık. Evi kimin
aldığını biliyorsun."

Derin nefesler alıyordum, kendime tüm bunları uydurdu-
ğumu düşündüğü için onu suçlayamayacağımı hatırlattım.
Başımı salladım, ardından tekrar kapıya döndüm. "Geç dal-
ganı Landon."

Yerdeki taşları tekmeleyip homurdandığını duydum. Ve
sonra, "Janice Delacroix," dedi.

Bu ad benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ama arabama
geri dönüp not etmek için kapıyı açtım. "Delacroix. Bu bir
Fransız ismi mi?"

"Evet," dedi. "Şehir merkezindeki turistik dükkânlardan
birinin sahibi. Tarot ve benzeri şeylere bakıyor. Kimse böyle
bir yeri nasıl alabildiğini bilmiyor. Kızı da bizim okula gidiyor."

Yazmayı bıraktım. Tarot falcısı. Bu, fotoğrafı ve neden
bana daha fazla bilgi veremeyeceğini açıklıyordu; ona evi
hakkında sorular sormam garip geliyordu.

“Peki, bu insanlar gerçekten burada mı yaşıyorlar?” diye sorarken yüzüne bakmak için arkamı döndüm.

Landon omuz silkti. “Evet. Ama sadece ikisi; kızı ve kendisi. Muhtemelen farklı bir giriş kullanıyorlar. Bu kapı pek açılmış gibi durmuyor.”

Kapının arkasına baktım... eve doğru. “Kızının adı ne?”

“Cora,” dedi düşünmeden. “Cora Delacroix. Ama herkes ona Karides der.”

On Altıncı Bölüm

Charlie

Uzun süredir kimse gelmiyordu. Sanırım cezalandırılıyordum. Susamıştım ve tuvalete gitmeliydim. Tutabildiğim kadar tuttuktan sonra kahvaltı tepsimdeki plastik bir bardağın içine işeyip dolu bardağı odanın köşesine bıraktım.

Odada volta atıyor, saçımı çekiştirerek delireceğimi düşünüyordum. Ya hiç kimse gelmezse? Ya beni burada ölüme terk ettilerse?

Kapıda bir hareket olmayınca yumruklamaya başladım. Sesim kısılana dek birinin bana yardım etmesi için çığlık attım.

Kapı nihayet açıldığında, başımı ellerimin arasına almış yerde oturuyordum. Ayağa kalktım. Bu o hemşire değildi; bu kez daha genç başka biriydi. Önlüğü minyon bedenini örtüyordu. Bu haliyle doktorculuk oynayan küçük bir çocuğa benziyordu. Temkinli bir şekilde gözlerimle takip ediyordum onu. Köşedeki bardağı fark edip kaşlarını kaldırdı.

“Tuvaleti mi kullanman gerekiyor?” diye sordu.

“Evet.”

Tepsiyi kenara koydu ve karnım guruldadı.

“Doktoru gormek istedigimi soylemistim,” dedim.

Gozlerini kacirdi. *Gergin. Ama neden?*

“Doktor bugun meşgul,” dedi bana bakmadan.

“Diğer hemşire nerede?”

“Bugün onun izin günü,” dedi. Yemeğin kokusunu alabiliyordum. Çok acıkmıştım.

“Tuvalete gitmeliyim,” dedim. “Götürür müsün beni?”

Başıyla onayladı ama bana benden korkuyormuş gibi bakıyordu. Küçük odadan çıkıp dar koridorda onu takip ettim. Ne tür bir hastanede tuvaletler hastaların olmadığı ayrı bir alanda olurdu ki? Ben tuvaleti kullanırken o uzakta durdu, ellerini ovuşturuyordu ve yüzünün rengi pembenin berbat bir tonunu almıştı.

İşimi bitirdiğimde kapıya doğru dönmek gibi bir hata yaptı. Kapıyı açtığında ben de hastane geceliğimin içinden boru parçasını çıkarıp onun boynuna dayadım.

Yüzünü bana döndü, boncuk gibi gözleri dehşetle açılmıştı.

“Anahtarları bırak ve yavaşça geri çekil,” dedim. “Yoksa bunu boğazına saplarım.”

Başını salladı. Anahtarlar yere düştü ve ben kıza doğru ilerledim, silahım hâlâ boynundaydı. Onu arkaya, odanın içine doğru ilerlettim ve yatağa doğru itekledim. Geriye doğru düşüp bağırdı.

Sonra ben anahtarları alarak kapıdan çıktım. Ben kapıyı çekip kapatacakken o da kapıya doğru koşmaya ve çığlık atmaya başladı. Ben anahtarı kapı deliğine takmaya çalışırken o kapıyı açık tutmaya uğraştığından biraz mücadele ettik ama sonra metalik tık sesini duydum.

Bir sonraki kapıyı açacak doğru anahtarı bulmaya çalışırken ellerim titriyordu. O kapının ardında ne bulmayı beklediğimi gerçekten bilmiyordum. Bir hastane koridoru, hemşireler ve doktorlar? Biri orada beni o küçük odaya geri götürmek için bekliyor olabilir miydi?

Hayır.

Asla geri dönmeyecektim. Bu yerden çıkmama engel olmayı çalışan herkese zarar verecektim.

Kapıyı açtığımda ne bir hastane, ne bir personel, ne de herhangi başka birini gördüm. Bunun yerine karşımda son derece etkileyici bir şarap mahzeni vardı. Tozlu şişeler yüzlerce küçük deliğe oturtulmuştu. Maya ve kir kokuyordu. Mahzenin bir köşesinden yukarı doğru bir merdiven çıkıyordu. Yukarıda ise bir kapı vardı.

Merdivenlere doğru koşarken ayak parmağımı betona çarptım, ıslak kanın ayağımdan aktığını hissedebiliyordum.

Merdivenlerin tepesi tezgâhları ve zemini aydınlatan tek ışıklı bir mutfağa açılıyordu. Etrafa bakmak için duraksamadım. Bir çıkış kapısı bulmalıydım! Buldum ve kapının kolunu tuttum, bu kez kilitli değildi. Kapı açılırken zafer çiğlikleri atıyordum. Gecenin hafif rüzgârı yüzüme vuruyordu. Onu minnetle içime çektim.

Ve sonra koştum.

On Yedinci Bölüm

Silas

“İzinsiz giremezsin Silas!” diye bağıyordu Landon.

Kapıya tırmanmaya çalışıyordum ama ayağım sürekli kayıyordu. “Yardım etsene bana,” diye bağırdım ona.

Bana doğru yürüdü, her ne kadar sözde benim oraya tırmanmamı engellemeye çalışsa da bana ellerini ve avuç içini uzattı. Ellerine bastım ve beni yukarı kaldırdı, böylece kapının üstündeki demir çubukları tutabildim.

“On dakikaya döneceğim. Sadece evi kontrol etmek istiyorum.” Bugün söylediğim tek bir kelimeye bile inanmadığını biliyordum, bu yüzden bu Cora denen kızın bir şeyler sakladığı gerçeğini ona söylemedim. Eğer kız evdeyse, onu benimle konuşmaya zorlayacaktım.

En sonunda tırmanıp kapının diğer tarafına geçtim. Ayaklarım yere değince ayağa kalktım. “Ben dönene kadar gitme.”

Dönüp eve baktım. İki yüz metre uzakta, salkımsöğütlerin ardına saklanmıştı. Uzun kollara benzeyen bu ağaçlar, ön kapıya doğru uzanıyor ve beni daha ileri gitmeye zorluyordu.

Yavaş yavaş sundurmaya doğru giden yola yöneldim. Güzel bir evdi. Charlie'nin burayı neden bu kadar özlediğini anlayabiliyordum. Pencerelelere baktım. Üst kattakilerden ikisinin perdeleri açıktı ama alt kattakiler tamamen karanlıktı.

Neredeyse evin ön cephesine uzanan sundurmaya gelmiştim. Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki onu gerçekten duyabiliyordum. Ara sıra yükselen böcek sesleri –ve nabzımın atması dışında– bu yer tamamen sessizdi.

Şimdiye kadar.

Çok yakınlardan bir yerden gelen yüksek bir havlama sesi karnımda gümbürdeyip göğsümde titreşti. Sesin nereden geldiğini göremiyordum.

Ani hareketler yapmamaya dikkat ederek olduğum yerde durdum.

Derin hırlamalar sanki gök gürültüsü gibiydi. Vücudumu çevirmeden omzumun üstünden yavaşça baktım.

Köpek arkamda duruyor, ağzını aralayarak hırıliyordu, dişleri bembeyaz ve keskin görünüyor, adeta parlıyordu.

Arka ayaklarının üzerinde havaya kalktı ve koşmama ya da onunla kavga edebilecek bir şeyler bulmama fırsat vermeden sıçrayıp bana saldırdı.

Doğrudan boğazıma doğru.

Dişlerinin arkada kalan elimi deldiğini hissedebiliyordum ve biliyordum ki eğer boğazımı korumamış olsaydım o dişler şahdamarımda olacaktı.

Köpeğin muazzam gücü beni yere devirdi. Hayvan kafasını sağa sola sallarken ve ben de ondan kurtulmak için savaş verirken, elimden bir parça kopardığını hissettim.

Ama sonra bir şey ona çarptı ya da vurdu ve inleyerek küt diye yere düştü.

Ve sonra sessizlik oldu. Ne olduğunu görebilmek için çok karanlıktı. Derin bir nefes alıp ayağa kalkmaya çalıştım.

Yerdeki köpeğe baktım ve boynuna saplanan keskin bir metal parçasının ucunu gördüm. Kan başının etrafında toplanıyor, çimleri gece yarısının rengine boyuyordu.

Ve sonra güçlü bir çiçek kokusu... *zambak*... bir rüzgâr seli gibi beni sardı.

“Bu sensin.”

Fısıltıyla çıksa da onun sesini hemen tanıdım. Ayın aydınlatığı yüzüyle sağımda duruyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken eliyle ağzını kapattı. Kocaman olmuş gözleriyle şok içinde bana bakıyordu.

O burada.

Yaşıyor.

Onu kollarıma alıp sarılmak, her şeyin yolunda olduğunu ve bu işi çözeceğimizi söylemek istiyordum. Ama muhtemelen benim kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu.

“Charlie?”

Ellerini yavaşça ağzından çekti. “Adım Charlie mi?” diye sordu.

Başımınla onayladım. Yüzündeki dehşet dolu ifade yavaşça bir rahatlamaya dönüştü. Öne doğru atılarak kollarını boynuma doladı ve yüzünü göğsüme bastırdı. Hıçkırıklara boğulduğunda bedeni de titremeye başladı.

“Gitmemiz lazım,” dedi gözyaşları içinde. “Onlar beni bulmadan buradan çıkmalıyız.”

Bulmak mı?

Kollarımı onun bedenine doladım, sonra elinden tuttum ve kapıya doğru koşmaya başladık. Landon, Charlie’yi görünce kapıya doğru koştu ve kilitleri sallamaya başladı. Charlie kapıya tırmanamayacağı için bizi oradan dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

“Arabamı kullan,” dedim ona. “Kapıyı eğ. Acele etmeliyiz.”

Landon önce arabama sonra bana baktı. “Kapıyı kırarak açmamı mı istiyorsun? Silas, o araba senin bebeğin.”

“Araba umurumda bile değil!” diye bağırdım. “Buradan çıkmamız gerek.”

Kardeşim hızla hareket ederek arabaya doğru koştu. Arabaya binerken, “Yoldan çekilin!” diye bağırdı. Arabayı döndürüp geri vitese taktıktan sonra gaza bastı. Demirin metal üzerinde çıkardığı ses, arabamın parçalara ayrıldığına şahit olan kalbimin çıkardığı sesin yanında hiçti. Neyse ki o arabaya pek bağlanmamıştım. Zaten onu iki günden az bir süredir tanıyordum.

Landon’ın, Charlie’nin ve benim geçmemize yetecek kadar demirleri eğmek için iki kez daha geri vitese takıp gaza basması gerekti. Kapının diğer tarafına geçtiğimizde arabasının arka kapısını açtım ve Charlie’nin içeri girmesine yardım ettim.

“Benim arabamı burada bırak,” dedim ona. “Onun için daha sonra endişeleniriz.”

Hepimiz arabaya binip nihayet evden uzaklaşırken, Landon telefonunu eline aldı.

“Babamı arayıp ona senin Charlie’yi bulduğunu söyleyeceğim, böylece o da polislerle haber verebilir.”

Telefonu elinden kaptım. “Hayır. Polis olmaz,” dedim.

Hüsrarla elini direksiyona vurdu. “Silas, onlara Charlie’nin iyi olduğunu söylemek zorundasın. Bu çok saçma. İkiniz de tamamen saçmalıyorsunuz.”

Kardeşıme dönüp dikkatlice suratına baktım. “Landon, bana inanmalısın. Charlie ve ben bildiğimiz her şeyi on iki saatten biraz fazla bir süre sonra unutacağız. Onu bir otele götürmem lazım, böylece ona her şeyi açıklayabilirim ve ayrıca not yazmak için de zamana ihtiyacım var. Eğer polise haber verirsek sorgulamak için bizi ayırabilirler. Bu şey yeniden başımıza geldiğinde onunla birlikte olmalıyım. Bana inanıp inanmaman umurumda değil ama sen benim kardeşimsin ve bunu benim için yapman gerekiyor.”

hiçbirine yanıt vermedi. Yolun sonuna gelmiştik ve sağa mı sola mı dönmesi gerektiğine karar vermeye çalışırken boğazında ritiklenirken oluşan yumruyu görebiliyordum.

"Lütfen," dedim. "Yalnızca yarına kadar zamana ihtiyacım var."

Landon titrek bir nefes verdi, sonra sağa evimizin ters istikametine döndü. Rahat bir nefes aldım. "Sana borçlandım."

"Bir milyon dolar kadar," diye bana katıldı.

Charlie'nin oturduğu arka koltuğa baktım, gözlerini bana dikmişti ve belli ki duydukları karşısında dehşete kapılmıştı.

"Bu şey yarın yine gerçekleştiğinde derken ne demek istedin?" diye sordu sesi titreyerek.

Arka koltuğa geçtim ve Charlie'yi kendime çektim. Göğsüme yığılırken kalbinin benimkiyle yarıştığını hissedebiliyordum. "Otelde her şeyi açıklayacağım."

Başını salladı ve sonra, "Sana Silas mı dedi o? Bu senin adın mı?" diye sordu. Sesi sanki çığlık atmaktan kısılmış gibi çatlıyordu. Dünden beri neler yaşadığını düşünmek bile istemiyordum.

"Evet," dedim elimle kolunu okşayarak. "Silas Nash."

"Silas," dedi yumuşak bir tonda. "Dünden beri adının ne olduğunu merak ediyordum."

Birden kaskatı kesildim ve ona baktım. "Merak ediyordum derken ne demek istiyorsun? Beni nasıl hatırlıyorsun?"

"Rüyamda seni gördüm."

Rüyasında beni görmüş.

Cebimden kısa notlarımı çıkarıp Landon'dan kalem istedim. Torpidosundan bir tane çıkarıp bana uzattı. Rüyalari ve Charlie'nin benimle ilgili hiçbir anısı olmadan nasıl olup da beni tanıyabildiğini yazdım. Ardından kendi gördüğüm, bir anıya benzeyen rüyamı da not aldım. Rüyalarımız geçmişimizle ilgili ipucu verebilir miydi?

Charlie, son bir saatte meydana gelen her şeyi yazarken beni seyrediyordu. Ama hiç soru sormuyordu. Kâğıdı katlayıp cebime geri koydum.

“Peki, bizim olayımız ne?” diye sordu. “Birbirimize âşık mıydık ya da her ne haltsa işte?”

Dün sabahtan beri ilk kez kahkaha atmıştım. “Evet,” dedim, hâlâ gülüyordum. “Görünüşe göre sana on sekiz yıldır âşığım ya da işte ne haltsa.”

Landon’a yarın saat on bir otuzda otel odamıza gelmesini söyledim. Bu şey tekrar başımıza gelirse durumumuza uyum sağlamak ve notlarımızı okumak için zamana ihtiyacımız olacaktı. Tereddüt etti ama sonunda kabul etti. Babama bütün gün bizi aradığını ama bulamadığını söyleyecekti.

İnsanları yarına kadar endişelendirecek olduğum için üzülüyordum ama kendimi tekrar Charlie’nin görüş alanımdan çıkmasına sebep olacak bir duruma sokmayacaktım. Duş almak istediğini söylediğinde bile kapıyı kapatmasına izin veremeyeceğimi söyledim ona. *Sıcak* bir duş diye düzeltti.

Otele ulaştığımızda bildiğim her şeyi ona anlattım. Her şeyi ortaya döktüğümde çok da bir şey ifade etmeyen her şeyi.

Charlie de bana dün sabahtan beri neler olduğunu anlattı. Çok ciddi şeyler olmadığını öğrenince rahatlamıştım ama onu bodrumda tutmalarından rahatsız olmuşum. Karides ve annesi onu ne diye iradesi dışında orada tutmuşlardı ki? Kadın dün, “*Sorularının cevabı sana çok yakın birinde,*” derken açıkça beni yanıltmaya çalışmıştı.

Evet, sanırım. Sorularımın cevapları bana çok yakın birinde yatıyordu. Sadece iki adım ötemde duran birinde.

Geçen haftadan beri edindiğimiz en iyi bilgiydi bu ama hâlâ neden onu rehin tuttukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu, yarın anlamaya çalışacağımız ilk şey olacaktı. Bu yüzden notlarımızın detaylı ve net olması için uğraşıyordum, böylece çok daha iyi bir başlangıç yapabilirdik.

Charlie’ye de karakola gidip tüm eşyalarının kendisine geri verilmesini istemesi için bir not yazdım. O artık kayıp

olmadığına göre eşyaları ellerinde tutamazlardı. Bizim o mektuplara ve günlüklere umutsuzca ihtiyacımız vardı. Her şeyin anahtarı orada bir yerde yazıyor olabilirdi ve hepsini tekrar alana kadar tamamen sıkışıp kalmış durumdaydık.

Banyonun kapısının açıldığını ve Charlie'nin yatağa doğru yürüdüğünü duydum. Ben hâlâ masada oturmuş notlar alıyordum. Yatağa otururken ona baktım, ayaklarını yatağın kenarından sarkıtmış beni izliyordu.

Çektiği bunca çilenin ardından sarsılmış olmasını bekliyordum ama o daha da güçlenmişti. Bildiğim her şeyi anlatırken beni pür dikkat dinledi ve bir an olsun benden şüphe etmedi. Hatta kendi de birkaç teori atıyordu ortaya.

“Eğer kendimi tanıyorsam, yarın tanımadığım bir erkekle bu otel odasında uyanırsam muhtemelen kaçmaya çalışırım,” dedi. “Belki de kendime bir not yazarak kapı tokmağının üzerine yapıştırıp en azından öğlene kadar beklemem gerektiğini söylemeliyim.”

Güçlü ve zeki.

Charlie'ye bir parça kâğıt ile bir kalem verdim, kendine bir not yazıp otel odasının kapısına doğru yürüdü.

“Biraz uyumaya çalışmalıyız,” dedim ona. “Eğer bu şey yeniden başımıza gelirse iyice dinlenmiş olmalıyız.”

Anlaştık anlamında başını salladı ve yatağa girdi. Yatakları ikiye ayırmayı teklif bile etmedim. Bilmiyorum neden. Gecenin nasıl biteceğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Sanırım sadece ona karşı fazla korumacıydım. Yalnızca iki adım ötemdeki bir yatakta bile olsa, hemen yanı başımda olduğunu bilmemek beni rahatsız ediyordu.

Alarmı sabah on otuza kurdum. Bu bize uyanmamız ve hazırlanmamız için zaman verecekti, bu yüzden altı saat iyi bir uyku çekebilmeyi umuyordum. Işıkları kapattım, yatakta yanına kıvrıldım. Charlie kendi tarafında yatıyordu ben kendi tarafımda. Ona sokulmamak, en azından kolumu onu

üzerine atmamak için yapabileceğim her şeyi yapıyordum. Örkmesini istemiyordum ama nedense ona böyle şeyler yapmak da bana çok doğal geliyordu.

Yastığımı kabarttım, yatağı daha soğuk olan tarafına koydum. Benimle aynı yatağı paylaşmaktan rahatsız olmadı. gından emin olmak için yüzümü duvara, sırtımı ona döndüm.

“Silas?” diye fısıldadı.

Sesi hoşuma gitmişti. Rahatlatıcı bir elektriği vardı.

“Evet?” dedim.

Yüzünü bana döndüğünü hissedebiliyordum ama benim sırtım hâlâ ona dönüktü. “Neden bilmiyorum ama eğer bana sarılırsan sanki daha iyi uyurmuşuz gibi hissediyorum. Sana dokunmamak dokunmaktan daha garip geliyor bana.”

Odanın içi karanlık olsa da gülümseyişimi gizlemeye çalışıyordum. Hemen arkamı döndüm ve o göğsüme sokuldu. Kollarımı ona dolayıp iyice kendine çektim; vücudu mükemmel bir şekilde vücuduma doğru kıvrılmış, ayaklarını ayaklarım kenetlemişti.

İşte bu.

İşte bu yüzden onu bulmak için sarsılmaz bir ihtiyaç hissetmiştim. Çünkü şu ana kadar, kaybettiğim tek şeyin Charlie olduğunu sanıyordum. O ortadan kaybolduğunda benim de bir parçam kaybolmuş olmalıydı. Çünkü dün uyandığım andan bu yana kendimi ilk kez kendim gibi –Silas Nash– gibi hissediyordum.

Karanlıkta elimi buldu, parmaklarını benimkilere doladı. “Korkuyor musun Silas?”

İçimi çektim. Bunu düşünerek uykuya dalacak olmasından nefret ettim. “Endişeleniyorum,” dedim ona. “Bunun tekrar olmasını istemiyorum. Ama korkmuyorum çünkü bu kez senin nerede olduğunu biliyorum.”

Eğer bir gülümsemenin ne söylediğini duymak mümkün olsaydı, eminim onunki bir aşk şarkısı olurdu.

“İyi geceler Silas,” dedi sessizce.

Derin derin içini çekerken omuzları bir aşağı bir yukarı inip kalkıyordu. Nefesi birkaç dakika sonra yavaşlamaya başladı ve o an uyuduğunu anladım.

Ben gözlerimi kapamadan önce pozisyonunu değiştirdi ve bir anlığına dövmesini gördüm. Ağaçların silueti tişörtünün arkasından gözüküyordu.

Keşke bu dövmeleri yaptırdığımız geceyi anlatan bir mektup olsaydı. Bu anıyı hatırlamak için her şeyimi verirdim, aramızda yaşananların sonsuza dek süreceğine inanmak için birbirimizi sevmenin yeterli olduğu zamanları görmek isterdim.

Belki o geceyi düşünerek uykuya dalarsam onu rüyamda görebilirdim.

Her şeyin olmasını gerektiği gibi olduğunu bilerek gözlerimi kapattım.

Charlie ve Silas.

Birlikte.

Neden ayrıldığımızı bilmiyordum ama bir şeyden eminim, bunun bir daha olmasına asla izin vermeyecektim.

Saçlarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Bunu muhtemelen milyonlarca kez yapmıştım ama midemde dolaşan sarhoş, tek kanatlı güveler bana bunu sanki ilk kez yapmışım gibi hissettiriyorlardı.

“İyi geceler, Charlie bebeğim.”

On Sekizinci Bölüm

Charlie

Güneş ışığıyla uyandım.

Pencereden içeri doluyor, yüzümü ısıtıyordu. Silas'a bakmak için döndüm ama yastığı boştu.

Bir an için beni terk ettiğini ya da birisinin gelip onu aldığını sanıp korktum. Ama sonra bir bardak şingirtisi duydum ve onun hareket ettiğini. Gözlerimi sıkıca kapattım. Yemek kokusu alıyordum. Yatakta döndüm.

“Kahvaltı,” dedi. Yataktan ne yapmam gerektiğinin bilincinde olarak kalktım. Saçlarımı parmaklarımla taradım ve uykuyu gözlerimden sildim. Silas masa başında oturmuş kahve içip bir şeyler yazıyordu.

Bir sandalye çekip karşısına oturdum ve bir kruvasan alıp saçımı kulağımın arkasına attım. Yemek istemiyordum ama yine de yedim. Silas saat on birden önce güzelce dinlenip karnımızı doyurmamızı istiyordu. Ama midem, iki gün önce hafızamı kaybetmiş bir şekilde uyandığımda kendimi nasıl hissetmiş olduğumu düşünmenin gerginliğiyle doluydu.

Bunu tekrar yaşamak istemiyordum. Bu, daha önce hoşuma gitmemişti, bundan sonra da hoşuma gitmeyecekti.

Her birkaç saniyede bir bana bakıyor ve işini yapmaya dönmeden önce gözlerimiz kenetleniyordu. O da gergin görünüyordu.

Kruvasanın ardından domuz pastırması yedim, sonra yumurta ve sonra da simit. Silas'ın kahvesini bitirdim, portakal suyumu içtim ve sandalyemi iterek masadan uzaklaştırdım. Gülümsedi ve ağzının kenarına dokundu. Yüzümdeki kırıntıları elimle temizledim, yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Ama o buna rağmen benimle alay etmiyordu. Biliyordum.

Bana hâlâ paketinde bir diş fırçası uzattı ve beni banyoya kadar takip etti. Dişlerimizi birlikte fırçalayıp aynada birbirimizi seyrettik. Saçları dimdik duruyordu, benimkilerse karman çormandı. Bu bir hayli komikti. Rüyalarımdaki çocukla aynı odada olduğuma inanamıyordum. Gerçeküstü bir şeydi bu.

Banyodan çıkarken saate baktım. On dakikamız kalmıştı. Silas'ın notları hazırды, tıpkı benimkiler gibi. Onları yatağın üzerine serdik, böylece bizi çevreliyorlardı. Bildiğimiz her şey buradaydı. Bu sefer farklı olacaktı. Birlikteydik. Ve Landon'ımız vardı. Bunun çaresine bakacaktık. Yüzlerimiz birbirimize dönük bir şekilde yatağa oturduk, dizlerimiz birbirine değiyordu. Oturduğum yerden saatin kırmızı sayılarının 10:59'u gösterdiğini görebiliyordum.

Bir dakika. Kalbim hızla çarpıyordu.

Korkuyordum.

Aklımdan geri sayıma başladım.

59... 58... 57... 56...

Otuza kadar gelmiştim ki Silas birden bana doğru eğildi. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Kokusunu alabiliyor, nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum.

Zaman kavramını yitirdim. Hangi saniyede olmam gerektiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

“Asla asla,” diye fısıldadı. Onun sıcaklığı, dudakları, elleri. Dudaklarını benim dudaklarıma bastırıp derin bir şekilde öptü ve ben...

On Dokuzuncu Bölüm

Charlie

İlk farkına vardığım şey göğsümdeki çarpıntıydı. Çok hızlı ve acı vericiydi. Bir kalp neden bu kadar sert atardı ki? Bur- numdan derin bir nefes aldım ve verirken gözlerimi açtım.

Sonra kendimi geriye attım.

Neyse ki yataktaydım ve şiltenin üstüne düşmüştüm. Gözlerini bana dikmiş adamdan yuvarlanarak uzaklaştım ve ayaklarımın üzerine indim. Geri geri giderken gözlerimi kıs- mış ona bakıyordum. Beni seyrediyor ama kımıldamıyordu. Bu, kalbimin çarpıntısını birazcık azaltmıştı. *Birazcık.*

Gençti. Yetişkin değildi, belki on dokuz-yirmi yaşların- daydı. Oradan kaçmak istiyordum. Kapı... bir kapı bulma- lıydım ama gözlerimi ondan ayırırsam o belki bana...

“Sen de kimsin?” diye sordum. Kim olduğunun bir öne- mi yoktu. Yalnızca ben oradan çıkmanın bir yolunu ararken dikkatini dağıtmalıydım.

Beni dikkatle süzerken bir an sessiz kaldı. “Ben de aynı şeyi sana soracaktım,” dedi.

Sesini duyunca bir an sağı sola bakmayı bıraktım. Sesi toktu... sakindi. Çok sakin. Belki de abartıyordum. Cevap verecektim -biri sana kim olduğunu sorduğunda yapılması en makul olan şeydi- ama yapamadım.

"Önce ben sordum," dedim. Neden kendi sesim bana yabancı geliyordu? Elimi boğazıma götürdüm ve boynumu tuttum.

"Ben..." Tereddüt etmişti. "Bilmiyorum,"

"Bilmiyor musun?" dedim inanmayarak. "Nasıl olur bu?"

Gözlerimi üzerinden ayırmadan kapı eşiğine yaklaştım. Yatakta dizlerinin üzerinde duruyordu ama uzun boylu görünüyordu. Omuzları genişti ve giydiği tişört üstüne yapışmıştı. Eğer üstüme gelirse onunla mücadele edebileceğimi sanmıyordum. Bileklerim ince görünüyordu. İnce görünmek mi? Bileklerimin ince olduğunu neden bilmiyordum?

Bu kadarı yeterdi. Harekete geçmeliydim.

Kapıya gitmek için harekete geçtim. Yalnızca birkaç adım ötemdeydi; eğer kapıyı açabilirsem yardım istemek için koşabilirdim. Kapıya doğru koşarken çığlık atmaya başladım. İnsanın kanını donduran, kulakları sağır eden bir çığlıktı. Elimle kapı kolunu kavradım ve arkamı dönüp onun nerede olduğuna baktım.

Aynı noktadaydı, kaşlarını kaldırdı. "Neden çığlık atıyorsun?"

Sustum. "Neden... neden arkamdan gelmiyorsun?" Tam kapının önündeydim. Teknik olarak kapıyı açabilir, o yataktan kalkmadan önce kaçabilirdim. İkimiz de bunu biliyorduk, öyleyse neden beni durdurmaya çalışmıyordu?

Elini yüzünün üzerinde gezdirdi ve başını salladı, derin bir iç çekti. "Adın ne senin?" diye sordu.

Onu hiç ilgilendirmeyen bu soruya cevap vermek için ağzımı açtım ve sonra adımı bilmediğimi fark ettim. Lanet olasıca adımın ne olduğunu bilmiyordum.

Madem öyle... "Delilah."

"*Delilah* mı?"

İçerisi epeyce karanlıktı ama gülümsediğini gördüğüme yemin edebilirdim.

“Evet ya... ne o beğenemedin mi?”

Başını salladı. “Delilah harika bir isim,” dedi. “Dinle *Delilah*. Burada ne yaptığımızı tam olarak bilmiyorum ama başının gerisinde, kapıya sıkıştırılmış bir kâğıt parçası var. Onu çekip okuyabilir misin?”

Arkamı dönersem bana saldırır diye korkuyordum. Arkama bakmadan el yordamıyla kâğıda uzandım. Kâğıt parçasını kapıdan çıkardım ve yüzümün önüne getirdim.

Charlie! Bu kapıyı henüz açma! Odadaki o adam... ona güvenebilirsin. Yatağa geri dön ve tüm notları oku. O notlar sana her şeyi açıklayacak.

“Sanırım bu sana,” dedim. “Adın Charlie mi?” diye sordum yataktaki çocuğa bakarak. O da bir şey okuyordu. Bana baktı ve küçük beyaz bir dikdörtgeni bana doğru uzattı.

“Şuna bir bak,” dedi.

Öne doğru bir adım attım, sonra bir adım ve sonra bir adım daha. Bir sürücü belgesiydi. Fotoğrafa baktım, sonra da çocuğun yüzüne. Aynı kişiydi.

“Eğer senin adın Silassa, Charlie kim?”

“Sensin,” dedi.

“Ben mi?”

“Evet.”

Yataktan bir defter kâğıdı almak için eğildi. “İşte burada yazıyor,” dedi. Kâğıdı bana uzattı, ben de ehliyetini geri verdim.

“Charlie bir kız adı değil,” dedim. Sayfalarda yazılanları okurken kendimi çok kötü hissettim. Sertçe yatağın kenarına bıraktım kendimi ve oturdum.

“Bu da ne böyle?”

Silas denen çocuk da bir şeyler okuyordu. Bakışları yüzünün önünde tuttuğu kâğıtta geziniyordu. O okurken gizlice seyrettim ve bunu yaptığım da kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Biraz daha okudum. Daha da kafam karışmıştı. Bu notları sözde bu çocuk ve ben yazmıştık ama hiçbir şey ilade etmiyorlardı. Okurken yakında duran bir kalemi aldım ve kapıda bulduğum kâğıtta yazanları gerçekten benim yazıp yazmadığımı anlamak için tekrar yazdım.

El yazıları birbirinin aynısıydı.

“Oha, oha, oha!” dedim. “Delilik bu!” Kâğıdı bıraktım ve başımı salladım. Bunlardan herhangi biri nasıl doğru olabilirdi? Sanki bir roman okuyor gibiydim. Kayıp hafızalar, ailelerine ihanet eden babalar, büyüler. *Tanrı'm*. Bir anda kusma isteği hissettim.

Neden kim olduğumu hatırlayamıyordum? Dün ne yapmıştım? Eğer bu notlarda yazılanlar doğruysa...

Tam bunu söylemek üzereydim ki Silas bana başka bir kâğıt parçası uzattı.

Yalnızca 48 saatiniz var. Neden hiçbir şeyi hatırlamadığınıza ya da her şeyin ne kadar garip hissettirdiğine odaklanmayın.

Charlie

Yine benim el yazımdı. “İkna oldum,” dedim.

Başıyla onayladı.

“Pekâla... Neredeyiz biz?” Etrafımda döndüm ve masanın üzerindeki yeni yenmiş yemekleri fark ettim. Silas komodinın üzerinde duran küçük kâğıtlardan birini işaret etti. Bir oteldeydik. New Orleans'ta. *Harika*.

Kapı çaldığında dışarıya bakmak için pencereye doğru yürüyordum. İkimiz de donup kaldık, kapıya doğru bakıyorduk.

“Kim o?” diye bağırdı Silas.

“Benim!” diye yanıtladı bir ses.

Silas odanın diğer köşesine geçip kapıdan uzaklaşmamı işaret etti ama yapmadım. Sadece birkaç dakikadır kendimi tanıyordum ve inatçı biri olduğumu söyleyebilirdim.

Silas kapının kilidini açtı ve kapıyı araladı. Dağınık kah-verengi saçlı bir kafa kapının aralığından bakıyordu.

“Hey,” dedi çocuk. “Söylediğiniz gibi tam 11:30’da geldim.” Elleri ceplerindeydi ve yüzü koşmuş gibi kırmızıydı. Bir Silas’a bir ona baktım. Birbirlerine benziyorlardı.

“Birbirinizi tanıyor musunuz?” diye sordum.

Genç olanı, Silas’ın farklı bir versiyonu başını salladı. “Biz kardeşiz.” Bunu önce Silas’ı, sonra kendini işaret ederek yüksek sesle söylemişti. Silas’a bakarak, “Ben senin kardeşim,” dedi yeniden.

“Bunu az evvel söyledin zaten,” dedi Silas, yüzünde hafif bir gülümsemeye. Bana baktı ve sonra Landon’a dönüp, “Sakıncası yoksa kimliğine bakabilir miyim?” dedi.

Çocuk gözlerini devirdi ama yine de arka cebinden cüzdanını çıkardı.

“Yaptığın o havalı göz devirme hareketi hoşuma gitti,” dedi Silas çocuğun cüzdanını açarken.

“Adın ne senin?” diye sordum. Çocuk başını yana eğdi ve gözlerini kısarak bana baktı. Bunu bilmem gerekiyormuş gibi, “Benim, *Landon*,” dedi bana. “Nash’in ondan daha yakışıklı olan kardeşi.”

Silas, Landon’ın kimliğine bakarken hafifçe gülümsedim. İyi bir çocuktü. Gözlerinden anlaşıyordu.

“Pekâla,” dedim Silas’a dönerek. “Sen de mi kim olduğunu bilmiyorsun? Ve tüm bunları beraber mi anlamaya çalışacağız? Ve her kırk sekiz saatte bir yeniden her şeyi unutacağız öyle mi?”

“Evet,” dedi. “Tam üstüne bastın.”

Her şey sanki bir rüyaydı. Gerçek değildi.

Evet, anlamıştım. *Rüya görüyordum*. Tam Landon bana bir poşet uzattığı an kahkahayı bastım. Sanırım kahkaham onu gafil avladı.

“Bu ne?” diye sordum torbayı açarken.

“Benden üstünü değiştirmek için kıyafet istemiştin.”

Bir giydiğim hastane önlüğüne baktım, bir de kıyafetlere. “Neden bunu giyiyorum?”

Omuz silkti. “Dün gece Silas seni bulduğunda bunu giyyordun.”

Silas giyinmem için banyo kapısını açtı. Kıyafetlerin etiketleri üzerlerindeydi, çıkardım ve giyinmeye başladım.

Güzel siyah bir üst ve sanki benim için yapılmış gibi tam üstüme oturan bir kot pantolon. *Kim rüyasında yeni kıyafet alır ki?*

Banyo kapısına doğru, “Sevdim bu rüyayı!” diye bağırdım.

Giyinmeyi bitirince kapıyı açtım ve ellerimi çırparak, “Pekâlâ, çocuklar. Hadi gidelim. Ama nereye?”

Yirminci Bölüm

Silas

Charlie ve Landon çıktıktan sonra hızla odayı kontrol ettim. Masanın altındaki küçük çöp kutusunun içinden boş torbayı alıp tüm notlarımızı içine koydum. Her şeyi aldığımdan emin olduktan sonra Landon ile Charlie'nin peşinden dışarı çıktım.

Arabaya ulaştığımızda Charlie hâlâ gülümsüyordu. Bunun gerçekten bir rüya olduğunu düşünüyordu ve benim ona öyle olmadığını söyleyecek cesaretim yoktu. Bu bir rüya değildi. Hatta tam bir kâbustu ve biz bunu bir haftadan fazla bir zamandır yaşıyorduk.

Landon arabaya bindi ama Charlie arka kapının orada beni bekliyordu. "Kardeşinle öne geçmek ister misin?" diye sordu parmaklarıyla tırnak işareti yaparak.

Başımı iki yana salladım ve ona kapıyı açmak için elimi uzattım. "Hayır, önde oturabilirsin." Kolunu tutunca döndü. Kulağına eğildim ve fısıldadım. "Rüya görmüyorsun Charlie. Bu, gerçek. Bu, ikimizin başına gelen bir şey ve ciddiye al ki çözebilelim, tamam mı?"

Geri çekildiğimde, gözleri kocaman açılmıştı. Yüzündeki gülümseme silindi ama başıyla onaylamadı. Yalnızca arabaya bindi ve kapıyı kapadı.

Arka koltuktaki yerimi aldım ve telefonumu cebimden çıkardım. Ayarlanmış bir hatırlatıcı vardı, hemen açtım.

Önce karakola git. Sirt çantayı al. Okuyabildiğin her notu ve günlük sayfasını oku... olabildiğince çabuk.

Önümüzdeki iki saat içinde beş hatırlatma daha alacağımı bilerek hatırlatıcıyı kapattım. Biliyordum... çünkü dün akşam her birini ayarladığımı hatırlıyordum.

Elimde sıkıca tuttuğum otelin küçük çöp torbasındaki notların hepsini yazdığımı hatırlıyordum.

Saat 11:00 olmadan hemen önce Charlie'nin yüzünü tuttuğumu hatırlıyordum.

Onu öpmeden önce *asla asla* diye fısıldadığımı hatırlıyordum.

Dudaklarımız birbirine değdikten on saniye sonrasını hatırlıyordum... o geri çekilmişti ve kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Son kırk sekiz saate dair hiçbir anısı yoktu.

Ama... Ben son iki günün her dakikasını hatırlıyordum.

Sadece gerçeği söyleyememiştim. Çünkü onu korkutmak istememiş ve onunla aynı durumda olduğuma inanmasını sağlamak daha rahatlatıcı bir seçenek gibi görünmüştü.

Bu kez neden ben unutmamıştım ya da o unutmuştu bilmiyordum. Başımıza gelen şey her ne haltsa, benim açımdan bitmiş olmasının beni rahatlatmış olması gerekirdi ama hiç rahatlamamıştım. Hayal kırıklığına uğramıştım. Bu olayda onu yalnız bırakmaktansa tekrar hafızamı kaybetmeyi tercih ederdim. Bu durumu beraber yaşarken en azından bunun birlikte çözebileceğimiz bir şey olduğunu biliyorduk.

Model alınan şey artık yok olmuş ve yaşanan bu şey ortaya çıkarılması daha da zor bir hal almıştı. Bu kez neden ben ayrı tutulmuştum? Neden o değildi? Neden ona karşı dürüst olamayacağımı düşünüyordum? Hep bu kadar suçluluk duyarmıydım?

Hâlâ kim olduğumu ya da geçmişte kim olduğumu bilmiyordum. Yalnızca geçtiğimiz kırk sekiz saati hatırlıyordum ki bu da önemli bir şey sayılmazdı. Ama yine de Charlie'nin yarım saatlik anılarından daha iyiydi.

Ona karşı dürüst olmalıydım ama olamıyordum. Bunun onu korkutmasını istemiyordum ve şu an onu rahatlatacak tek şey bu konuda yalnız olmadığını bilmesiymiş gibi geliyordu.

Landon bir bana bir ona bakmaya devam ediyordu. İkimizin de aklımızı kaçırdığını düşündüğünü biliyordum. Aklımızı kaçırmıştık, evet ama düşündüğü şekilde değil.

Landon'ı seviyordum. Hâlâ şüpheleri varken bu sabah çıkıp geleceğinden emin olamamıştım. Bence bizimle ilgili hâlâ şüpheleri vardı ama bana olan sadakati mantığının önüne geçiyordu. Eminim çok az insan bu nitelikte olabilirdi.

Polise doğru giderken yolda çoğunlukla sessizdik, ta ki Charlie dönüp Landon'a bakana dek.

"Sana yalan söylemediğimizi nereden biliyorsun?" diye sordu Charlie. "Madem bize olanlarla bir ilgin yok, neden bize ayak uyduruyorsun ki?" Benden çok ondan şüpheleniyordu.

Landon direksiyonu kavradı ve dikiz aynasından bana baktı. "İkinizin de yalan söyleyip söylemediğini *bilemem*. Tüm bildiğim bundan kurtulmaya çalıştığınız. Yüzde doksanım ikinizin de saçmaladığını ve yapacak başka bir işiniz olmadığını düşünüyor. Yüzde beşlik kısmım belki doğruyu söylüyorsunuzdur diye düşünüyor."

"Doksan beş etti," diye arka koltuktan lafa girdim.

"Çünkü diğer yüzde beşlik yanımda delirenin ben olduğumu düşünüyor da ondan," dedi.

Charlie buna güldü.

Karakola gelmiştik ve Landon otoparkta araba için bir yer buldu. Araba durmadan önce Charlie, "Sadece emin olmak için soruyorum, içeride ne söylemem gerekiyor? Sırt çantamı almaya geldim mi?" diye sordu.

“Ben de seninle içeri geleceğim,” dedim. “Çünkü notlarda herkesin senin kaybolduğunu düşündüğü ve senin kaybolman yüzünden benden şüphelendikleri yazıyordu. Eğer içeri beraber girersek artık beni suçlayacakları bir şeyleri kalmayacaktır.”

Arabadan dışarı çıktı ve karakola doğru yürürken, “Neden onlara neler olup bittiğini anlatmıyoruz? Hiçbir şey hatırlayamadığımızı?” dedi.

Kapıda onu elimle durdurdum. “Çünkü Charlie, notlarda birbirimizi bunu yapmamamız konusunda özellikle uyarmışız. Bizi hiç tanımayan insanlara güvenmektense hatırlayamadığımız versiyonlarımıza güvenmeyi tercih ederim,” dedim.

Başını onaylarcasına salladı. “Haklısın,” dedi. Duraksadı ve başını yana doğru eğerek, “Sen zeki misin acaba?” diye sordu.

Yorumu beni güldürmüştü.

İçeri adım attığımızda giriş kısmında kimse yoktu. Cam pencereye doğru yöneldim. Bankonun arkasında kimse yoktu ama bir hoparlör vardı, ben de yanındaki butona bastım ve bir cızırtı duyuldu.

“Merhaba?” dedim. “Kimse yok mu?”

Bir kadının, “Geliyorum!” diye bağırdığını duydum. Birkaç saniye sonra bankonun arkasında göründü. Charlie ile beni görünce gözleri korkuyla büyüdü.

“Charlie?” diye sordu.

Charlie ellerini gergin şekilde ovuşturarak başıyla kadını onayladı. “Evet,” dedi. “Eşyalarım için geldim. Sırt çantam burada mı?”

Kadın birkaç saniye Charlie’ye baktı ve sonra gözlerini onun ellerine çevirdi. Charlie’nin ayakta durması onun gergin gözükmesine sebep oluyordu... sanki bir şeyler gizliyormuş gibi. Kadın bize ne yapabileceğine bir bakması gerektiğini söyleyip yeniden masanın orada gözden kayboldu.

“Rahatlamaya çalış,” diye fısıldadım Charlie’ye. “Bunu yapmaya seni ben zorluyormuşum gibi gözükme. Zaten benden şüpheleniyorlar.”

Charlie ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi, başını salladı ve ardından başparmağını ağzına götürdü. Tırnak etlerini koparmaya başladı. "Nasıl rahat gözükülür bilmiyorum," dedi. "Rahat değilim, karmakarışığım."

Kadın geri dönmedi ama solumuzda bir kapı açıldı ve üniformalı bir polis kapı ağzında belirdi. Önce Charlie'yi sonra beni süzdü. Bize onu takip etmemizi işaret etti.

Bir ofise girdi ve oturmak için masasının arkasına geçti. Başıyla karşısındaki iki sandalyeyi gösterdi ve biz de oturduk. Adam öne eğilmiş ve boğazını temizlerken hiç memnun görünmüyordu.

"Şu anda sizi kaç kişinin aradığının farkında mısınız küçükhanım?"

Charlie ciddileşmişti. Nasıl bir karmaşanın içine düştüğünü anlayabiliyordum. Hâlâ geçtiğimiz bir saatte olanları kavramaya çalıştığını biliyordum, bu yüzden onun yerine cevap verdim.

"Gerçekten çok üzgünüz," dedim adama. Gözleri birkaç saniye boyunca Charlie'nin üzerinde kaldı ve sonra bana kaydı. "Kavga ettik. O da her şeyi gözden geçirmek için birkaç günlüğüne ortadan kaybolmaya karar verdi. Kimsenin onu arayacağını ya da kayıp ilanı vereceğini bilmiyordu."

Polis benden sıkılmış görünüyor. "Kız arkadaşın yerine cevap verme yeteneğine hayran kaldım ama Bayan Wynwood'un söyleyeceklerini duymak gerçekten çok hoşuma gider," dedi ve ayağa kalktı, bize yukarıdan bakarak kapıya doğru hareket etti. "Dışarıda bekleyin Bay Nash. Onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Siktir.

Onu bu adamla yalnız bırakmak istemiyordum. Tereddüt ettim ama Charlie koluma güven bana dercesine dokundu. "Tamam, sorun yok. Dışarıda bekle," dedi. Ona daha yakından baktım ama kendinden emin görünüyor. Biraz

zorlanarak ayağa kalktım ve sandalyemi arkaya doğru iterken berbat bir ses çıktı. Memura bir daha baktım. Sonra dışarı çıktım ve arkamdan kapıyı kapatıp boş girişe doğru ilerlemeye başladım.

Charlie birkaç dakika sonra omzuna asılı bir sırt çantası ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle çıkageldi. Ben de ona onun elinden gelenin en iyisini yapacağından asla şüphe duymadığımı gösterircesine gülümsedim. Bu onun dördüncü başlangıcıydı ve görünüşe göre ilk birkaç seferi de sorunsuz atlatmıştı. Bu kez de farklı olmamalıydı.

Bu sefer öne oturmadı. Arabaya yaklaştığımızda bana, “İkimiz de arkaya oturalım ki tüm bu eşyalara birlikte bakabilelim,” dedi.

Landon zaten şaka yaptığımızı ve bunu fazla uzattığımızı düşündüğünden bize sinir oluyordu, şimdi de onu bize şoförlük yapmaya zorluyorduk.

“Şimdi nereye?” diye sordu.

“Sadece nereye gitmek istediğimizi bulana dek etrafta dolan,” dedim.

Charlie çantanın fermuarını açtı ve içeri karıştırmaya başladı. “Sanırım hapishaneye gitmeliyiz,” dedi. “Babamın mutlaka bir açıklaması vardır.”

“Yine mi?” diye sordu Landon. “Silas’la ben bunu dün denedik. Onunla konuşmamıza izin vermediler.”

“Ama ben onun kızıyım,” dedi. Sessizce sanki onayımı istiyormuş gibi bana baktı.

“Charlie’ye katılıyorum,” dedim. “Hadi babasını görmeye gidelim.”

Landon derin bir iç çekti. “Bu iş bitene kadar dayanamayacağım,” dedi ve karakolun önünden sertçe dönerek araba yolundan çıktı. “Saçmalık,” diye söylendi. Radyoya uzanıp sesini açarak gürültümüzü bastırdı.

Eşyaları çantadan çıkarmaya başladık. Birkaç gün önce bu parçalar ilk elime geçtiğinde onları iki ayrı yığın haline

getirdiğimi hatırlıyordum. Yığınlardan biri işimize yarayanlar, diğeri yaramayanlardı. Charlie'ye günlükleri verdim ve daha önce okuduğumu bildiğim bazı şeyleri atladığımı fark etmemesini umarak mektupları sıralamaya başladım.

"Bu günlüklerin hepsi dolu," dedi sayfaları karıştırırken. "Bu kadar çok ve sık yazıyorsaydım bir tanesinin güncel olması gerekmez mi? Bu yılını bulamıyorum."

İyi bir noktaya değinmişti. Tüm bunları almak için tavan arasına girdiğimde onun güncel günlüğü dikkatimi çekmemiştir. Omuz silktim. "Belki de hepsini alırken onu kaybettik," dedim.

Öne eğildi ve müziği bastırarak konuşmaya başladı. "Evime gitmek istiyorum," dedi Landon'a. Çantasını göğsüne bastırarak koltukta arkasına yaslandı. Ne mektuplara ne de günlüklere bakıyordu artık. Mahallesine yaklaşıırken sessizce pencereden dışarıyı seyrediyordu.

Evine vardığımızda arabanın kapısını açmaya tereddüt etti. "Burası mı yaşadığım yer?" diye sordu.

Eminim bunu beklemiyordu ama yine de ona ne moral verdim ne de onu içeride karşılaşacaklarıyla ilgili uyardım, çünkü hâlâ hafızamı kaybettiğimi sanıyordu.

"Seninle içeri gelmemi ister misin?"

Başını hayır anlamında salladı. "Sanırım bu pek de iyi bir fikir değil. Notlarda annemden uzak durman gerektiği yazıyordu."

"Doğru," dedim. "Şey, notlarda tüm bu eşyaları tavan arasında bulduğumuz da yazıyordu. Belki bu kez odana bakabiliriz. Eğer şu sıralar tuttuğun bir günlüğün varsa muhtemelen yatağının yakınlarında bir yerdedir."

Başını salladı ve arabadan çıkıp eve doğru yürümeye başladı. İçeride gözden kaybolana kadar onu seyrettim.

Landon'ın dikiz aynasından şüpheyi bana baktığını görebiliyordum. Onunla göz teması kurmaktan kaçınıyordum. **Bize zaten inanmadığını biliyordum ama son kırk sekiz sa-**

arile ilgili herhangi bir şey hatırladığımı öğrenirse kesinlikle yalan söylediğimi düşünecekti. Ve sonra da bize yardım etmeyi bırakacaktı.

Henüz okumadığım mektuplardan birini almış ve tam onu açmaya başlamıştım ki arka kapı açıldı. Charlie arabanın içine bir kutu fırlattı ve içinde yeni günlük de dâhil olmak üzere, daha fazla eşya bulduğunu görünce rahatladım. Arabanın ön kapısı açılırken Charlie arabaya biniyordu. Ön koltuğa bakınca Janette'in da partiye katıldığını gördüm.

Charlie omuzlarımız birbirine değene dek eğildi ve "Sanırım bu benim kız kardeşim," diye fısıldadı. "Benden çok da hoşlanıyormuş gibi görünmüyor."

Janette kapısını kapattı, hemen koltuğunda arkasına dönüp bana baktı. "Kız kardeşimin hayatta olduğunu haber verdiğin için teşekkürler, göt herif." Tekrar öne döndü ve Charlie'yi kıs kıs gülerken yakaladım.

"Şaka mı bu?" diye sordu Landon, ön koltuktaki Janette'a dik dik bakarak. Janette'ın peşimize takılması hiç hoşuna gitmişe benzemiyordu.

Janette başını çevirdi ve bağırdı. "Of, hadi ama," dedi Landon'a. "Ayrılığımızın üzerinden bir yıl geçti. Benimle aynı arabada oturmak seni öldürmez. Ayrıca bütün gün Loco Laura'yla evde kalamam."

"Siktir," diye homurdandı Charlie. Öne doğru eğildi ve "Siz ikiniz çıkıyor muydunuz?" diye sordu.

Landon başıyla onayladı. "Evet ama çooooook zaman önceydi. Ve bir hafta falan sürdü."

Vites değiştirip arabayla geri geri gitmeye başladı.

"İki hafta," diye düzeltti Janette.

Charlie kaşını kaldırarak bana baktı. "Ve işler karışıyor..." dedi.

Şahsen Janette'in varlığını yardımcı olmaktan çok rahatsız edici buluyordum. En azından Landon bizimle ilgili olan

bitenden haberdardı. O ise böyle bir şeyi kaldırabilecek birine benzemiyordu.

Janette çantasından bir t p dudak parlaticısı çıkarıp yolcu koltuğunun oradaki aynada sürmeye başladı. “Pekâlâ, nereye gidiyoruz?”

Charlie arka koltuktaki kutuyu karıştırırken, “Brett’i görmeye,” diye soğukkanlılıkla cevap verdi.

Janette arkaya döndü. “Brett mi? Babam olan Brett mi? Babamı görmeye mi gidiyoruz?”

Charlie günlüğünü çıkarırken başını salladı. “Evet,” dedi. Janette’a bakıp, “Bununla ilgili bir sorunun varsa seni eve geri bırakabiliriz,” dedi.

Janette çenesini kapatıp sessizce önüne döndü. “Hayır, bir sorunum yok,” dedi. “Ama arabadan inmeyeceğim, onu görmek istemiyorum.”

Charlie bana doğru bakıp bir kaşını kaldırdı ve koltukta arkasına yaslanıp günlüğünü açtı. İçinden katlanmış bir mektup çıktı, öncelikle onu açtı. Derin bir nefes alıp bana baktı. “Haydi bakalım başlıyoruz *Silas bebeğim*. Birbirimizi tanıyalım,” diyerek mektubu açtı ve okumaya başladı.

Ben de henüz okumadığım mektuplardan birini açıp koltuğuma yerleşerek, “Başlayalım *Charlie bebeğim*,” dedim.

Yirmi Birinci Bölüm

Charlie

Charlie bebeğim,

Annem dövmemi gördü. Birkaç yıl saklayabilirim diye düşünmüştüm ama kahretsin işte, keşke bu sabah odama kapıyı çalmadan girdiğinde bandajımı çıkarıyor olmasaydım.

Üç yıldır odama kapıyı çalmadan girmiyordu! Sanırım evde olmadığımı düşünüyordu. Ne yaptığımı anladığında yüzünü görmeliydin. Tek başına dövme zaten yeterince kötüydü. Bir de bunun seni temsil eden bir şey olduğunu fark etmiş olsaydı neler olacağını hayal bile edemiyorum.

Bunun için teşekkür ederim bu arada. İsimlerimizin gizli anlamları, birbirimizin isimlerini dövme yaptırmaktan çok daha iyi bir öneriydi. Anneme bir dizi incinin cennetin incili kapılarının sembolü olduğunu ya da ona benzer bir şeyler söyledim. Bu açıklamanın üstüne fazla bir şey demedi sanki her gün kiliseye gidiyormuş gibi.

Sadece on altı yaşında olan birine kimin dövme yaptığını öğrenmek istedi ama ona söylemedim. Tahmin edemesine şaşırdım, çünkü geçen ay ona Andrew'un ağabeyinin dövme sanatçısı olduğunu söylediğime eminim. Her neyse. Üzüldü ve ona bir daha dövme yaptırmayacağıma yemin ettim. Yine de babamın önünde tişörtümü çıkarmamamı söyledi.

Hâlâ yaptığımız şey karşısında biraz şoktayım. Dövme yaptırmamız gerekiyor dediğimde yarı şaka yarı ciddi söylemiştim, ama senin heyecanını görünce aslında ne kadar da ciddi olduğumu fark ettim. İnsanların ilişki yaşadığımız biri için asla dövme yaptırmayın dediğini biliyorum ve sadece on altı yaşında olduğumuzu da biliyorum ama bu hayatta senin tenimde olmanı istemememe sebep olacak hiçbir şey olamaz.

Hiç kimseyi senin gibi sevmeyeceğim.

Ve en kötüsü olur da eğer ayrı büyürsek, bu dövmeden asla pişmanlık duymayacağım. Yaşadığım şu on altı yılda hayatımın çok büyük bir parçası oldun ve sonunda birlikte olsak da olmasak da ben hayatımın bu kısmını daima hatırlamak istiyorum. Belki de bu dövmeler, hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimize dair bir varsayımdan ziyade bir hatıra anlamı taşıyordur. Her iki durumda da bundan on beş yıl sonra bu dövmelere bakıp hayatımızın bu kısmı için minnettar olacağımızı ve zerre pişman olmayacağımızı umuyorum.

Benden daha dayanıklı biri olduğunu söylemem gerek. Ben seni sakinleştirecek ve acının geçeceğine inanman konusunda seni rahatlatacak kişi olmayı umuyordum ama tam tersi oldu. Belki de benimki seninkinden daha çok acıdır ;)

Tamam, hadi geç oldu. Seni aramak ve iyi geceler demek üzereydim ama her zamanki gibi ilk önce tüm

duşundüklerimi bir mektupla sana anlatmak zorundaydım. Daha önce de söyledim, biliyorum ama bir birimize hâlâ mektup yazıyor oluşumuzu seviyorum. Mesajlar silinir ve sohbetler kaybolup gider ama yemin ederim ki bana yazdığın her mektubu öleceğim güne dek saklayacağım. #SonsuzaDekMektup Seni seviyorum. Seni tenimde kamufle edecek kadar. Asla vazgeçme. Asla unutma.

Silas

Silas'ın oturduğu koltuğa doğru baktım ama o da kendi okuduklarına dalmıştı. O dövmeyi canlı canlı görmek istiyordum ancak henüz ondan üstünü çıkarmasını isteyecek kadar rahat değildim.

Ona yazdığım mektuplardan birini bulana dek sayfaları çevirmeye devam ettim. Ona, bana âşık görüldüğünün yarısı kadar bile âşık mıydım merak ediyordum.

Silas,

Geçen gece öpüştüğümüzü düşünmeden duramıyorum. Ve bir de senin bana olan hislerini açıkladığın mektubunu.

Daha önce kimseyi öpmemiştim. Gözlerimi kapayamadım. Çok korktum. Filmlerde gözlerini kapıyorlar ama ben benimkileri kapatamadım. Gözlerinin kapalı olup olmadığını ve dudakların dudaklarımdayken nasıl görüldüğünü bilmek istiyordum. Bir de saatin kaç olduğunu bilmek istiyordum, böylece ilk öpüşmemizin tam olarak saat kaçta olduğunu her zaman hatırlayabilecektim (bu arada saat 11'di) Ve tam o anda gözlerin kapalıydı. Senden ayrıldıktan sonra eve gittim ve bir saat boyunca sadece duvara baktım. Artık orada olmasalar da dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyordum. Bu delilikti ve böyle mi olması gerekiyordu bilemiyordum. Ve üzgünüm, bu olaydan sonraki tüm

aramalarını görmezden geldim. Seni endişelendirmek istememiştim, yalnızca zamana ihtiyacım vardı. Beni bilirsin. Her şeyi gözden geçirmeli ve bunu yalnız başıma yapmalıyım. Bunu yaşamayı uzun zamandır istiyordum ama ailelerimizin deli olduğumuzu düşüneceklerini de biliyordum. Annemin bizim yaşımızdaki insanların gerçekten âşık olamayacağını söylediğini duymuştum ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Yetişkinler, bizim duygularımızın onlarınki kadar büyük ve önemli olmadığını, ne istediğimizi bilmek için çok genç olduğumuzu iddia etmeyi seviyorlar. Ama bence bizim isteklerimiz de onlarınkilere benziyor. Biz de bize inanan birini bulmak istiyoruz. Yanımızda olacak ve daha az yalnız hissetmemizi sağlayacak birini. Bir şey olacak ve senin en iyi arkadaşım olduğun gerçeği değişecek diye çok korkuyorum. İkimiz de biliyoruz ki arkadaşın olduklarını söyleyip sonra öyle davranmayan birçok insan var ama sen hiçbir zaman öyle biri olmadın. Şu an resmen afallamış haldeyim. Senden gerçekten hoşlanıyorum Silas. Hem de çok. Belki yeşil elmalı pamuk şekerden, pembe İNEKLERDEN ve hatta SPRITE'tan bile çok. Evet, yanlış okumadın.

Charlie

Çok tatlıydı. Bir erkeğe ilk kez âşık olan bir kız için çok tatlıydım. Keşke ilk öpücüğümün nasıl hissettirdiğini hatırlayabilseydim. Acaba öpüşmekten fazlasını yapmış mıydık? Daha fazlasını bulmak için mektupları tek tek gözden geçirdim. İçlerinden birinde geçen bir kelime gözüm takıldı.

Sevgili Silas,

Otuz dakikadır bu mektubu yazmaya çalışıyorum ve nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama sanırım bir yolunu bulmam lazım, değil mi? Sen her zaman çok güzel sözler ediyorsun ve bense her zaman dilim tutulmuş haldeyim.

Önceki gece yaptıklarımızı düşünmeden duramıyorum. Dilinle yaptığın o şeyi... düşünürken kendimden geçmek istiyorum. Ben fazla mı dürüstüm? Kartlarımı fazla mı açık oynuyorum? Babam öyle derdi. "İnsanlara tüm kartlarını gösterme Charlie."

Kartlarımı senden saklamak istemiyorum. Sırlarım konusunda sana güvenebileceğimi biliyorum. Silas, beni yeniden böyle öpmen için sabırsızlanıyorum. Dün gece senden ayrıldıktan sonra gezegendeki her kız gibi mantıksız ve öfkeli hislere kapıldım. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama dilinle yaptıklarını benden başka kimseye yapmanı istemiyorum. Kıskanç biri olduğumu sanmıyorum ama benden önce arzuladığın birini kıskanırım. Deli olduğumu düşünmeni istemiyorum Silas ama eğer başka bir kıza bana baktığın gibi bakarsan gözlerini kaşıkla oyarım. Üstelik onu öldürebilir ve suçu da üstüne atarım. Yani, kör bir mahkûm olmak istemiyorsan, gözlerini üzerimden ayırmamamı tavsiye ederim. Öğle yemeğinde görüşürüz!

Seni seviyorum!

Charlie

Utandım ve göz ucuyla Silas'a baktım. Yani biz... ben... şey...

Notu bacağımanın altına sıkıştırdım, böylece onu okuyamayacaktı. Ne kadar utanç verici. Böyle bir şeyi biriyle yaşamak ve hatırlamamak. Özellikle diliyle yaptığı o şey konusunda çok iyi olduğu düşünülünce. Diliyle yaptığı hangi şey? Ona gizlice bir daha baktım ve bu kez o da bana baktı. Ve anında ateş bastı.

"Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyorum?" diye sordum gözlerimi kaçırarak. O an nasıl görüldüğümü bilmediğimi fark ettim. Acaba güzel miydim? Cüzdanımı bulana kadar sırt çantamı karıştırdım.

Kımlığımı çıkarıp baktım. Fena değildim... Önce gözlerimi
tark ettim, çünkü tıpkı Janette'inkilere benziyorlardı. Ama sa-
nırım Janette benden biraz daha güzeldi. "Anneme mi yoksa
babama mı daha çok benziyoruz?" diye sordum Janette'a.

Ayaklarını yukarı kaldırdı, "Çok şükür anneme," dedi.
"Eğer babam gibi silik bir tip olarak doğsaydım ölürdüm."

Bu cevapla birlikte koltuğuma gömüldüm. Babamıza
daha çok benziyoruzdur diye ummuştum, böylece az sonra
onu gördüğümde gözüme biraz olsun tanıdık gelirdi. Bana
hayat veren insanlar hakkında hiçbir şey hatırlamadığım
gerçeğinden uzaklaşmak için günlüğümü elime aldım.

Yazdığım son sayfayı çevirdim. Muhtemelen okumam ge-
reken ilk şey oydu ama ben önce biraz içindekilere bakmak is-
temiştim. Son güne ait iki tane yazı vardı, ilkinden başladım.

3 EKİM CUMA

Köpeğinin kaçtığı gün

Babanın hapse girdiği gün

*Çocukluğumu geçirdiğim evden bir çöplüğe taşınmak zo-
runda kaldığım gün*

Annemin bize bakmayı bıraktığı gün

Erkek arkadaşımın birisinin babasını yumrukladığı gün

*Hayatımın en boktan günleri. Bununla ilgili konuşmak
bile istemiyorum. Ama gelecek hafta herkes bunu konu-
şacak. Her şey daha da kötüye gidecek. Bir şeyleri yoluna
koymak, düzeltmek için çok uğraşıyorum. Her ne kadar gi-
deceğimiz yer tam olarak öyle bir yer olsa da ailemi bu ba-
taklıktan uzak tutmaya çalışıyorum. Kendimi büyük bir dal-
gaya karşı yüzüyormuş ve kazanmamın hiçbir yolu yokmuş
gibi hissediyorum. Okuldaki insanlar bana farklı bir gözle
bakıyorlar. Silas her şeyi kafamda kurduğumu söylüyor ama
onun için buna inanmak daha kolay. Ne de olsa babası var
onun. Hayatı hâlâ sapasağlam. Belki bunu söylemem doğru
değil ama bana her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde çok*

sınırlanıyorum, çünkü girmeyecek. Kesinlikle girmeyecek. O, babasının suçsuz olduğunu düşünüyor. BEN ÖYLE DÜŞÜNÜYÖRÜM! Ailesi tarafından aşağılandığım biriyle nasıl beraber olabilirim? Babam ortada olmadığı için tüm nefretlerini bana kusuyorlar. Benim ailem onların kıymetli ailelerinin kötü görünmesine sebep oldu. Onlar sanki babamın hapse olmasının bir önemi yokmuşçasına etrafta dolanıp hayatlarına devam ederken, benim babam hapse çürüyor. Aileme yaptıkları şeyin bir önemi var ve hiçbir şey yoluna falan girmeyecek. Babam Silas'tan nefret ediyor. Babamı hapse tıkan adamla kan bağı olan biriyle nasıl beraber olabilirim ki? Bu durum beni hasta ediyor. Tüm bu olanlara rağmen ondan uzaklaşmak benim için çok zor. Sınırlendiğimde hep bana güzel şeyler söylüyor. Ama kalbimin derinliklerinde bunun ikimiz için de doğru olmadığını biliyorum. Silas çok inatçı. Ondan ayrılmaya çalışsam da buna izin vermiyor. Bu onun için bir meydan okuma.

Ben umurumda değilmiş gibi davranıyor muyum? Ama o davranıyor.

Ben onu can düşmanıya aldatıyor muyum?

Ama o beni onun can düşmanının kız kardeşiyle aldatıyor.

O hiç benim restoranda arkadaşlarımla takıldığımı duyuyor mu? Ama o arkadaşlarıyla takılıyor.

Birbirimize çabuk parlıyoruz. Eskiden böyle değildik. Her şey babalarımızın başına gelenlerle başladı. Biri gelip bana bir gün ondan kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı söyleseydi yüzüne güler geçerdim. Birbiriyle mükemmel derecede uyumlu hayatlarımızın bir gecede tanınmayacak bir hal alacağı kimin aklına gelirdi ki?

Artık Silas ve Charlie'nin hayatı birbirine uymuyor. Artık bunu yürütmek çok zor. Artık bunu yürütebilmek için çok çaba harcamak gerekiyor.

Silas'ın benden nefret etmesini istemiyorum. Tek istediğim artık beni sevmemesi.

İşte bu yüzden... artık ona farklı davranıyorum. Farklı davranma konusunda zorlanmıyorum, çünkü tüm olanlarına görmesine izin veriyorum. Kabalaştım. Bu kadar kaba erkeklerle flörtleştığimi görmesine izin veriyorum. Birkaç saat önce Brian'ın babasının başka bir müşteriye benim Brian'ın kız arkadaşım olduğunu söylediğini duyunca adama yumruk attı. Sanırım daha önce hiç bu kadar büyük bir kavga etmemiştik. Bana bağırmasını istiyordum. Beni olduğum gibi görmesini istiyordum.

Daha iyisini bulabileceğini görmesini istiyordum.

Ama bunun yerine o, restorandan atılmadan önce bana doğru bir adım attı ve kulağıma doğru eğilip, "Neden Charlie? Neden senden nefret etmemi istiyorsun?" diye fısıldadı.

Benden uzaklaşırken hıçkırıkları boğazımda düğümlendi. Dışarıya çıkarılırken gözlerini üzerime dikti. Gözündeki o bakış daha önce hiç görmemiştim... Hissizlikle doluydu. Sonunda umut etmekten vazgeçmiş gibi.

Ve günlüğümü yazmaya başlamadan az önce ondan aldığım mesaja dayanarak söyleyebilirim ki... sanırım artık bizim için savaşmayı bıraktı. Mesajında şöyle yazıyordu: Sizin eve geliyorum. Bana doğru dürüst bir ayrılık borçlusun.

Sonunda bitti. Ve biz bittik. Gerçekten bittik. Memnun olmam lazım çünkü başından beri bunu planlıyordum ama bunun yerine durmadan ağlıyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Silas

Charlie okurken fazlasıyla sessizdi. Ne not tutuyor ne de bize yararı olabilecek herhangi bir şey söylüyordu. Bir ara elini gözüne götürdüğünü gördüm ve eğer bu bir gözyaşıysa saklamayı iyi becermişti. Ne okuduğunu merak edip omzunun üstünden şöyle bir baktım ve günlüğü okumaya çalıştım.

Ayrıldığımız gece hakkındaydı. Aramızda olanların üzerinden yalnızca bir hafta geçmişti. Yanına sokulup kalanını onunla okumaktan başka bir şey istemiyordum ama o Landon'a çışı geldiğini söyledi.

Landon arabayı hapishaneye bir saat mesafedeki bir benzin istasyonuna çekti. Janette arabada kaldı ve benzincinin marketine girerken Charlie yanımda kaldı. Ya da bilmiyorum, belki de ben onun yanında kalmışımdır. Çok da emin değilim. Onu koruma arzusu yakamı bırakmıyordu. Eğer ona bir şey olursa, yanında olarak buna çok daha fazla dâhil olabilirdim. Son iki –neredeyse üç– günle ilgili her şeyi hatırlıyordum ve bu onu tanıdığımı unutmamı zorlaştırıyordu. Y

da onu sevdiğimi. Yapabildiğim tek şey, bittiğinde birbirimizi hatırlamayacağımızı bilerek opuştüğümüz bu sabahki o anı düşünmekti. Onun artık Charlie olmaktan çıktığı o ana dek onu opmeme ve kollarıma almama izin verişini düşünmek.

Adını biliyormuş gibi yaptığında gulmemek için kendimi zor tutmuştum. *Delilah* mı? Hafızasını kaybetmiş olsa da hâlâ aynı inatçı Charlie'ydi. Kişiliğinin birkaç özelliğinin dün gece olduğu gibi bugün de parladığını görmek şaşırtıcıydı. Acaba ben tüm bunlar olmadan önceki bana benziyor muydum?

Onu tuvaletten çıkana kadar bekledim. İçeceklerin olduğu dolaba doğru yürüdük ve su almak için uzandım. O ise kendine bir Pepsi kaptı ve neredeyse ona dün okuduğum mektuplardan birine dayanarak onun Coca Cola'yı tercih ettiğini söyleyecektim ki bir anda dünü hatırlamamam gerektiğini hatırladım. İçeceklerimizi alıp kasaya gittik ve aldıklarımızı tezgâha bıraktık.

“Acaba Pepsi seviyor muyum?” diye fısıldadı.

Güldüm. “Ben bu yüzden su aldım. Kendimi sağlama alıyorum.”

Raftan bir paket patates cipsi kaptı ve kasiyerin okutması için tezgâhın üzerine koydu. Sonra bir paket Cheetos kaptı. Sonra bir paket Funyuns.* Ve sonra da Doritos. Tezgâhın üzerine cips yığmaya devam ediyordu. Ben ona bakarken o omzunu silkti, “Sadece kendimi sağlama alıyorum,” dedi.

Arabaya döndüğümüzde elimizde on farklı cips ve sekiz farklı gazoz vardı. Janette aldığımız yiyecekleri görünce Charlie'ye bir bakış attı. “Silas cidden acıkmış,” dedi Charlie ona.

Landon direksiyonun başına geçmiş, dizini bir kaldırıp bir indiriyordu. Parmaklarıyla direksiyonda tempo tutarken, “Silas araba kullanmayı hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu.

* Amerika'da ünlü bir cips markası. (ç.n)

Bakışlarını takip ettim ve karşımızdaki yolun kenarına park etmiş iki polis arabası gördüm. Yola çıkmak için onların önünden geçmemiz gerekiyordu ama bunun Landon'ı neden gerdiğini anlayamadım. Charlie artık kayıp değildi, yani polis konusunda paranoyak olmak için nedenimiz yoktu.

“Sen neden kullanamıyorsun?” diye sordum.

Yüzüme bakmak için arkasını döndü. “On altı yaşına daha yeni girdim,” dedi. “Yalnızca ruhsatım var. Henüz ehliyet başvurmam.”

“Harika,” diye bağırdı Janette.

Büyük resme baktığımda ehliyetsiz araç kullanmak endişelenmem gereken şeyler listemde önceliğim değildi.

“Sanırım senin ceza almandan daha büyük sorunlarımız var,” dedi Charlie düşüncelerimi yüksek sesle dile getirerek. “Silas'ın araba sürmesine gerek yok. O zaten bu işten kurtulmam için bana yardım ediyor.”

“Eski aşk mektuplarını okumak çok daha önemli tabii,” dedi Janette. “Eğer Landon ehliyetsiz araç kullanırken ceza alırsa ona ehliyet vermezler.”

“O zaman sen de polislerle yakalanma,” dedim Landon'a. “Hâlâ gidiş için iki, dönüş için de üç saatlik yolumuz var. Sırf sen ehliyetin için endişeleniyorsun diye beş saati boşa harcayamam.”

“Siz ikiniz neden bu kadar tuhaf davranıyorsunuz?” dedi Janette. “Ve ne diye eski aşk mektuplarınızı okuyorsunuz?”

Charlie günlüğüne bakarken Janette'a gönülsüzce cevap verdi. “Sıra dışı bir amnezi vakası yaşıyoruz ve kim olduğumuzu hatırlayamıyoruz. Senin kim olduğunu bile bilmiyorum. Şimdi önüne dön ve kendi işine bak.”

Janette gözlerini çevirdi ve poflayarak döndü. “Akıl hastaları,” diye söylendi.

Charlie bana gülümsedi ve ardından da günlüğü işaret etti. “İşte,” dedi. “Birazdan yazdığım son şeyleri okuyacağım.”

Aramızda duran kutuyu kaldırdım ve yazdıklarını birlik-
te okuyabilmek için ona yaklaştım. "Bu sana tuhaf geliyor
mu? Günlüğünü benimle paylaşmak?"

Başını hafifçe iki yana salladı. "Pek değil. Okuduklarımız
biz değilmişiz gibi geliyor."

3 EKİM CUMA

Günlüğüme son yazdıklarımın üzerinden yalnızca on beş
dakika geçti. Kapattığım anda Silas mesaj attı ve dışarıda
olduğunu söyledi. Annem artık evimize girmesine izin ver-
mediğinden, söyleyeceklerini duymak için dışarı çıktım.

Nefes kesiciydi ve o an öyle hissettiğim için kendimden
nefret ettim. Land Rover'ına yaslanma şekli, ayaklarını çap-
razlayışı, ellerini ceketinin cebine sokuşu. İçim ürperdi ve o
anda çizgili pijamayla karşısına çıktığım için kendime kızdım.

Arabasına doğru yürüdüğüm sırada yüzüme bile bakma-
dı. Yanına geçip ellerimi göğsümde kavuşturarak arabaya
yaslandım. Orada birkaç dakika sessizce durduk.

"Yalnızca tek bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Arabasına yaslanmayı bıraktı ve tam karşımda durdu.
Başımı ellerinin arasına alıp beni tuttuğunda sinirlendim.
Birbirimizle göz göze gelene dek bana doğru yaklaştı. İçin-
de bulunduğumuz pozisyon bizim için yeni bir şey değildi.
Daha önce milyonlarca kez böyle durmuştuk, ancak bu kez
bana beni öpmek istiyormuş gibi bakmıyordu. Bu kez bana
kim olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Yü-
züme tam bir yabancı gibi bakıyordu.

"Charlie," dedi ve sesi titriyordu. Altdudağını ağzına
çektirdi ve sonraki lafını söylemeye hazırlanırken hafifçe ısırıldı.
"İstedikinin bu olduğuna emin misin?"

"Evet."

Kararlı cevabımla gözleri kocaman açıldı. Yüzündeki o
ifadede saklamaya çalıştığı şey kalbimi acıtiyordu. Şok. Beni
vazgeçirmeye çalışmayacağı gerçeğinin farkına varmıştım.

Arabasını iki kez yumrukladı, sonra da benden uzaklaştı. Ben de hemen oradan uzaklaştım, bazır hâlâ onu terk edecek gücüm varken bir an evvel eve girmek istiyordum. Kendime devamlı bunu neden yaptığımı hatırlatıp duruyordum. Biz birbirimize uygun değiliz. O, benim babamın suçlu olduğunu düşünüyor. Ailelerimiz birbirinden nefret ediyor. Artık farklı insanlarız.

Evin ön kapısına ulaştığımda, Silas arabasına binmeden evvel son bir şey daha söyledi.

“Seni özlemeyeceğim, Charlie.”

Onun bu sözü beni şoke etmişti ve dönüp ona baktım.

“Ben eski Charlie’yi özleyeceğim. Âşık olduğum Charlie’yi. Bu dönüştüğün kişiyi değil...” Elleriyle yukarıdan aşağıya doğru beni gösterdi. “Bu, benim özleyeceğim biri değil.”

Arabasına bindi ve kapıyı çarptı. Garaj yolundan çıktı ve uzaklaştı; lastikleri oturduğum kenar mahallenin sokaklarında acı acı çığlık attı.

Ve o artık gitmişti.

Küçük bir parçam daha fazla çabalamadığı için ona kızgındı. Ama içimdeki büyük bir parça sonunda bittiği için rahatlamıştı.

Bunca zamandır, bana ne kadar güzel bir ilişkimiz olduğunu hatırlatmak için elinden geleni yapmıştı. Kendisini bir gün yine öyle olabileceğimize ikna etmişti.

O tüm zamanını bunu hatırlatmaya çalışarak geçiriyordu... bense unutmaya çalışarak.

Onu öpmenin nasıl olduğunu hatırlamak istemiyorum.

Onu sevmenin nasıl olduğunu hatırlamak istemiyorum.

Silas Nash’i ve bu dünyada bana onu hatırlatan her şeyi unutmak istiyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Charlie

Hapishane beklediğim gibi değildi. Zaten ne bekliyordum ki tam olarak? Fonda gri gökyüzü ve çorak toprakların olduğu, karanlık ve çürümüş bir şey mi? Nasıl görüldüğümü hatırlamıyordum ama bir hapishanenin neye benzemesi gerektiğini hatırlıyordum. Arabadan inip kıyafetlerimi düzeltirken güldüm. Kırmızı tuğlalar mavi gökyüzünün altında parlıyordu. Çim alan boyunca yetişmiş, esintiyle birlikte hafifçe dans eden çiçekler vardı. Buranın tek çirkin tarafı çitlerin üzerindeki dikenli tellerdi.

“O kadar da kötü görünmüyor,” dedim.

Arkamdan gelen Silas kaşını kaldırdı. “Orada kilit altındaki sen değilsin,” dedi.

Yanaklarımdan bir sıcaklığın yükseldiğini hissettim. Kim olduğumu bilmiyor olabilirdim ama söylenebilecek en aptalca şeyi söylediğimi biliyordum. “Evet,” dedim. “Sanırım Charlie götün teki.”

Güldü ve itiraz etmeme fırsat vermeden elimi tuttu. Arkamı dönüp Janette ile Landon’un camlarından bizi seyrettiği arabaya

doğru baktım. Üzgün, küçük köpek yavrularına benziyorlardı. “Onlarla kalmalısın,” dedim. “Genç yaşta hamilelik önemli bir sorun.”

Kıs kıs güldü. “Şaka mı yapıyorsun? Bütün yol nasıl kavgaya ettiklerini görmedin mi?”

“Cinsel çekim,” dedim danışmanın bulunduğu kısmın kapısını açarken.

İçerisi ter kokuyordu. Cama doğru yürürken yüzümü buruşturdum. Çocuğunu çekiştiren bir kadın önümde durdu. Danışmadakiler ismini söylemeden önce onlara küfredip kimliğini uzattı.

Siktir. Burada birini ziyaret etmek için kaç yaşında olmak gerekiyordu? Beceriksizce ehliyetimi aradım ve sıraya geçtim. Silas elimi sıkınca ona hafifçe gülümsedim.

“Sıradaki,” dedi bir ses. Cama doğru yürüdüm ve sert bakışlı bir kadına kimi görmeye geldiğimi söyledim.

“İsminiz listede var mı?” diye sordu. Başımla onayladım. Mektuplar, babam hapse girdiğinden beri onu birkaç kez ziyarete geldiğimi gösteriyordu.

“Peki ya o?” dedi kadın ehliyetini uzatan Silas’ı işaret ederek.

Sonra kimliği geri verdi ve başını iki yana salladı. “Hayır, o listede yok.”

“Ya,” dedim. Kadının her şeyi bilgisayara girmesi birkaç dakikasını aldı ve ardından bana bir ziyaretçi rozeti uzattı.

“Çantayı arkadaşına bırak,” dedi. “Seni dışarıda bekleyebilir.”

Çılgılık atmak istiyordum. Oraya yalnız başıma girmek ve babam olması gereken adamla konuşmak istemiyordum. Silas kendi kışını kurtarmıştı. Ama ben onun da benimle gelmesini istiyordum.

“Bunu yapabilecek miyim bilmiyorum,” dedim. “Ona ne soracağımı bile bilmiyorum.” Beni omuzlarımdan tuttu ve gözlerimin içine bakmak için başını eğdi. “Charlie, onun o manipülatif mektuplarını düşünürsek bu adamın bir pislik

olduğu ortada. Söylediklerini dikkate alma. Cevaplarını al ve çık, tamam mı?”

“Tamam,” dedim başımla onaylayarak. Bekleme salonuna şöyle bir göz attım, sarı duvarlara ve zar zor ayakta yaşayan saksı bitkilere. “Dışarıda mı bekleyeceksin?”

“Evet,” dedi yumuşak bir sesle. Gözlerime baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Beni öpmek istiyormuş gibi hissettim ve bu beni çok heyecanlandırdı. Onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu eskiden bildiğim gerçeğini saymazsak tabii. Sadece hatırlayamıyordum.

“Eğer uzun sürerse arabada Landon ve Janette ile beklemelisin,” dedim. “Genç yaşta hamilelik ve tüm o bokları biliyorsun.”

Güven verircesine gülümsedi.

“Tamam,” diyerek bir adım geri attım. “Çıkışta görüşürüz.”

Metal detektörlerinden geçerken ve gardiyanın biri üzerimi ararken büyük ve kötü biri gibi görünmeye çalıştım. Bacaklarım titriyordu. Dönüp elleri ceplerinde durmuş beni seyreden Silas’a baktım. Başıyla ilerlememi işaret etti ve biraz olsun cesaret kazandım.

“Bunu yapabilirim,” dedim sessizce. “Altı üstü babama ufacık bir ziyaret.”

Bir odaya alındım ve beklemem söylendi. Odada yirmiye yakın masa vardı. Sırada önümde duran kadın başını ellerinin arasına almış oturuyordu, çocuklarıysa bir köşede blokları üst üste dizme oyunu oynuyordu. Onlardan olabildiğince uzağa oturup gözlerimi kapıya diktim. Her an babam olacak adam kapıların birinden çıkacaktı ve ben onun neye benzediğini bile bilmiyordum. Ya yanlış adama doğru gidersem? Tam oradan çekip gitmeyi ve bir an evvel oradan kaçıp bizimkilere babamın benimle görüşmek istemediğini söylemeyi düşünüyordum ki birden içeri girdi. O olduğunu biliyordum çünkü gözleri anında beni bulmuştu. Gülümsedi

ve bana doğru yürüdü. *Yürümek* kelimesi ne yaptığını tarif eden bir kelime değildi. Sallanıyordu. Ayağa kalkmadım.

“Hey, yerfistiği,” dedi. Ben kazık gibi dururken o gelip beceriksizce bana sarıldı.

“Selam... baba.”

Kendine bir sandalye çekti ve karşıma oturdu, hâlâ gülümsüyordu. Ona bayılmak işten bile değildi, bunu çok net görebiliyordum. Hapishane tulumunun içinde bile diğerlerinden ayrışıyordu. Beyaz dişleri ve düzgün taranmış sarı saçlarıyla burasıyla tamamen tezat oluşturunuyordu. Janette haklıydı. Annemize benziyor olmalıydık çünkü ikimizin de onunla alakası yoktu. Sanırım ağız kısmımı ondan almıştım. Ama soluk ten rengini değil. Gözlerimiz benzemiyordu. Fotoğrafıma baktığımda ilk fark ettiğim şey bu olmuştu. Benim hüznümlü bakışlarım vardı. Onunsa, gülecek hiçbir şeyi olmasa da gülen gözleri. Etkilenmişim.

“İki haftadır gelmiyorsunuz,” dedi. “Kızlarımın beni burada çürümeye terk ettiğini düşünmeye başlamıştım.”

Az önce ondan aldığım babalık enerjisini omuzlarımdan silkip attım. *Kendini beğenmiş hıyar*. Onunla yeni tanışmış olmama rağmen nasıl bir taktik izlediğini çözmüştüm. Bir şey söylerken gözleri gülüyor fakat sözleri ağzından kırbaç gibi çıkıyordu.

“Bizi beş parasız bıraktın. Arabamız sorunlu ve haliyle de benim bu kadar uzağa o arabayla gelmem çok zor oluyor. Ve annem bir alkolik. Sanırım bunun için de sana kızgınım ama hatırlamıyorum.”

Bir süre suratıma baktı, gülümsemesi yüzünde donmuştu. “Böyle hissetmene üzüldüm,” dedi. Kollarını masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. Beni inceliyordu. Bu beni rahatsız etti; hakkımda benden daha fazla şey biliyor gibiydi. Sanırım içinde bulunduğum durumda bu doğrudu da.

“Bu sabah bir telefon aldım,” dedi arkasına yaslanırken.

“Ya öyle mi? Kimden?”

Başını iki yana salladı. “Kimden olduğunun bir önemi yok. Önemli olan bana söyledikleri. Seninle ilgili söyledikleri.” Ona en ufak bir bilgi veremezdim. Bana yem mi atıyordu bilemezdim.

“Bana söylemek istediğin bir şey var mı Charlize?”

Başımı önüme eğdim. Ne tür bir oyun oynuyordu. “Yok, hayır,” dedim.

Hafifçe başını salladı ve dudaklarını büzdü. Parmaklarını çenesinin altında birleştirip masanın karşısından bana doğru baktı. “Birinin özel mülküne izinsiz girerken yakalandığın söylendi. Ve ilaçların etkisi altında olduğuna dair de kanıtları varmış.”

Ona cevap vermeden önce biraz zaman kazandım. *Hane-ye tecaviüz mü? Ona kim birinin mülküne izinsiz girdiğini söylemiş olabilirdi ki?* Tarot falcısı mı? Çünkü onun evine girmiştım. Bildiğim kadarıyla, kimseye orada neler olduğunu söylememiştik. Notlarımıza göre de oradan sonra hemen otele gitmiştik.

Aklımdan bir sürü şey geçiyordu.

“Neden eski evimizdeydin Charlie?”

Nabzım hızlanmaya başladı. Ayağa kalktım. “Burada içecek bir şey var mı?” diye sordum etrafıma bakınırken. “Susadım.” İçecek makinesini gördüm ama üzerimde hiç param yoktu. Tam o sırada babam elini cebine attı ve bir avuç çeyreklik çıkardı. Paraları masanın üzerine koyup bana doğru uzattı.

“Burada yanında para taşımaya izin veriyorlar mı?”

Beni şüpheli şekilde inceleyerek başını aşağı yukarı salladı. Bozuklukları alıp içecek makinesine doğru yürüdüm. Çeyreklikleri makineye atıp ona baktım. Bana bakmıyordu. Masanın üzerine koyduğu ellerine bakıyordu.

İçeceğimin bölmeye düşmesini bekledim, sonra alıp bir yudum içerken bir dakika daha bekledim. Bu adam beni

tedirgin ediyordu ve nedenini bilmiyordum. Charlie de bu adamı böyle mi görüyordu, bilmiyorum. Ama sanıyorum ki babamla ilgili anılarım olsaydı belki ona karşı daha farklı hissedebilirdim. Ne var ki anılarım yoktu. Sadece gördüklerime göre hareket edebilirdim ve şu anda onu bir suçlu olarak görüyordum. Boncuk gözlü, solgun herifin teki.

Az kalsın gazozumu düşürüyordum. Fark ettiğim şey karşısında bir anda tüm kaslarım harekete geçmişti. Silas'ın notlarımızda yazdığı bir tanım geldi aklıma. Karides'in fiziksel tanımı. Cora'nın.

"Herkes ona Karides diyor çünkü boncuk gibi gözleri ve konuştuğu zaman pembenin on farklı tonuna bürünen bir teni var."

Siktir. Siktir. Siktir. Siktir.

Cora'nın babası Brett mi?

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, muhtemelen yanına geri dönmemin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu. Ona doğru ilerledim. Masaya ulaştığımda ona sert bir bakış attım. Oturduğumda öne doğru eğildim ve en ufak bir endişenin kendime olan güvenimin önüne geçmesine izin vermedim.

"Gel seninle bir oyun oynayalım," dedim.

"Olur," dedi eğleniyormuş gibi tek kaşını kaldırıp.

"Hafızamı kaybetmişim gibi davranalım. Beni boş bir yazı tahtası gibi düşün. Bir başka deyişle sana hayranlık duymadan önceki zamanlara ait şeyleri bir araya toplamaya çalıştığımı farz edelim. Kabul mü..?"

"Tam olarak değil," dedi. Yüzünü buruşturdu. Acaba insanlar onun hoşuna gitmeyecek bir şey yaptığında yüzü hep bu şekli mi alırdı?

"Başka bir kızın daha var mı? Yani bilmiyorum, belki beni zorla hapis tutacak kadar deli bir annesi olan bir kız."

Yüzü bembeyaz oldu. Hemen inkâr etmeye başladı, bedenini benden başka yöne çevirdi ve bana deli olduğumu söyledi. Ama yüzündeki paniği görmüştüm, bir şeyler yakaladığımı biliyordum.

"Cümlemin sonunu duydun mu yoksa duymazdan mı geli-

versun?” Bana bakmak için başını çevirdi ve bu kez bakışları yumuşak değildi. “Beni kaçırdı,” dedim. “Beni evinde –bizim eski evimizde– bir odaya kilitledi.”

“Seni onun evine izinsiz girerken bulmuş,” dedi sonunda. “Öfkeli davrandığını söyledi bana. Nerede olduğun hakkında hiçbir fikrin yokmuş. Polisi aramak istememiş çünkü uyuşturucunun etkisi altında olduğunu düşünmüş, bu yüzden de seni ayıltmaya çalışıyordu. Bunun için benim iznimi aldı Charlie. Seni evde bulur bulmaz beni aradı.”

“Ben *uyuşturucu* kullanmıyorum,” dedim ona. “Ve hangi akli başında insan başka birini zorla zapt eder ki?”

“Polisi aramasını mı tercih ederdin? Delirmiş gibi konuşuyormuşsun! Ve de gecenin bir yarısı evine girmişsin!”

Artık neye inanacağımı bilmiyordum. Olanlarla ilgili hatırladığım tek şey kendime yazdığım notlardı.

“Ve o kız benim üvey kız kardeşim mi? Cora?”

Benimle göz göze gelmemeye çalışarak bakışlarını masaya dikti. Cevap vermeyince oyunu onun gibi oynamaya karar verdim. “Bana karşı dürüst olmak senin çıkarına. Silas ve ben Clark Nash’in senin davandan önce umutsuzca aradığı bir dosyaya rastladık.”

Tepki vermedi. Duygularını kusursuzca saklıyordu. Bende hangi dosyanın olduğunu sormadı. “Evet, o senin üvey kız kardeşin. Annesiyle yıllar önce bir ilişkim vardı,” dedi sadece.

Sanki her şeyi televizyon programındaki bir karakter yaşıyor gibiydi. Gerçek Charlie buna nasıl bir tepki verirdi acaba? Gözyaşlarına mı boğulurdu? Ayağa kalkıp kaçarmıydı? Yoksa bu herifin suratına bir tane çakar mıydı? Onunla ilgili okuduklarımı düşününce, muhtemelen ikincisini yapardı.

“Vay be! Annem biliyor mu?”

“Evet, evimizi kaybettikten sonra öğrendi.”

Ne kadar da zavallı bir bahane. Önce annemi aldatmış. Başka bir kadını hamile bırakmış. Sonra da tüm bunları yakanana kadar karısından ve çocuklarından saklamış mı yani?

“Tanrı’m,” dedim. “Alkolik olmasına şaşmamalı.” Arkama yaslanıp tavana baktım. “Ona hiç sahip çıkmadın mı? O kız bunu biliyor mu?”

“Biliyor,” dedi.

Müthiş bir öfke hissettim. Charlie için, onunla aynı okula gitmek ve hiçbir zaman sahip olamayacağı bir hayatı izlemek zorunda kalan o zavallı kız için ve tüm bu berbat durum için.

O karşımda sessizce otururken kendime gelmem birkaç dakikamı aldı. Keşke onun suçluluk duygusundan kıvrandığını söyleyebilseydim ama bu adamın suçluluk hissedebileceğini hiç sanmıyordum.

“Peki, neden benim büyüdüğüm evde yaşıyorlar? Evi onlara mı verdin?”

Bu soru karşısında hafifçe kızardı. Sağa sola bakarken çenesini öne doğru çıkardı. Konuştuğunda artık sesi daha alçaktı, böylece onu yalnızca ben duyabiliyordum. “O kadın benim bir müşterimdi Charlie. Ve bu bir hataydı. Onu yıllar önce terk etmiştim, hamile olduğunu öğrenmeden bir ay önce. Bir çeşit anlaşılmaya vardık. Finansal olarak yanında olacağımı ama başka hiçbir şey yapmayacağımı söyledim. Bu, herkes için en iyisiydi.”

“Yani onun suskunluğunu satın mı aldın?”

“Charlie...” dedi. “Bir hata yaptım. İnan bana, bedelini misli misli ödedim. Onca yıldır gönderdiğim parayı açık arttırmadaki evimizi satın almak için kullandı. Bunu sırf benden hıncını almak için yaptı.”

Ve kadın haklıydı. Belki biraz da çılgın. Babam da onu bu yüzden suçluyor muydu?

Yüce Tanrı. Durum iyice kötüye gidiyordu.

“Söyledikleri şeyi gerçekten yaptın mı?” diye sordum. “Madem gerçekleri konuşuyoruz, sanırım bunu da bilmeye hakkım var.”

Bizi kimlerin dinlediğini görmek için odaya yeniden göz attı. "Tüm bu soruları neden soruyorsun?" diye fısıldadı. "Şanki konuşan sen değilsin."

"On yedi yaşındayım. Sanırım değişmeye hakkım var," dedim. Ona bakarken gözlerimi kaçırmak istiyordum ama öncelikle ondan daha fazla cevap koparmalıyım.

"Seni bunu yapmaya Clark Nash mi zorladı?" diye sordu hem sözleriyle hem de tavırlarıyla suçlarcasına öne eğilerek. "Silas'la yine mi birliktesiniz?"

Konuyu bana çevirmeye çalışıyordu. Artık bana karışmazdı. "Evet baba," dedim tatlı tatlı gülümseyerek. "Silas'la yeniden birlikteyim. Biz aşığız ve çok mutluyuz. Sorduğun için teşekkürler."

Şakaklarındaki damarlar şişti. Yumruklarını öfkeyle sıkı. "Charlie, bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun." dedi.

Tepkisi beni çileden çıkardı. Ayağa kalktım ve sandalyemi tiz bir gıcırtyla geri ittim. "Sana ne düşündüğümü söyleyeyim mi baba?" Masadan bir adım uzaklaşıp parmağımla onu işaret ettim. "Sen çok fazla hayatın içine ettin. Paranın sorumluluklarının yerini alabileceğini düşündün. Seçimlerin annemi alkole yönlendirdi. Kızlarına hiçbir şey bırakmadan onları terk ettin, onlara örnek bile olamadın. Şirketinde dolandırdığın tüm o insanlardan bahsetmiyorum bile. Ve şimdi oturmuş herkesi suçluyorsun. Çünkü sen gerçekten bok gibi bir insansın. Ve dahası bombok bir babasın!" dedim. "Charlie ve Janette'ı çok iyi tanımıyorum ama daha iyisini hak ettiklerini düşünüyorum."

Arkamı dönüp uzaklaştım ve omzumun üzerinden birkaç söz daha edip çıktım. "Hoşça kal Brett! Sana hayatta başarılar dilerim."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Silas

Charlie geri döndüğünde, arabanın motor kapağının üstünde bağdaş kurup oturmuş ön cama yaslanarak notlar alıyordum. Bir saatten uzun süredir içerideydi ve ben de onun söylediği gibi kardeşlerimize göz kulak olmak için geri dönüp beklemeye gelmiştim. Onu görür görmez doğruldum. Bir şey öğrenip öğrenmediğini sormadım, sadece bir şeyler söylemesini bekledim. O an hiç de konuşmak istiyormuş gibi görünmüyordu.

Dosdoğru arabaya yöneldi. Yanımdan geçerken kısa bir an göz göze geldik. Başımı çevirdim ve arabanın önce arkasına, sonra önüne doğru yürümesini seyrettim. Ve sonra yine arkasına. Sonra yine öne.

Yumruklarını sıkıyordu. Janette kapıyı açıp arabadan indi.

“Dünyanın en harika hapisane babası ne söyledi?”

Charlie durdu. “Sen Cora’yı biliyor muydun?”

Janette başını geriye attı ve iki yana salladı. “Cora mı? O kim?”

“Karides!” dedi Charlie yüksek sesle. “Babamın onun da babası olduğunu biliyor muydun?”

Janette’in ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı ve ben de hemen arabanın üstünden indim.

“Bekle. Ne?” dedim Charlie’ye doğru yürürken.

Ellerini yukarı kaldırdı ve yüzünü ovaladıktan sonra ellerini birleştirerek yavaşça nefes aldı. “Silas, sanırım sen haklıydın. Bu bir rüya değil.”

Her zerresinde hissettiği korkuyu görebiliyordum. Birkaç saat önce tekrar hafızasını kaybettiğinden bu yana hissetmediği korkuyu. Her şeyi şimdi idrak ediyordu.

İleri doğru yavaşça bir adım atıp elimi uzattım. “Charlie. Tamam, bir şey yok. Halledeceğiz.”

Geri çekildi ve başını iki yana salladı. “Ya yapamazsak? Ya sürekli devam ederse?” Tekrar volta atmaya başladı, bu kez ellerini başının arkasında birleştirmişti. “Peki ya hayatımızın sonuna dek tekrar tekrar olursa!” Göğsü, aldığı derin nefesler yüzünden inip kalkmaya başlamıştı.

“Neyin var senin?” diye sordu Janette. Bir sonraki sorusunu doğruca bana sordu “Bir şey mi kaçırdım ben?”

Landon’ın yanımda durduğunu fark edince ona döndüm. “Charlie’yi biraz yürüyüşe çıkarıyorum ben. Sen de Janette’a bize neler olduğunu anlat.”

Landon dudaklarını büzdü ve başıyla onayladı. “Peki. Ama hepimizin yalan söylediğini düşünecek.”

Charlie’nin kolunu tuttum, onu benimle yürümeye zorladım. Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başladığında onları öfkeyle sildi. “Çifte hayat yaşıyormuş,” dedi. “Bunu ona nasıl yapabildi?”

“Kime?” diye sordum. “Janette’a mı?”

Durdu. “Hayır, Janette’a değil. Charlie’ye değil. Anneme de değil. Cora’ya. Bir adam nasıl olur da bir çocuğu olduğunu bildiği halde onun için bir şeyler yapmayı reddeder?” diye cevap verdi. “O korkunç bir insan Silas! Charlie bunu nasıl görememiş?”

Karides için mi üzülüyordun? Bir gün boyunca *esir* tutulmasına yardım eden kıza mı?

“Nefes almaya çalış,” dedim omuzlarından tutup onu yüzüme bakması için zorlarken.

“Muhtemelen babanın o yanını hiç görmedin. Sana karşı hep iyiydi. Onu, rol yaptığı halini sevdin. Ve o kız için de üzülemezsin Charlie. O, annesinin seni zorla bir odaya kapatmasına yardım etti.”

Başını hararetle sağa sola sallamaya başladı. “Bana asla zarar vermediler Silas. Mektupta bu noktayı özellikle vurgulamışım. Kabaydı elbette ama onların evine izinsiz giren bendim! Taksiye binmediğim gece onu oraya kadar takip etmiş olmalıyım. O da uyuşturucu aldığımı sandı çünkü hiçbir şey hatırlamıyordum; bu yüzden onu suçlayamam! Ve sonrasında yine kim olduğumu unuttunca da muhtemelen paniğe kapıldım.” Sertçe nefesini verdi ve bir an durakladı. Bana baktığında daha sakin görünüyordu. Dudaklarını diliyle ıslattı. “Onun başımıza gelenlerle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. O yalnızca babamdan nefret eden ve kızına davranış şeklim yüzünden benden hastalıklı bir şekilde intikam almaya çalışan çılgın, acılı bir kadın. Onları bu işin içine sokan biziz. Bunca zaman hep başka birilerini aradık... hep diğer insanları suçladık. Ama ya...” Derin bir nefes verdi. “Ya bunu *birbirimize* biz yaptıysak?”

Omuzlarını bıraktım ve bir adım geri çekildim. Kaldırıma çöktü, başını ellerinin arasına aldı. Bunu kendimize bilerek yapmamıza imkân yoktu. “Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum Charlie,” dedim yanına otururken. “Bunu nasıl yapabiliriz ki? Nasıl olur da iki insan eşzamanlı biçimde birbirlerinin hafızasını dondurabilir ki? Bu bizim yapabileceğimizden çok daha büyük bir şey.”

“Eğer bu bizim yapabileceğimizden daha büyük bir şeyse, o zaman babamın yapabileceğinden de büyüktür. Ve Cora’nın

da. Ve annemin de. Ve ailelerimizin de. Eğer biz yapamıyorsa o zaman kimse yapamaz.”

Başım la onayladım. “Biliyorum.”

Bir an başparmağını ağzına götürdü. “Eğer bunu bize başkaları yapmadıysa... öyleyse ne olabilir?”

Boynumdaki kasların gerildiğini hissedebiliyordum. Ellerimi enseme koyup gökyüzüne baktım. “Daha büyük bir şey mi?”

“Daha büyük olan ne? Evren mi? Tanrı mı? Kıyametin başlangıcı mı bu?” Ayağa kalktı ve önümde ileri-geri yürümeye başladı. “Tanrı’ya inandığımızı düşünüyor musun? Yani başımıza bunlar gelmeden önce?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama son birkaç gün içinde muhtemelen hayatım boyunca ettiğimden daha fazla dua ettim.” Ayağa kalktım ve onu arabaya doğru çekerken elini tuttum. “Babanın söylediği her şeyi bilmek istiyorum. Haydi geri dönelim, ben araba kullanırken sen de onun sana söylediği her şeyi not al.”

Parmaklarını benimkilere geçirdi ve benimle arabaya yürüdü. Arabaya ulaştığımızda Janette yolcu kapısına yaslanmış duruyordu. İkimize bakıyordu. “Yani cidden hiçbir şey hatırlamıyor musunuz? İkiniz de mi?” Bu kez yalnızca Charlie’ye odaklanmıştı.

Ona ve Landon’a bu kez arka koltukta oturmalarını işaret ettim. Ben sürücü koltuğunun kapısını açarken Charlie de Janette’a cevap verdi. “Hayır. Hatırlayamıyoruz. Evet, yemin ederim ki bunu eğlence olsun diye uydurmuyorum. Senin için nasıl bir ablaydım bilmiyorum ama *yemin ederim* ki uydurmuyorum.”

Janette bir süre Charlie’ye baktı ve “Son birkaç yıldır çok boktan bir ablaydın. Ama eğer Landon’ın anlattıkları doğruysa ve gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorsanız o zaman bu, siz aptalların bugün bana neden mutlu yıllar dilemediğinizi açıklar,” dedi. Arka kapıyı açtı, içeri girip kapıyı çarptı.

“Ahh,” dedi Charlie.

“Evet, hence de,” dedim. “Küçük kız kardeşinin doğum gününü unuttun ha? Bu büyük bir bencillik Charlie.”

Şakayla karışık göğsüme vurdu. Elini tuttum ve o an bizim için zaman durdu. Bana baktığı o bir saniyede bana karşı bir zamanlar olduğu gibi hissedebilmişti. Ama sonra göz kırpıp elini elimden çekti ve arabaya bindi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Charlie

Evrenin beni cezalandırması gerçekten benim suçum değildi. Bizi. Silas ve beni.

Silas'ın da aynı berbat durumda olduğunu unutuyordum, bu muhtemelen narsist olduğum anlamına geliyordu. *Harika*. Arabada benimle bombok bir doğum günü geçiren kız kardeşimi düşünüyordum. Ayrıca ruh hastası annesiyle eski evimde yaşayan, günlüklerimden anladığım kadarıyla on yıldır işkence ettiğim üvey kız kardeşimi. Ben kötü bir insandım, daha da kötüsü berbat bir ablaydım.

Hafızamın geri gelmesini *istiyor* muydum acaba?

Pencereden dışarı bakıp geçen diğer aptal arabaları seyrediyordum. Evet, belki anılarım yoktu ama en azından bugünün bir kısmında Janette'in yanında olabilirdim.

"Hey Silas," dedim. "Benim için o süslü GPS'ine bir şeyler yazabilir misin?"

"Tabii," dedi. "Nereye?"

Arka koltukta oturan kızı hiç tanıımıyordum. Tek bildiğim oyun oynamada çok iyi olduğuydu. "Oyun salonuna," dedim.

Landon ile Janette'in arka koltukta hareketlendiklerini görüyordum. *Eret!* Kendimi tebrik etmiştim. Bütün ergenler video oyunlarını sever. Bu bir gerçek.

"Oyun oynamaya gitmek sizce de biraz garip değil mi?" dedi Silas. "Yani başka şeyler yapmamız- "

"Bence oyun oynamamız gerekiyor," diye sözünü kestim. "Çünkü bugün Janette'in doğum günü," diyerek gözlerimi kocaman açtım ve böylece o da bu konunun tartışmaya kapalı olduğunu anladı. Ağzını "O" şeklinde açtı ve tam puan dercesine başparmağını kaldırdı. Charlie bu başparmak işaretinden nefret ediyordu, bedeninin bu harekete verdiği hızlı tepkiden anlamıştım.

Silas bulunduğumuz yerden çok uzakta olmayan bir oyun salonu buldu. İçeri girdiğimizde cüzdanını çıkardı ve kredi kartını bulana kadar içini karıştırdı.

Janette utanarak bana baktı ama ben omzumu silktim. Bu çocuğu çok az tanıyordum. Hem bizim için para harcamasının ne önemi vardı ki? Ayrıca hiç param yoktu. Babam hepsini kaybetmişti ama Silas'ın babasında hâlâ biraz olsun vardı, o yüzden sorun yoktu. *Yalnızca narsist değil, bahane bulmada da iyiydim.*

Jetonlarımızı kâğıt bardaklara koyduk ve içeri girer girmez Janette ile Landon kendi kafalarına göre takılmaya başladılar. İkisi birlikte. Gözlerimi Silas'a diktim, gördün mü dercesine bir ağız hareketi yaptım.

"Hadi gel," dedi Silas. "Biz pizza yiyelim, çocuklar da oyun oynasın."

Sonra bana göz kırptı, ben de gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Pizzalarımızı bekleyecek bir masa bulduk ve sandalyelerden birini çekip kollarımı dizlerime doladım. "Silas," dedim. "Ya bu başımıza gelmeye devam ederse? Bu sonsuz unutma döngüsü. O zaman ne yapacağız?"

“Bilmiyorum,” dedi. “Tekrar tekrar birbirimizi buluruz. O kadar da kötü değil, ne dersin?”

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona baktım.

Evet, o kadar da kötü değildi ama durum öyleydi. “Kim hayatını gerçekte kim olduğunu bilmeden geçirmek ister ki?”

“Her günümü seni tekrar tekrar tanımak için harcayabiliyim Charlie ve bundan bıkaçağımı hiç sanmıyorum.”

Vücudumu ateş bastı, hemen uzağa baktım. Bu benim Silas’a karşı kurtarıcı hareketimdi: *Bakma ona, bakma ona, bakma ona.*

“Sen aptalsın,” dedim. Ama aptal değildi. Romantikti ve güçlü sözcükleri vardı. Charlie’ninkilerin öyle olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdim. Umutsuzca Silas’ın ona bunların bir yalan olmadığını göstermesini istiyordu. Ona her baktığında adeta onun içine çekiliyordu. Bu sürüklenmek gibiydi ve bu ne zaman olsa görmezden gelmek istiyordum.

Bir şeker paketini çekip yırttım ve şekeri masanın üzerine boşalttım. Ergen olmak zordu. Silas sessizce elimle şekerde desenler yapmamı izledikten sonra elimi tuttu.

“Bunun üstesinden geleceğiz,” diyerek beni inandırmaya çalıştı. “Doğru yoldayız.”

Ellerimi pantolonumun üzerine koydum. “Tamam,” dedim doğru yolda olmadığımızı bildiğim halde. O an en az sabah otelde uyandığımızdaki kadar kaybolmuş haldeydik.

Ayrıca ben bir yalancıydım. *Bir narsist, bahane bulmada iyi, bir yalancı.*

Janette ile Landon pizzalar gelince bizi buldular. Yanıma oturdular, yanakları kızarmıştı ve gülüyorlardı. Janette’ı gün boyunca tanımıştım ve onun kahkaha atmaya yaklaştığını görmemiştim bile. O an Charlie’nin babasından daha da nefret ettim. Genç bir kızı mahvettiği için. Kendimi de sayarsam iki genç kızı. Aslında... üç, sonuçta artık Cora’yı da biliyordum.

Pizzasını ısıtırken Janette'ı izledim. Bu şekilde olmak zorunda değildi. Eğer şu yaşadığım şeyden kurtulabilseydim... onunla ilgilenebilirdim. Daha iyi olurdu. İkimiz için de.

“Charlie,” dedi dilimini aşağı indirirken. “Gelip benimle oynayacak mısın?”

Gülümsedim. “Evet, tabii ki,” dedim.

Janette'ın gözlerinin içi ışıldadı, aniden kalbimin kocaman ve dopdolu olduğunu hissettim.

Silas'a baktığımda cam gibi gözlerini bana diktiğini gördüm. Dudağının kenarında hafif bir gülümseme belirmişti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Silas

Charlie ile Janette'ın evinin garaj yoluna girdiğimizde hava kararmıştı. Charlie muhtemelen onu kapıya kadar geçirmemi bekliyordu fakat Landon ve Charlie'nin arka koltukta flörtleştiklerini göz önünde bulundurduğumda dördümüz için ne yapmamız gerektiğini bilemediğim tuhaf bir an yaşıyordum.

Janette kapısını açtı ve ardından Landon da kendi kapısını açtı, böylece Charlie'yle arabada kaldım.

“Birbirlerine numaralarını veriyorlar,” dedi onlara bakarken. “Ne tatlı.”

Janette evin içinde gözden kaybolana kadar sessizce oturup flörtleşmelerini seyrettik.

“Sıra bizde,” dedi Charlie kapısını açarken.

Annesinin benim orada olduğumu görmeyeceğini umarak sessizce kaldırımda onunla yürüdüm. O gece bu kadınla başa çıkacak enerjim yoktu. Charlie bunu yapmak zorunda kalacağı için kendimi kötü hissediyordum.

Gergin bir şekilde ellerini ovuşturdu. Ağırdan aldığını biliyordum çünkü o gece onu yalnız bırakmamı istemiyordu. Sahip olduğu her hatıra benden ve ondan ibaretti. “Saat kaç?” diye sordu.

Bakmak için cebimden telefonumu çıkardım. “Onu geçiyor.” Başını onaylarcasına salladı ve arkasında duran eve baktı. “Umarım annem uyumuştur,” dedi. Sonra, “Silas...” dedi.

Söylemek üzere olduğu şeyi yarıda keserek, “Charlie, bu gece ayrılmamız gerektiğini sanmıyorum,” dedim.

Yeniden göz göze geldik. Rahatlamış görünüyordu. Sonuçta tanıdığı tek kişi bendim. Şu anda ihtiyacımız olan son şey tanımadığımız insanlar tarafından dikkatimizin dağıtılmasıydı.

“Güzel. Ben de tam bunu önermek üzereydim.”

Arkasındaki kapıyı başımla işaret ettim. “Yine de evdeymişsin gibi yapmamız gerekiyor. İçeri gir. Yatağa gidiyormuş gibi yap. Ben Landon’ı eve bırakıp bir saat içinde seni almaya geleceğim,” dedim.

Başını sallayarak onayladı. “Sokağın sonunda buluşuruz,” dedi. “Sence bu gece nerede kalmalıyız?”

Ben de bunu düşünüyordum. Sanırım en iyisi bizde kalmamızıydı, böylece odamda bize yardımcı olabilecek, gözden kaçırdığımız bir şey olup olmadığını anlayabilirdik. “Seni gizlice üst kattaki yatak odama sokacağım. Bu gece yapacak çok işimiz var.”

Charlie bakışlarını yere indirdi. “Üst katta mı?” dedi merakla. Yavaşça nefes aldı ve havanın sıkıldığı dişlerinin arasından çıktığını duydum. “Silas?” Gözlerini benimkilere dikip kıstı. Yüzünde beni suçlayan bir bakış vardı ve onu bana bu şekilde bakması için kışkırtacak ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. “Bana yalan söylemiyorsundur, değil mi?”

Onu doğru mu duyuyorum diye başımı yana doğru eğerek, “Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Bir şeyler dikkatimi çekti. Ufak tefek şeyler,” dedi.

Kalbimin sıkıştığını hissedebiliyordum. *Ne söyledim ki?* “Charlie... Nereye varmak istediğini anlayamıyorum.”

Geri adım attı. Ellerini bir an için ağzına götürdü ve beni işaret etti. "Henüz evine bile gitmemişken yatak odanın üst katta olduğunu nereden biliyorsun?"

Siktir. Üst katta demiştim.

Başını iki yana sallarken, "Daha önce de hapishanede bir yorum yaptın," dedi. "Son birkaç gündür ne kadar çok dua ettiğin hakkında ama ikimizin de yalnızca bugünü hatırlaması gerekmiyor mu? Ve bu sabah... sana adımın Delilah olduğunu söylediğimde? Gülmemeye çalıştığını görebiliyordum. Çünkü yalan söylediğimi biliyordun." Sesi şüpheyile karışık bir korkuyla titremeye başladı. Ona güven vermek istercesine avucunu tuttum ama o eve bir adım daha yaklaştı.

Bu hiç iyi olmamıştı. Ona nasıl cevap vereceğimi bildiğimden emin değildim. Yanımda durmaktansa beş dakika önce onu korkutan bir eve koşmayı tercih ettiğini bilmek istemiyordum. Neden sabah ona yalan söyledim ki?

"Charlie. Lütfen benden korkma," dedim. Ama artık bunu söylemek için çok geçti.

O ön kapıya doğru koşarken önüne doğru geçtim ve onu kollarımın arasına alarak göğsüme doğru çektim. Çığlık atmaya başladı, ben de elimle ağzını kapadım. "Sakin ol," dedim kulağına. "Sana zarar vermeyeceğim." Bana güvenmemesi ihtiyacım olan son şey bile değildi. İki eliyle birden kolumu tuttu ve kurtulmaya çalıştı. "Haklısın Charlie, haklısın. Sana yalan söyledim. Ancak iki saniye sakın olursan sana nedenini açıklayacağım."

Ben arkadan onu tutmaya devam ederken bacağını kaldırdı. Ayağıyla evden destek alarak sertçe kendini geriye doğru itti, ikimiz de arkaya yuvarlandık. Üzerindeki hâkimiyetimi kaybettim ve benden uzaklaştı ama onu tekrar yakalayıp sırtüstü çevirdim. Gözlerini açmış bana bakıyordu ama bu kez çığlık atmıyordu. Ellerimle kollarını yere doğru bastırıyordum.

“Kes şunu,” dedim.

“Neden yalan söyledin?” diye bağırdı. “Neden aynı şey senin de başına gelmiş numarası yapıyorsun?” Hâlâ elimden kurtulmaya çalışıyordu, bu yüzden ben de biraz daha sıkı tuttum onu.

“Numara yapmıyorum Charlie! Ben de tıpkı senin gibi her şeyi unutuyordum. Ama bugün böyle bir şey olmadı. Nedenini bilmiyorum. Ama yalnızca son iki günü hatırlıyorum, hepsi bu. Yemin ederim.”

Gözlerimi ona diktim ve o da bana karşılık verdi. Hâlâ hafifçe çırpınıyordu ama açıklamalarımı da duymak istediğinin farkındaydım. “Bu sabah benden korkmanı istemediğim için sanki tekrar başıma gelmiş gibi davrandım. Ama yemin ederim, bu sabaha kadar ikimizin de başına geliyordu.”

Çırpınmayı bıraktı ve başının yana düşmesine izin verdi. Gözlerini kapamıştı, tamamen bitkin düşmüştü. Hem duygusal hem fiziksel olarak. Yenilgiyi kabul ederek, “Peki neden oluyor bu?” diye fısıldadı.

“Bilmiyorum Charlie,” dedim kollarından birini serbest bırakarak. “Bilmiyorum,” dedim yüzüne düşen saçları çekerken. “Şimdi seni serbest bırakacağım. Ayağa kalkıp arabama bineceğim. Landon’ı eve bıraktıktan sonra senin için geri döneceğim, tamam mı?”

Başını salladı ama gözlerini açmadı. Diğer kolunu da serbest bıraktım ve ayağa kalktım. Artık onu yere doğru bastırmadığım için ayağa kalkmadan önce hızlıca doğruldu ve benden uzaklaştı.

“Seni korumak için yalan söylüyordum. Seni incitmek için değil. Bana inanıyorsun, değil mi?”

Kollarını tuttuğum yerleri ovalıyordu. “Evet,” dedi usulca. Sonra boğazını temizledi. “Bir saat içinde geri dön ve bana bir daha asla yalan söyleme.”

Arabaya geri dönmeden önce eve kadar yürümesini bekledim.

“Bütün bunlar da neyin nesiydi?” diye sordu Landon.
“Yok bir şey,” diye cevap verdim evin yanından geçerken
camdan dışarı bakarak. “Yalnızca iyi geceler diledim ona.”
Eşyalarımızı almak için arka koltuğa uzandım. “Land Ro-
ver’imi almak için Jamais Jamais’ye geri döneceğim,” dedim.
Landon güldü. “Dün gece onu pert ettik. Bir kapıyı yıktık?”
Hatırlıyordum. Oradaydım. “Ama yine de çalışıyordur
belki. Denemeye değer, bunu kullanmaya devam edemem.
Sahi bu kimin arabası?”

“Annemin,” dedi. “Bu sabah ona mesaj atıp seninkinin ser-
viste olduğunu ve arabasına ihtiyacımız olduğunu yazdım.”

Bu çocuğu seviyordum. “Demek... Janette ha?”

Cama doğru döndü. “Kapa çeneni.”

Land Rover’ın önü, ezilmiş bir metal ve enkaz yığının-
a dönmüştü. Ama görünüşe göre hasar yüzeyseldi çünkü ara-
ba hemen çalıştı.

Kapıdan tekrar içeri girip bizi yanlış yönlendiren o psi-
kopat kadına bağışlamak için her şeyi yapabilirdim ama yap-
madım. Charlie’nin babası dünyasını yeterince bok etmişti.

Sakince Charlie’nin evine doğru sürdüm ve söylediğim
gibi sokağın sonunda onu bekledim. Farklı bir araçta oldu-
ğumu bilmesi için ona mesaj attım.

Onu beklerken kafamda teoriler geliştirmeye başladım.
İçinde bulunduğumuz durumu açıklamak için inançlarımı
bir yana bırakmak benim için zordu ama bulabildiğim açık-
lamaların hiçbiri dünyevi değildi.

Bir lanet.

Uzaylılar tarafından kaçırılmak.

Zamanda yolculuk.

İkiz beyin tümörleri?

Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Yolcu kapısı açıldığında notlar alıyordum. Arabaya Charlie'yle birlikte bir rüzgâr seli girdi ve rüzgârın onu bana doğru sürüklemesini diledim. Saçları nemliydi ve farklı kıyafetler giymişti.

"Selam."

"Selam," dedi ve emniyet kemerini taktı. "Ne yazıyordun?"

Ona not defterini ve kalemi uzatıp yola çıktım. Yazdığım özeti okumaya başladı.

Okumayı bitirdiğinde, "Bunların hiçbiri mantıklı değil Silas. Biz, bu durum başlamadan bir gece önce kavga edip ayrılmıştık. Ertesi gün kitaplar ve fotoğraf çekmek gibi rasgele şeyler dışında hiçbir şey hatırlamıyorduk. Bu, bir haftadır devam ediyordu ta ki sen hafızanı *kaybetmeyip* de ben *edene* kadar." Bacaklarını koltukta yukarı doğru çekip kalemi defterin üstünde tıkırdatmaya başladı. "Neyi atlıyoruz? Kaçırdığımız bir şey olmalı. Bu sabahtan öncesini hatırlamıyorum, dün senin unutma sürecini *bitiren* ne oldu? Dün gece bir şey oldu mu?"

Ona hemen cevap vermedim. Sorduğu soruları düşündüm. Ne kadar zamandır bunun diğer insanlarla bir ilgisi olduğunu varsayıyorduk. Önce Karides'in bu işte bir parmağı olduğunu düşündük, sonra annesinin. Bir ara, Charlie'nin babasını suçlamaya kalktım. Ama belki de hiçbiri değildi. Belki bunun kimseyle bir ilgisi yoktu ve bizim kendi kendimize yaptığımız bir şeydi.

Evime gittiğimde gerçeğe bu sabahkinden daha yakın olmayacaktık. Ya da iki gün öncesinden. Ya da geçen haftadan.

"Eğer bizimkiler uyanıksa arka kapıdan girelim," dedim. O an ihtiyacımız olan son şey gece kalması için Charlie'yi gizlice içeri soktuğumu görmeleriydi. Arka kapı bizi babamın sorgusundan kurtaracaktı.

Kapı kilitli değildi, böylece ben de önden içeri girdim. Tehlike geçince elinden tuttum ve onu hızlıca eve sokup merdiven boşluğundan odama çıkardım. Kapıyı arkamdan

kapatıp kilitlediğimde ikimiz de soluk soluğa kalmıştık. Güldü ve kendini yatağımın üzerine bıraktı. "Bu eğlenceliydi," dedi. "Bahse girerim bunu daha önce de yaptık."

Oturdu ve gülümseyerek saçlarını yuzünden çekti. Odamı, orayı ilk kez gören gözlerle incelemeye başladı. Birden göğsümde, dün gece otelde kucagımda uyuyakaldığı an duyduğum hissin özlemini çektim. Onu sevmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilmek için kesinlikle her şeyi yapardım. Ah, o duyguyu geri istiyordum. Neden ayrılmıştık ki sanki? Neden ailelerimizin yaşadıklarının aramıza girmesine izin vermiştik? Her şeyin yerle bir olmasına izin vermeden önce ruh eşi olduğumuza neredeyse emindim.

Neden kadere müdahale edebileceğimizi düşünmüştük ki?
Duraksadım.

Bana baktığında kafamda bir şeyler döndüğünü anlamıştı. Yatağın kenarına oturdu, başını yana eğerek, "Bir şey mi hatırladın?" diye sordu.

Sandalyeye oturup ona doğru yaklaştım. Ellerini ellerimin arasına alıp sıktım. "Hayır," dedim. "Ama... benim bir teorim olabilir."

Sırtını dikleştirdi. "Ne tür bir teori?"

Ağzımdan çıkanın kulağa, kafamdan geçenden daha çılgınca geldiğine emindim. "Tamam, öyleyse... bu kulağa aptalca gelebilir. Ama dün gece... biz oteldeydik?"

Devam etmemi teşvik ederek başını salladı.

"Uyuyakalmadan önceki son düşüncelerimden biri, sen yokken kendimi tamamlanmış hissetmediğimdi. Ama seni bulduğumda ilk kez Silas Nash gibi hissettim. O noktaya kadar kimseye benzemiyordum. Ve uyuyakalmadan önce bir daha asla ayrılmamıza izin vermeyeceğime dair kendime yemin ettiğimi hatırlıyorum. Bu yüzden düşünüyorum da..." Ellerini bırakıp ayağa kalktım. O da ayağa kalkana kadar odada birkaç kez volta attım. Bir sonraki söyleyeceğim

şeyden utanmamalıydım ama utanıyordum. Bu saçmalıktı. Ama o an dünyadaki diğer her şey de öyleydi.

Ensemi ovuştururken gözlerimi gözlerine diktim. “Charlie? Ya biz... ayrılarak... kaderimizle oynamışsak?”

Gülmesini bekliyordum ama onun yerine kollarındaki tüyler ürpermişti. Yavaşça yatağa otururken kendini yatıştırmak için kollarını ovuşturdu. “Saçmalık bu,” diye mırıldandı. Ama sözlerinde bir suçlama yoktu ve bu, bir yanının bu teoriyi araştırmaya değer bulduğu anlamına geliyordu.

Tekrar sandalyeme oturup ona doğru döndüm. “Ya birlikte olmamız gerekiyorsa? Ve bunu değiştirmeye çalışmak... bilmiyorum ama... aramızda bir çeşit zamansal... yarık açılmasına neden olduysa.”

Gözlerini devirdi. “Ne yani, sen şimdi biz ayrıldık diye evrenin bütün anılarımızı sildiğini mi ima ediyorsun? Bu kulağa biraz narsistik geliyor.”

Başımı salladım. “Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Ama evet. Varsayımsal olarak konuşursak... ya ruh eşi diye bir şey varsa? Ve bir kez birlikte oldular mı bir daha ayrılamıyorlarsa?”

Ellerini kucağına koydu. “Peki bu, senin bu kez hatırlayıp benim hatırlamayışımı nasıl açıklıyor?”

Odada yeniden volta atmaya başlayarak, “Biraz düşünmeme izin ver,” dedim.

Ben ayaklarımı halıya sürterken o da sabırla bekledi. Parmağımı kaldırdım. “Dinle beni, tamam mı?”

“Dinliyorum,” dedi.

“Biz çocukluğumuzdan beri birbirimizi seviyorduk. Belki ki aramızda tüm hayatımız boyunca süren bir bağ vardı. Ta ki dış etkenler yolumuza çıkmaya başlayana dek. Babalarımız, ailelerimiz birbirlerinden nefret etmeye başlayana dek. Babanın suçlu olduğunu düşündüğüm için bana kin tutuyordun. Burada bir kurgu var.” Daha önce kendiliğimizden hatırladığımız ve hatırlamadığımız her şeyi yazdığı-

...miz defteri elime aldım. “Ve anılarımız... bizi zorlamamış şeyleri hatırlayabiliyoruz. Kendi başımıza tutku duyduğumuz şeyleri. Sen kitapları hatırlıyorsun. Ben fotoğraf makinesinin nasıl çalıştığını. En sevdiğimiz şarkıların sözlerini hatırlıyoruz. Tarihteki bazı olayları ya da rasgele hikâyeleri hatırlıyoruz. Ama bize başkaları tarafından zorla dayatılan şeyleri unutmuşuz. Futbol gibi.”

“Peki ya insanlar?” diye sordu. “Tanıştığımız bütün insanları neden unuttuk?”

“Eğer insanları hatırlasaydık başka şeylerle ilgili anılarımız da olacaktı. Onlarla nasıl tanıştığımızı, onların yaşamlarımız üzerindeki etkilerini hatırlayacaktık.” Başımın arkasını kaşıdım. “Bilmiyorum, Charlie. Birçok şey hâlâ mantıklı değil. Ama dün gece, yine seninle aramda bir bağ olduğunu hissettim. Sanki seni yıllardır seviyormuşum gibi. Ve bu sabah... Senin aksine ben hafızamı kaybetmedim. Bunun bir anlamı olmalı.”

Charlie ayağa kalktı ve odada dolanmaya başladı. “*Ruh eşi mi?*” diye mırıldandı. “Bu en az *lanet* kadar gülünç.”

“Ya da belki iki kişi aynı anda geçirecekleri bir amnezi geliştirmişlerdir?”

Gözlerini kısarak bana baktı, başparmağını kemirirken aklından bir şeyler geçtiğini görebiliyordum. “Peki o zaman, sadece iki gün içinde bana nasıl yeniden âşık olduğunu açıkla. Eğer biz ruh eşiysek, ben neden *sana* yeniden âşık olmadım?” Dolaşmayı bıraktı ve cevabımı bekledi.

“Eski evinde kilitli kalarak uzunca bir zaman geçirdin. Onca zaman seni aradım. Telefonundan bana yolladığın mesajları, günlüklerini ve aşk mektuplarını okudum. Dün seni bulduğumda seni zaten tanıyor gibiydim. Benim için geçmişimizden gelen her şeyi okumuş olmak bir şekilde beni sana tekrar bağladı... eski hislerimin bir kısmı geri geldi. Ama senin için... Bir yabancından biraz daha fazlasıydım.”

İkimiz de tekrar oturduk. Düşünüyorduk. Tüm olasılıkları hesaba katınca bu belki de gerçeğe en yakın kurguydu.

“Yani sen şimdi diyorsun ki... biz ruh eşiyiz. Ama sonra dış etkenler ve insanlar bize zarar verdiği için aşkımız bitti, öyle mi?”

“Evet. Belki. Sanırım öyle.”

“Ve biz tekrar işleri yoluna koyana kadar olmaya devam mı edeceğiz?”

Omuz silktim çünkü emin değildim. Bu sadece bir teoriydi. Ama bu bugüne kadar bulduğumuz her şeyden çok daha mantıklıydı.

İkimiz de tek kelime etmeden beş dakika geçti. Sonunda kendini derin bir nefes alıp sırtüstü yatağa bıraktı. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Hayır.”

Dirseklerini yukarı çekti ve bana baktı. “Eğer bu doğruysa beni kendine âşık etmek için otuz altı saatin var.”

Bir şeyler bulmak üzere miydik yoksa kalan zamanımızı bir çıkmazın peşinde koşarak mı harcıyorduk, bilmiyordum ama gülümsüyordum çünkü gelecek otuz altı saatimi bu teoriye feda etmeye hazırdım. Yatağa yürüdüm ve kendimi onun yanına bıraktım. “Evet, Charlie bebeğim,” dediğimde ikimiz de tavana bakıyorduk. “Başlasak iyi olur,”

Bir koluyla gözlerini kapattı ve inledi. “Seni çok iyi tanımıyorum ama bu durumla eğleneceğine eminim.”

Gülümsedim çünkü haklıydı.

“Geç oldu,” dedim. “Uyumayı denemeliyiz çünkü kalbin yarın sıkı bir egzersiz yapacak.”

Kimse uyanmadan kalkıp evden çıkabilelim diye alarmı saat altıya kurdum. Charlie duvar tarafına yattı ve birkaç dakika içinde uyuya kaldı. Ben yakın bir zamanda uyuyabilecek gibi hissetmiyordum, bu yüzden sırt çantasındaki günlüklerden birini aldım ve uykuya dalmadan önce biraz okumaya karar verdim.

Silas bir deli.

Hatta... resmen deli. Ama onunla çok eğleniyorum. Silas Diyor Ki adını verdiği bir oyun oynamaya başladı ve bazen ben de bunu oynamaya zorluyor. Simon Diyor Ki oyununun aynısı. Simon yerine kendi ismini kullandığı hali. Neyse işte. Onunki Simon'dan daha havalı.

Bugün Bourbon Caddesi'ndeydik ve hava o kadar sıcaktı ki terden perişan olduk. Arkadaşlarımızın nereye gittiğine dair hiçbir fikrimiz yoktu. Bana ve Silas'a gelince, ben normalde de hep sızlanan bir tipim ama bu kez hava o kadar sıcaktı ki o da azıcık söylendi.

Neyse, kendini robot gibi gümüş rengine boyamış, tabure üstünde oturan bir adamın yanından geçtik. Taburesinde yaşlı bir tabela vardı ve şöyle yazıyordu: "Bana bir soru sorun. Gerçek bir cevap alın. Sadece 25 sent."

Silas bana bir çeyreklik uzattı ve ben de kovaya attım. "Hayatın anlamı nedir?" diye sordum gümüş adama.

Başını sertçe çevirdi ve gözlerimin içine baktı. Çok etkileyici robotik bir sesle, "Bu, anlamını aradığın hayata bağlı," dedi.

Gözlerimi Silas'a çevirdim. Turistleri dolandırmak için yapılan hilelerden biri daha. Sorumu daha açık şekilde sordum, böylece en azından attığım çeyreklik tamamen boşa gitmeyecekti. "Güzel," dedim. "Benim hayatımın anlamı nedir?"

Sarsak bir adımla taburesinden aşağı indi ve doksan derecelik bir açıyla eğildi. Gümüş robot parmaklarıyla çeyrekliğimi kovadan çıkarıp elime verdi. Önce Silas'a, sonra bana baktı ve gülümsedi. "Sen canım, anlamını zaten bulmuşsun. Şimdi geriye yapılacak tek bir şey kalmış... dans."

Sonra gümüş adam dans etmeye başladı. Yani... resmen dans ediyordu. Ve robot tarzında değil. Yüzünde kocaman, aptal bir gülümsemeyle ellerini balerin gibi kaldırıp kimse onu izlemiyormuşçasına dans ediyordu.

Tam o anda Silas ellerimi tuttu ve robot taklidi yapan bir sesle, "Dans. Et. Benimle," dedi. Onunla dans etmem için beni sokağa çekmeye çalıştı ama kesinlikle reddettim. Utanç

veriyordu. Ondan uzaklaştım ama kollarıyla beni sarmalayıp dudaklarını kulağıma eğerek o şeyi yaptı. Bunu yapmasından delice hoşlandığımı biliyordu ve bu haksızlıktı. "Silas diyor ki; dans et," diye fısıldadı.

O an ona ne oldu bilmiyorum. Aslında bizi seyreden kimseyi umursamadığından mı yoksa çıkardığı o aptal robot sesinden mi, bilmiyorum. Ama sebebi her neyse bugün ona âşık olduğuma emin oldum.

Tekrar tekrar. Onuncu kez.

Silas'ın dediğini yaptım. Dans ettim. Ve nasıldı biliyor musun? Çok eğlenceli. Jackson Meydanı boyunca döne döne dans ettik ve arkadaşlarımız bizi bulduğunda hâlâ dans ediyorduk. Ter içinde, nefes nefese kalmıştık ve eğer kaldırımdan bizi izliyor olsaydım muhtemelen burnunu tıkayıp "ıyy" diye mırıldanan kız ben olurum.

Ama o kız ben değildim. Asla o kız olmak istemiyordum. Hayatımın geri kalanında sokakta Silas'la dans eden o kız olmak istiyordum.

Çünkü o deliydi. Ve ben onu bu yüzden seviyordum.

Günlüğü kapattım. Bu gerçekten olmuş muydu? Daha çok okumak istiyordum ama eğer okumaya devam edersem hatırlamak istemediğim şeylerle karşılaşmaktan korkuyordum.

Günlüğü komodinin üzerine bıraktım, döndüm ve böylece kolumla ona sarılabilecektim. Yarın uyandığımızda yalnızca bir günümüz kalmış olacaktı. Ona aramızda olan her şeyi unutturabilmek istiyordum, böylece benden ve aramızdaki bağdan başka bir şeye odaklanamayacaktı.

Charlie'yi tanımak... zor olacaktı. Bunu başarabilmek için bazı çılgınca becerilere ihtiyacım olacaktı.

Ama neyse ki... Ben deliydim. Ve o da beni bu yüzden seviyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Charlie

“Tamam, peki bu tam olarak nasıl çalışıyor?” diye sordum arabasına doğru yürürken. “Küçük yaratıklar ‘Kiss the Girl’ şarkısını söylerken bir kayığın içinde bataklıkta boğulacak mıyız?”

“Ukalalık yapma,” diye söylendi Silas. Sonra arabaya ulaşmadan önce beni durdurdu, elimi tuttu ve beni geri çekti. Ona şaşkınlıkla bakıyordum. “Charlize,” dedi önce dudaklarıma sonra gözlerime bakarak. “Eğer bana bir şans verirsen, bana âşık olmanı sağlayabilirim.”

Boğazımı temizledim ve her ne kadar gözlerimi kaçırmak istesem de kaçırmamaya çalıştım. “Şey... iyi bir başlangıç yaptın. İşte böyle.”

Güldü. Kendimi çok garip hissediyordum, ne yapacağımı bilmiyordum, o yüzden hapşırılmış gibi yaptım. Çok yaşa bile demedi. Sadece sahte bir hapşırık olduğunu biliyormuşçasına gülümsedi.

“Kes şunu,” dedim. “Bana bakıp duruyorsun.”

“İşte mesele de bu Charlie. Gözlerime bak.”

Kahkaha attım. “Oyun mu oynuyorsun Silas Nash?” dedim arabanın benim oturacağım tarafına doğru yürüyerek.

İkimiz de kemerlerimizi bağladığımızda, Silas bana döndü. “Yazdığın mektuplardan birine göre ilk sevişmemiz...”

“Hayır. O konuya girmek istemiyorum. Nereden buldun o mektubu? Onu sakladığımı sanıyordum.”

“Yeterince iyi saklayamamışsın,” diyerek sırıttı Silas.

Sanırım flört eden Silas hoşuma gitmişti. Yarın yine her şeyi unutacak olsak bile, en azından bu durumun dışında kaldığım güzel bir gün geçirmiş olacaktım. “Haydi, eğlenceli bir yere gidelim,” dedim. “En son ne zaman eğlendiğimi hatırlayamıyorum.”

İkimiz de aynı anda gülmeye başladık. Ondan hoşlanıyordum. Gerçekten hoşlanıyordum. Etrafımda olması çok rahatlatıcıydı. Belki çok fazla gülüyordu. Mesela şu an tamamen çuvallamış haldeydik ama o hâlâ gülümsüyordu. Endişelen biraz, dostum. Benim endişelenmem gereken durumlarda bile beni güldürüyordu.

“Tamam,” dedi bana bakarak. “Gerçekten mektupta yazan o yere gitmeyi ve dilimle yaptığım o şeyi yapmayı tercih ederdim ama...”

Otomatikman –bu Charlie’ye ait bir refleks olmalıydı– ağızından kelimeler dökülür dökülmez aramızdaki boşluğa uzanıp koluna hafifçe vurdum. Elim yakaladı ve göğsüne koydu. Bu daha önce birçok kez olmuş bir şey gibi gelmişti bana; Silas ve Charlie arasında olan bir şey gibi, benimle bu çocuk arasında değil.

Sadece elimi tutmuş olmasına rağmen karşısında bu şekilde durmak bana kendimi yorgun hissettirmişti. Yorulmayı göze alamazdım bu yüzden ellerimi çektim ve pencereden baktım.

“Bununla ciddi ciddi savaşıyorsun,” dedi. “Bu, bir tür meydan okuma.”

Haklıydı. Uzamı elimi tuttum. "İşte bu sana âşık olan ben," dedim ona. "Derin, ruh aşkı."

"Acaba hafızan yerindeyken de bu kadar komik miydin merak ediyorum."

Boşta ki elimle radyoyu açtım. "Sanmam," dedim.

Onu gulumsetmek hoşuma gidiyordu. Hemen ağzının kenarında bir kıvrım oluşuyordu fakat dudaklarındaki o kıvrımın daha ileri gitmesi için fazladan şımarık olmalıydım. Dudakları tamamen kıvrıldığında artık trafikteydik ve o bana bakmasa da ben onu seyreliyordum. Bilinçli zihinlerimiz birbirini tanımıyor olsalar da biz birbirimizi tanıyormuş gibi davranıyorduk. Neden yapıyorduk bunu?

Bu sorunun cevabını günlüklerimde ve mektuplarda aramak için sırt çantama uzandım.

"Charlize," dedi Silas. "Cevap orada değil. Sadece benimle ol. Bunun için endişelenme."

Sırt çantasını bıraktım. Onun nereye sürdüğünü bilmiyordum. O bunu biliyor mu onu da bilmiyordum ama yağmur yağmaya başladığı anda bir park yerinde durduk. Etrafta başka araba yoktu ve etrafımızdaki binalarda neler olduğunu görmek oldukça zordu.

"Neredeyiz?"

"Bilmiyorum," dedi Silas. "Ama arabadan inmemiz gerekiyor."

"Yağmur yağıyor."

"Evet. Silas diyor ki arabadan inin."

"Silas diyor ki...? *Simon* diyor ki gibi mi?"

Sabırsızlıkla bana bakıyordu, ben de omuzlarımı silkdim. Açıkçası kaybedecek neyim var ki diye düşündüm. Arabanın kapısını açıp yağmura adım attım. Yağmur sıcaktı. Başımı kaldırdım ve damlaların yüzüme çarpmasına izin verdim.

Kapısını kapattığını duydum, ardından arabanın önünden dolanarak gelip önümde durdu.

"Silas diyor ki arabanın etrafında beş kez koşun."

“Garipsin, bunu biliyorsun değil mi?” Bana bakıyordu. Yine omuzlarımı silktim ve koşmaya başladım. İyi hissettiriyordu. Her adımda vücudumdaki gerginlik biraz daha azalıyordu.

Koşarak yanından geçerken ona bakmıyordum; sendelemeye odaklanmıştım. Belki de Charlie koşucu ya da benzeri bir şeydi. Arabayı beş kez turladıktan sonra önünde durdum. İkimiz de sıırsıklam olmuştuk. Kirpiklerinden sular damlıyor ve bronzlaşmış teninden aşağı doğru akıyordu. Neden dilimle bu su çizgilerine dokunma dürtüsü hissediyordum ki?

Tanrı'm. Biz aşk yaşıyorduk. Ya da belki de onun inanılmaz seksi olması yüzündendi.

“Silas diyor ki şu dükkâna git ve sosisli sandviç var mı diye sor. Yok derlerse ayağını sertçe yere vur ve bu sabah otelde yaptığın gibi çığlık atmaya başla.”

“Ne...?”

Kollarını önünde kavuşturdu. “Silas diyor,” dedi.

Bunu neden yapacaktım ki? Silas’a atabildiğim en kötü bakışı attım ve ayaklarımı yere vura vura bana gösterdiği dükkâna doğru ilerledim. Burası bir sigorta acentesiydi. Kapıyı açtım ve içerideki üç kişi kimin geldiğini görmek için başlarını kaldırdılar. İçlerinden biri küstahça burnuyla üstümü işaret etti, sanki ben üzerimden her yere su damladığı bilmiyormuşum gibi.

“Sosisli sandviç istiyorum, içinde her şey olsun,” dedim.

Boş bakışlarla karşıladılar beni. “Sarhoş musunuz?” diye sordu danışma masasındaki kişi. “Yardım ister misiniz? Adınız nedir?”

Ayağımı yere vurdum ve korkunç bir çığlık attım, üçü de ellerinde tuttukları şeyleri yere düşürüp birbirlerine baktılar.

Yaşadıkları şoku fırsat bilip oradan kaçtım. Silas kapının dışında beni bekliyordu. Karnını tutarak kahkahalarla gülüyordu. Koluna bir yumruk attım ve sonra da birlikte Rover’a doğru koşmaya başladık.

Kahkahalarımızın birbirine karıştığını duyabiliyordum. Çok eğlenceliydi. Arabaya bindik ve tam Bir Numaralı Huysuz, İki Numaralı Huysuz ve Üç Numaralı Huysuz bize bakmak için dışarı çıkarken oradan uzaklaştık.

Silas başka bir otoparka girene kadar birkaç kilometre yol gittik. Bu kez ıslıl ıslıl parıldayan reklam panolarını görebiliyordum: LOUISIANA'DAKİ EN İYİ KAHVE VE DONUT!

"Sırılsıklam olduk," dedim yüzümdeki gülümsemeye engel olamayarak. "Donut denen şeyin ne kadar dayanılmaz olduğunu biliyor musun?"

"Silas diyor ki on tane donut ye," dedi sakın bir şekilde. "Yuh. Neden bu oyunu oynarken robot gibi davranmak zorundasın? Bu beni korkutuyor."

Cevap vermedi. Cam kenarında bir masaya oturduk ve kahveyle iki düzine donut sipariş ettik. Garson ne üzerimizin ıslak olmasından ne de Silas'ın robot sesiyle konuşmasından rahatsız görünüyordu.

"Garson bizi sevimli buldu," dedim Silas'a. "Öyleyiz," dedi.

Gözlerimi kaçırdım. Eğlenceliydi. Acaba Charlie de bunu eğlenceli bulur muydu?

Bir tabak donut geldiğinde çok acıkmıştım ve ıslak kıyafetlerimi ya da saçlarımı takacak durumda değildim. Yemeğe gömüldüm ve sıcak hamurışı dilime değdiğinde inledim. Silas eğlenerek bana bakıyordu.

"Gerçekten o kadar beğendin mi?"

"İğrençler," dedim. "Sadece oyuna ayak uyduruyorum."

Her yerimiz pudra şekeri olana dek yiyebildiğimiz kadar yedik. Oradan çıkmadan önce Silas birazını yüzüme ve saçlarıma sürdü. Altında kalmadım, karşılık verdim. Ah, bu çocuk çok eğlenceliydi. Sanırım Charlie'nin onda ne bulduğunu anlıyordum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Silas

Bunu sevmiştii. Onunla geçirdiğim son birkaç günde neredeyse hiç gülümsememişti ama şimdi gülümsemesine hâkim olamıyordu.

“Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu ellerini cırparak. Dudağının kenarında hâlâ biraz pudra şekeri kalmıştı. Koltuğuna doğru uzanıp şekeri başparmağımla sildim.

“Fransız Mahallesi’ne gidiyoruz,” dedim. “Orada bir sürü romantik yer var.”

Gözlerini kaçırdı ve telefonuyla oynamaya başladı. “Eğlenmek için neler yapıyormuşuz merak ediyorum. Selfie çekmek dışında.”

“En azından hepsi güzeldi.”

Acıyarak bana baktı. “*Bu bir çelişki. Güzel selfie diye bir şey yoktur.*”

“Galeriye baktım. Aynı fikirde değilim.”

Başını çabucak kaldırdı ve camdan dışarı baktı ama yanaklarındaki pembeliğin kırmızıya döndüğünü görebiliyordum.

Arabayı park ettikten sonra kesinlikle bir planım yoktu. Kahvaltıda bir sürü donut yemiştik ve onun henüz öğle yemeği yemeye hazır olduğunu sanmıyordum.

Öğleden sonramızın ilk kısmını, hemen hemen her mağazada durup caddeyi bir aşağı bir yukarı dolaşarak geçirdik. İkimiz de durumdan çok etkilenmiş ve bir amacımız olduğunu unutmuştuk. Onu baştan çıkarmam ve kendime âşık etmem gerekiyordu. Haydi, yeniden işe koyul Silas.

Bir kitapçının önünden geçtiğimizi fark ettiğimizde Daphne Caddesi'nde idik. Charlie dönüp ellerimi tuttu. "Haydi," dedi beni dükkâna doğru çekerken. "Kalbime giden yolun buradan geçtiğine eminim."

Her yer tavandan yere kadar kitap yığınlarıyla doluydu. Yanlarda kitaplar, yukarıdan aşağıya doğru, daha fazla kitap koyabilmek için raf görevi görüyorlardı. Bir adam sağ tarafta duran, etrafı çok daha fazla kitapla dolu kasanın arkasında oturuyordu. İçeri girdiğimizde başıyla bizi selamladı. Charlie çok da uzaklaşmadan mağazanın arka tarafına geçti. Küçük bir dükkândı ama içeride bir insanın tüm hayatı boyunca okuyabileceğinden daha fazla kitap vardı. Kitapların yanından geçerken parmaklarını üzerinde gezdiriyor, sağına, soluna, etrafına bakıyordu. Koridorun sonuna geldiğinde arkasını döndü. Hatırlasa da hatırlamasa da kesinlikle ait olduğu yerdeydi.

Köşeye baktı ve raftan kırmızı bir kitap çekti. Arkasından gittim ona bir başka Silas Diyor Ki görevi verdim.

"Silas diyor ki... kitabın rasgele bir sayfasını aç ve ilk gördüğün cümleyi oku."

Kıkırdadı. "Kolaymış," dedi.

"Bitirmedim," dedim. "Silas diyor ki cümleleri ciğerlerin sökülürcesine bağıra bağıra oku."

Benimle yüz yüze gelmek için döndü ve gözlerini kocaman açtı. Ama sonra dudağında yaramaz bir gülümseme belirdi. Kitabı önünde tutarken dik duruyordu. "Güzel," dedi. "Bunu sen istedin." Boğazını temizledi ve ardından olabildiğince yüksek sesle okumaya başladı: "ONUNLA EVLENMEK İSTİYORUM. ONA SİHİRLİ BİR UÇAK ALIP ONUNLA KÖTÜ HİÇBİR ŞEYİN YAŞANMADIĞI BİR YERE UÇMAK İSTİYORUM. GÖĞSÜME TUTKAL DÖKÜP ONUN ÜZERİNE UZANMAK İSTİYORUM Kİ BÖYLECE BİRBİRİMİZE YAPIŞALIM. VE BÖYLECE EĞER AYRILMAYA KALKARSAK CANIMIZ DAYANILMAZ ŞEKİLDE ACISIN!"

Charlie bitirdiğinde gülüyordu. Fakat okuduklarını idrak etmeye başladığında kahkahası söndü. Parmaklarını okudukları onun için bir anlam ifade ediyormuşçasına cümlelerin üzerinde gezdirdi. "Bu gerçekten çok tatlıydı," dedi. Parmagını başka bir paragrafta durdurana kadar kitabın sayfalarını çevirdi. Sonra, neredeyse fısıldayarak yeniden okumaya başladı. "Kader, ruhlarımızın ait olduğumuz insanlara, mekânlara ve nesnelere doğru manyetik olarak çekimidir."

Bir anlığına kitaba baktı ve sonra kapadı. Tekrar rafa yerleştirdi ama iki kitabı onun önünden çekti, böylece bu kitap daha belirgin bir şekilde görünebilecekti. "Buna inanıyor musun?"

"Hangi kısmına?"

Kitap duvarlarından birine yaslandı ve omzumun üzerinden bana baktı. "Ruhlarımızın ait olduğumuz insanlara doğru çekildiğine."

Ona uzanıp bir tutam saçını elime aldım. Parmaklarımı aşağı doğru kaydırdım ve onu parmağıma doladım. "Normalde ruh eşlerine inanıp inanmadığımı bilmiyorum," dedim. "Ama önümüzdeki yirmi dört saat boyunca bunun gerçek olması için canımı bile veririm."

Omzu kitap duvarına değecek şekilde döndü ve yüzüme baktı. O an *kesinlikle* o kader için canımı bile verebilirdim.

Her nasılsa bu kız için içimde sığabileceğimden çok daha fazla his taşıyordum. Ve aynı şeyleri hissetmesini her şeyden çok istiyordum. Aynı şeyi istemesini. O anda... dudaklarının üzerinde onunkilerin olmasını.

“Charlie...” dedim ve saçını bırakıp elimi yanağına götürdüm. Ona hafifçe dokundum... parmaklarımı elmacıkkemiklerinde gezdirdim. Nefesi kesik kesik ve hızlıydı. “Öp beni.”

Yanağını hafifçe elime yasladı ve gözlerini kırıştırdı. Bir an için, bunu gerçekten yapabileceğini düşündüm. Ama sonra bir gülümsemeye o ateşli ifadesi silindi ve “Silas demiyor,” dedi. Kolumun altından sıyrıldı, yandaki koridorda gözden kayboldu. Peşinden gitmedim. Okuduğu kitabı aldım ve kasaya doğru giderken kolumun altına sıkıştırdım.

Ne yaptığımı biliyordu. Kasada durduğum süre boyunca koridordan beni seyretti. Kitabı satın aldıktan sonra dışarı çıktım ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. Arkamdan gelip gelmediğini görmek için birkaç saniye bekledim ama gelmedi. Aynı inatçı Charlie.

Sırt çantasını omzumdan çıkarıp kitabı içine koydum. Sonra fotoğraf makinemi çıkarıp açtım.

Kitapçada yarım saat daha kaldı. Umursamadım. Hâlâ orada olduğumu biliyordu. Fotoğraf üstüne fotoğraf çektim, gelip geçen insanları, güneşin binalar üzerindeki hareketlerini, en küçük bir şeyin bile üzerine düşen gölgeleri. Her şeyin fotoğrafını çektim. Charlie nihayet dışarı çıktığında şarjım neredeyse bitmek üzereydi.

Bana doğru geldi. “Kitabım nerede?”

Sırt çantasını omzuma taktım. “O kitabı sana almadım. Kendime aldım.”

Caddeden aşağı doğru yürürken ofladı ve arkamdan geldi. “Bu hiç güzel bir hareket değil Silas. Düşünceli olman gerekiyordu. Bencil değil. Sana âşık olmak istiyorum, sinirlenmek değil.”

Güldüm. “Neden aşkla öfke senin için iç içeymiş gibi geliyor bana?”

“Beni, benim kendimi tanıdığımından daha uzun zamandır tanıyorsun.” Beni durdurmak için elimi tuttu. “Bak! Kerevit!” Beni restorana doğru çekiştirdi. “Kerevit sever miyiz? Çok acıktım!”

Anlaşılan kerevit *sevmiyorduk*. Neyse ki, menüde çıtır tavuk da vardı. Görünüşe göre ikimiz de tavuğu seviyorduk.

“Bunu bir yere yazmalıyız,” dedi caddenin ortasında geri geri yürürken. “Kerevitten nefret ettiğimizi. Bu korkunç deneyimi tekrar yaşamak zorunda kalmak istemiyorum.”

“Bekle! Çukura...” Ben cümlemi tamamlamadan Charlie poposunun üstüne düştü. “Çukura düşeceksin,” diye tamamladım. Ona yardım etmek için yere eğildim ama pantolonu için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Bugünkü yağmurdan sonra nihayet kurumuştuk ve şimdi pantolonu tekrar sıırılsıklam olmuştu. Hem de bu sefer çamurlu suyla. “İyi misin?” diye sordum gülmemeye çalışarak. Çalışmak burada anahtar kelimeydi. Çünkü bütün gün güldüğümünden çok daha fazla gülüyordum.

“Evet, evet,” dedi pantolonundaki ve ellerindeki çamurları silmeye çalışarak. Gözlerini kısıp çamur birikintisini işaret ettiğinde ben hâlâ gülüyordum. “Charlie diyor ki çukura otur Silas.”

Başımı salladım. “Yo hayır. Mümkün değil. Oyunun adı *Silas Diyor Ki, Charlie Diyor Ki* değil.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ah, gerçekten mi?” Bana bir adım daha yaklaştı ve “Charlie diyor ki çukura otur. Eğer Silas Charlie’nin söylediklerini yaparsa Charlie de Silas’ın söylediklerini yapar,” dedi.

Bu bir çeşit davet miydi? *Flört eden Charlie hoşuma gitmişti*. Çukura baktım. O kadar da derin değildi. Arkamı döndüm ve bağdaş kurup çamurlu su birikintisine oturana

dek eğildim. İnsanların ilgisini nasıl çektiğimize tanık olmak istemediğimden, gözlerimi Charlie'ninkilerden ayırmıyordum. Kahkahalarını bastırdı ama bu işten zevk aldığını görrebiliyordum.

O utanmaya başlayana dek çukurda oturmaya devam ettim. Birkaç dakika sonra dirseklerimin üzerine yaslanıp bacak bacak üstüne attım. Birisi benim çukurdayken fotoğrafımı çekti, bu yüzden Charlie de ayağa kalkmam için harekete geçti. "Kalk," dedi etrafına bakınarak. "Acele et."

Başımı iki yana salladım. "Yapamam. Charlie söylemedi."

Ellerimi tuttu, gülüyordu. "*Charlie diyor ki kalk, ahmak herif.*" Ayağa kalkmam için yardım etti ve tişörtümü tutup yüzünü göğsüme dayayarak, "Tanrı aşkına, hepsi bize bakıyor," dedi.

Kollarımla onu sardım ve ileri geri sallanmaya başladım, bu muhtemelen benden yapmamı beklediği şey değildi. Bana baktı, tişörtümü hâlâ sıkıca tutuyordu. "Şimdi gidebilir miyiz? Haydi gidelim."

Başımı iki yana salladım. "Silas diyor ki haydi dans," dedim.

Kaşlarını çattı. "Ciddi olamazsın!"

Artık sokakta birkaç kişi vardı ve bazıları fotoğrafımızı çekiyordu. Onları suçlamıyordum. Ben de olsam bilerek çamur birikintisine oturan bir aptalın fotoğrafını çekerdim.

Ellerini tişörtümden ayırdım ve var olmayan müzikte dans etmeye zorlarken ellerimi tutmasını sağladım. Başta gergindi ama sonra gülerken utangaçlığını bastırmış gibi geldi. Salına salına dans ettik ve Bourbon Caddesi'nde ilerledikçe insanlara çarpmaya başladık. Tüm bu süre zarfında dünya umurunda değilmişçesine kıkırdadı.

Birkaç dakika sonra kalabalığın arasında mola verdik. Onu göğsüme doğru çekip hafifçe döndürüp dururken ben de ileri geri sallanıyordum. Bana baktı ve başını salladı. "Sen delisin Silas Nash," dedi.

Başımla onayladım. “Güzel. İşte beni bu yüzden seviyorsun.”

Gülüştü bir an için kayboldu ve gözlerindeki bakış sallanmamı engelledi. Avucunu kalbimin üzerine yerleştirdi ve elinin üstüne baktı. Kalp atışlarımı hissetmediğini biliyordum, oysa kalbim tören alayındaki davul gibi gümbürdüyordu.

Tekrar göz göze geldik. Dudaklarını araladı ve “Charlie diyor ki... Charlie’yi öp,” diye fısıldadı.

Söylemeseydi de onu öperdim. Dudaklarım onun dudaklarıyla buluşmadan önce bir saniyeliğine elimle saçlarını kavradım. Dudakları benim için açıldığında, sanki göğsümde bir delik açıp kalbimi sıkıyormuş gibi hissettim. Acıtıyordu, hayır acıtmıyordu, çok güzeldi, dehşet vericiydi. Sonsuza dek sürmesini istiyordum ama eğer bu öpücük bir dakika daha sürseydi nefesim kesilecekti. Kolumu beline doladım ve onu kendime yaklaştırdığımda ağzımın içinde hafifçe inledi. *Yüce Tanrı.*

Şu an bu kafanın içinde sadece kaderin kesinlikle var olduğu inancı vardı. Kader... ruh eşleri... zamanda yolculuk... adına ne dersiniz deyin. *Hepsi* vardı. Çünkü onun öpücüğünün hissettirdiği şey buydu. *Varoluş.*

Birisi bize çarptığında bir an sarsıldık. Dudaklarımız ayrılmıştı ama az önce yaptığımız şeyi yapmayı bırakmamız için çaba harcamamız gerekiyordu. Cadde boyunca açık duran kapılardan gelen müziklere odaklandık. Işıklar, insanlar, kahkahalar. O on saniyelik öpücük süresince dışarıda kalan tüm dış etkenler hızlıca geri geliyorlardı. Güneş batıyordu ve gece bütün caddeyi bir dünyadan diğerine dönüştürecek gibi görünüyordu. Onu buradan alıp götürmekten başka bir şey düşünemiyordum.

İkimiz de hareket edebilecek gibi durmuyorduk ve elini tutmak için uzandığımda kolum sanki doksan kilo ağırlığındaydı. Parmaklarını benimkilerin arasından kaydırды, böylece sessizce arabamın olduğu otoparka doğru yürümeye başladık.

İkimiz de dönüş yolunda tek kelime etmedik. Arabama bindiğimizde marşa basmadan önce biraz bekledim. Her şey çok ağırdı. Söylememiz gerekenleri dile getirmeden araba kullanmaya başlamak istemiyordum. Böyle öpücükler teşekkür etmeden unutulup gidemezdi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu camdan dışarı bakarken. Bir süre onu seyrettim ama o kıpırdamadı. Sanki donmuş gibiydi. Son öpücükle bir sonraki arasındaki zaman içinde asılı kalmıştık.

Emniyet kemerimi taktım ve arabayı çalıştırdım. Şimdi ne mi olacak? Hiçbir fikrim yoktu. Onu o şekilde milyonlarca kez öpmek istiyordum ama her öpücük bir önceki gibi bitecekti. Ve korkarım ki yarın hatırlamayacaktım.

“Eve dönüp düzgün bir gece uykusu uyumalıyız,” dedim. “Ve daha fazla not almalıyız...” Devam edemedim.

Emniyet kemerini taktı. “Ruh ikizi diye bir şeyin olması ihtimaline karşı,” diye tamamladı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Charlie

Silas'ın evine giden yol boyunca o gün öğrendiğimiz her şeyi düşündüm. Babamı ve onun ne kadar kötü bir insan olduğunu. Bir yanım iyi bir insan olmanın yalnızca doğuştan gelen bir özellik olabileceğinden korkuyordu. Eskiden nasıl bir insan olduğumla ilgili, kimseye çok da iyi davranmadığımı bilecek kadar şey okumuştum. Buna Silas da dâhildi.

Tek tesellim dönüşmüş olduğum insanın dış etkenlerin bir sonucu olarak bu hale gelmiş olmasıydı, yani hep böyle bir insan olmayacaktım. Kinci, aldatan bir insan.

Silas arabayı kullanırken sırt çantamı açıp notları okumaya başladım. Silas'ın babasından çaldığı dosyalar ve bu dosyaların babamı nasıl etkileyebileceğine dair bir şeylerle karşılaştım. Silas neden o dosyaları babasından çalmıştı? Eğer babam suçluysa –ki ben öyle olduğuna inanıyordum– neden Silas bunu gizlemek istesindi ki?

“Sence o dosyaları neden babandan çaldın?” di sor-
dum ona.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu konuda söyleyebileceğim tek şey onları senin adına kendimi kötü hissettiğimden saklamış olabileceğim. Belki de babanın şimdikinden daha uzun süre hapiste kalmasını istemedim çünkü bu senin kalbini kıracaktı."

Bu, Silas'ın yapacağı bir şey gibi duruyordu.

"Onlar hâlâ odanda mıdır?" diye sordum.

Silas evet anlamında başını salladı. "Sanırım evet. Onları yatağımın yakınında bir yere sakladığıma dair bir şeyler okuduğuma eminim."

"Bu gece size gittiğimizde onları babana vermelisin."

Silas oturduğu yerden bana baktı. "Bundan emin misin?"

Başım la onayladım. "Babam çok fazla hayatı mahvetti Silas. Bunun bedelini ödemesi gerekiyor."

"Charlie bunların sende olduğunu bilmiyor muydu?"

Silas'ın babasının çalışma odasının dışında bekliyordum. Kapıdan içeri girip beni Silas'la gördüğünde ona vuracak sandım. Silas babasına açıklaması için ona beş dakika vermesini söyledi. Üst kata koştu, dosyaları aldı ve babasına geri verdi.

Tüm konuştuklarını duyamıyordum. Silas, dosyaları beni korumak için sakladığını anlatıyordu. Özür diliyordu. Babası sessizdi. Ve sonra... "Charlie? Buraya gelebilir misin lütfen?" dedi.

Babası beni korkutuyordu. Kendi babamın beni korkuttuğu gibi değil ama. Clark Nash'in ürkütücü bir tipi vardı fakat kötü birine benzemiyordu. Brett Wynwood gibi değildi yani.

Odaya girdim ve Silas'ın yanına oturmam için bir sandalye çekti. Ben de oturdum. Masasının yanında birkaç kez volta attı ve durdu. Karşımıza geçip doğruca bana baktı.

"Sana bir özür borçluyum."

Suratımdaki şoku görebildiğine eminim. "Öyle misiniz?"

Başını evet dercesine salladı. “Sana sert çıkıştım. Babanın bana ve şirketimize yaptıklarının seninle hiçbir ilgisi yoktu. Ama ben dosyalar kaybolunca seni suçladım çünkü onu ne kadar şiddetli bir şekilde savunduğunu biliyordum.” Dönüp Silas’a baktı. “Senin de beni hayal kırıklığına uğratmadığını söylersem yalan olur Silas. Federal bir soruşturmaya müdahale etmek...”

“On altı yaşındaydım baba. Ne yaptığımı bilmiyordum. Ama şimdi biliyorum ve Charlie de ben de işleri yoluna koymak istiyoruz,” dedi.

Clark Nash başını salladı, ardından oturmak için masanın arkasına geçti. “Yani, bu seni daha sık göreceğimiz anlamına mı geliyor Charlie?”

Silas’a baktım, sonra babasına döndüm. “Evet efendim,” dedim.

Hafifçe gülümsedi ve gülümsemesi Silas’inkine benziyordu.

“Çok iyi,” dedi.

Silas da ben de oradan gitme vaktinin geldiğinin sinyali almıştık. Merdivenlerden çıkarken Silas göğsünü tutup eğilerek düşüyormuş gibi yaptı ve “Off bu adam çok ürkütücü,” dedi.

Güldüm ve ayağa kalkması için onu çektim.

Yarın işler bizim lehimize sonuçlanmasa bile en azından iyi bir şey yapmıştık.

“Bugün sağlam spor yaptın Charlie,” dedi Silas bana elindeki tişörtü fırlatırken. Yerde bağdaş kurmuş oturuyordum. Tişörtü yakaladım, önünde ne yazdığını görmek için çevirdim. Bir kamp tişörtüydü. Bana verebileceği bir alt yoktu.

“Benimle flört etme tarzın bu mu senin?” diye sordum. “Spor iltifattan sayılıyor mu?”

Silas suratını buruşturdu. “Şu odaya bir bak. Sporla ilgili herhangi bir şey görüyor musun?”

Haklıydı. Fotoğrafçılığa her şeyden çok daha fazla ilgi duyuyordu. "Futbol takımındasın sen," dedim.

"Evet ama olmak istemiyorum."

"Charlie diyor ki takımdan ayrıl," dedim.

"Belki ayrılırım," dedi. Ardından odanın kapısını açtı. Merdivenleri ikişer ikişer indiğini duyabiliyordum. Neyin peşinde olduğunu görmek için bir dakika bekledim ve bir süre sonra merdivenlerden yukarı koştu. Kapıyı tekrar açıp gülmüsedti. "Babama futbol takımından ayrıldığımı söyledim," dedi gururla.

"Ne dedi?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım ondan korkuyorum çünkü söyler söylemez üst kata çıktım," deyip bana göz kırptı. "Peki ya sen neyi bırakıyorsun Charlize?"

"Babamı." Cevabım çok kolay çıkmıştı ağzımdan. "Charlie'nin duygusal gelişimini engelleyen şeylerden uzaklaşması gerekiyor."

Silas bana bakmak için yaptığı şeyi bıraktı. Tuhaf bir bakıştı. Tanımadığım bir bakış.

"Ne?" dedim birden kendimi savunma ihtiyacı hissederek.

Başını salladı. "Yok bir şey. Güzel düşünmüşsün, hepsi bu."

Dizlerime sarılıp halıya baktım. Neden bana iltifat ettiğinde tüm vücudum kontrolden çıkıyordu? Kuşkusuz onun düşüncelerini Charlie bu kadar önemsemezdi. Yani ben. Eminim önemseseydim hatırlardım. Hayatta kimin düşünceleri gerçekten önemsenir? Ailenin? *Benimkiler berbattı.* Erkek arkadaşın? *Eğer Silas Nash gibi bir azizle çıkmıyorsanız, bu çok yanlış olabilir.* Janette bana böyle bir soru sorsa ne cevap verirdim, diye düşündüm.

"Sezgilerine güven," dedim yüksek sesle.

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordu Silas. Dolabında bulduğu bir kutuyu karıştırıyordu ama bana bakmak için arkasına yaslandı.

“Sezgilerine güven. Kalbine değil çünkü kalbine güvenmek insanları memnun eder; beynine değil çünkü beynin mantığına fazlasıyla güvenir.”

Gözlerini üzerimden ayırmadan başını yavaşça salladı. “Charlize, derinleşip böyle şeyler söylediğinde çok seksi oluyorsun. Bu yüzden eğer bir tur daha Silas Diyor Ki oynamak istemiyorsan derin düşünmeyi bıraksan iyi olacak.”

Tişörtü bırakıp ona baktım. Bugünü düşündüm. Öpüşmemizi düşündüm ve bu gece beni tekrar böyle öpmesini beklemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bu sefer farklı olarak, üzerimizde onlarca göz olmadan. Uzanıp halının kenarını çekiştirdim. Yüzüme sıcak bastığını hissedebiliyordum.

“Peki ya bir tur daha Silas Diyor Ki oynamak istersem ne olur?” diye sordum.

“Charlie...” diye söze girdi, sanki ismim bir uyarıydı.

“Silas ne diyor?”

Ayağa kalktı, ardından ben de kalktım. Elini boynunun arkasına koyuşunu seyrettim, kalbim Silas onu yerinden çıkarmadan kurtulmaya ve odadan dışarı kaçmaya çalışırcasına çarpıyordu.

“Oynamak istediğine emin misin?” diye sordu gözleriyle beni süzerken.

Başım la onayladım. Çünkü neden olmasın? Mektuplarımıza göre bunu ilk yapışımız olmayacaktı. Ve büyük ihtimalle de ertesi gün hatırlamayacaktık bile. “Eminim,” dedim o an kendimden son derece emin şekilde onu baştan çıkarmaya çalışarak. “Yapmayı en sevdiğim şey bu benim.”

Birden bakışları ciddileşti ve teni daha da gerildi. İzlemesi çok heyecan vericiydi.

“Silas diyor ki... tişörtünü çıkar.”

Kaşlarımı kaldırdım ama söyleneni yaptım ve tişörtü başımın üstünden çekerek çıkardım. Nefes alışını duyuyordum ama onunla göz göze gelemiyordum. Sutyenimin askısı omzumdan aşağı kaydı.

“Silas diyor ki... diğer sutyen kayışını da indir.”

Dediğini yaparken ellerim biraz titredi. Ellerimin hâlâ göğsümde bağlı durduğu yere bakarak bana doğru yavaşça bir adım attı. Gözlerini gözlerime sabitledi. Dudağının kenarı kıvrıldı. Bu oyunu oynamaktan vazgeçmek üzere olduğunu düşünüyordu. Vazgeçebilirdim.

“Silas diyor ki... kopçasını aç.”

Önden kopçalıydı. Çözerken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Sutyenimi çıkarıp parmağında sallamaya başladığımda âdemelmasının hafifçe hareket ettiğini gördüm. Serin hava ve bakışları beni vazgeçirecek gibi oldu. Benimle yeniden göz teması kurduğunda gülümsedi. Ama hayır, gülümsemiyordu. Aynı anda nasıl hem çok mutlu hem de ciddi görünüyordu bilmiyordum.

“Silas diyor ki... buraya gel.”

Bana öyle baktığında artık vazgeçemezdim. Ona doğru yürüdüm ve yeteri kadar yaklaştığımda bana uzandı. Elini başımın arkasına koydu ve parmaklarını saçlarımın içinden geçirdi.

“Silas diyor ki...”

“Kapa çeneni Silas,” diye lafını böldüm. “Sadece öp beni.”

Başını eğdi ve dudaklarımın dudaklarıyla buluşması için başımı yana eğip onları derin bir öpücükle yakaladı. Dudaklarımı diliyle ayırmadan önce yumuşak bir öpücükle ağzını bir kez, iki kez, üç kez benimkilere bastırdı. Silas’la öpüşürken ritmi yakalamıştık, hem de bu öğleden sonra bunu ilk yaptığımızdan çok daha fazla. Eliyle sıkıca saçımdan tuttuğunda dizlerimin bağı çözülüyordu. Nefessiz kalmıştım ve gözlerim kararıyordu.

Ona güvenebilir miydim?

Ona güveniyordum.

“Charlie diyor ki tişörtünü çıkar,” dedim dudaklarına doğru.

“Bu oyunun adı Silas Diyor Ki.”

Ellerimi karnının üzerinde, sıcacık olmuş teninde gezdirdim ve “Artık değil,” dedim.

Otuzuncu Bölüm

Silas

“Charlie bebeğim,” diye fısıldadım, kolumu üzerine atarak. Dudaklarımı omzunun kıvrımına bastırdım. İnledi, ardından örtüyü başına çekti. “Charlie, kalkma zamanı.”

Yüzünü bana döndü ama hâlâ battaniyenin altındaydı. Örtüyü ikimizi örtecek kadar başıma çektim. Gözlerini açtı ve kaşlarını çatı. “Güzel kokuyorsun,” dedi. “Bu hiç âdil değil.”

“Duş aldım.”

“Ve dişlerini de fırçaladın değil mi?”

Başımı onaylarcasına salladım ve kaşları yine çatıldı.

“Âdil değil. Ben de dişlerimi fırçalamak istiyorum.”

Örtüyü kafasından çektim ama bir elini gözlerine koydu ve sızlanarak “Öyleyse acele et, dişlerini fırçalayıp geri gel ve beni öp,” dedi.

Yataktan çıkıp banyonun yolunu tuttu. Musluğun akmaya başladığını duyabiliyordum ama aşağı kattan gelen gürültüler bir anda sesini bastırdı. Tencere ve tavalar birbirine vuruluyor, dolap kapakları çarpıyordu. Birisi temizlik yapıyor gibiydi. Saate baktım, neredeyse dokuz olmuştu.

İki saat daha var.

Banyomun kapısı açıldı, Charlie odaya girip yatağa hopladı ve hızla üstünü örttü. "Dışarısı soğukmuş," dedi dudakları titreyerek. Onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Daha iyi," diye mırıldandı.

Ve zaman kaybetmemek için elimden gelenin en iyisini yaparken yaptığımız şey buydu. Sevişmek.

Ben onun boynumdan yukarı doğru çıkarken, "Silas," diye fısıldadı. "Saat kaç?"

Komodinin üstüne doğru uzanıp telefonuma baktım. "Dokuz on beş."

İçini çekti ve ben ne düşündüğünü kesinlikle biliyordum. Aynı şeyi ben de düşünüyordum. "Bu kısmı unutmak istemiyorum," dedi iki kırık kalbe benzeyen gözleriyle bana bakarken.

"Ben de," diye fısıldadım.

Beni tekrar yavaşça öptü. Kalbinin neredeyse göğsünden fırlamak üzere olduğunu hissedebiliyordum ama bunun sebebinin yatağında öpüşmemiz olmadığını biliyordum. Korkuyordu. Keşke artık korkmamasını sağlayabilseydim ama yapamıyordum. Sadece onu kendime çekip sarıldım. Ona orada sonsuza dek sarılabılırdim ama o anda yapmamız gereken şeyler olduğunu biliyordum.

"En iyisini umabiliriz ama bence en kötüsüne hazırlanmalıyız," dedim.

Göğsüme yasladığı başını onaylarcasına salladı. "Biliyorum. Beş dakika daha, tamam mı? Sadece beş dakika daha örtülerin altında kalıp eskisi gibi âşıkmiş rolü yapalım."

İçimi çektim. "Şu noktada rol yapmak benim için geçerli değil Charlie."

Gülümsedi ve dudaklarını göğsüme bastırdı.

Ona on beş dakika verdim. Beş yetmezdi.

Zamanımız dolduğunda yataktan kalktım ve onu da yukarı çektim. "Kahvaltı yapmamız lazım. Bu şekilde saat on

bir olursa ve biz yeniden kafayı kırırsak yemek konusunda endişelenmemiz birkaç saatimizi alır.”

Giyinip aşağı indik. Mutfığa girdiğimizde Ezra kahvaltıyı topluyordu. Charlie'nin uykuyla gözlerini ovuşturduğunu görünce, bana dönüp tek kaşını kaldırdı. Charlie'yi bu eve getirerek şansımı zorladığımı sanıyordu.

“Endişelenme Ezra. Babam artık onu sevmeme izin verdiğini söyledi.”

Ezra gülümseyerek karşılık verdi. “Aç mısınız?”

Başımla onayladım. “Evet ama kendi yemeğimizi hazırlayabiliriz.”

Ezra elini havaya kaldırıp, “Saçmalama,” dedi. “En sevdiğiniz şeyi hazırlayacağım.”

“Teşekkürler Ezra,” dedi Charlie gülümseyerek. Kilere girmeden önce Ezra'nın yüzünden hafif bir şaşkınlık ifadesi geçti.

“Aman Tanrı'm,” dedi Charlie fısıldayarak. “Sence ben gerçekten bu kadar kötü biri miydim? Benden teşekkür ettiğimi duymak bu kadar mı şaşırtıcı?”

Tam o anda annem mutfığa girdi. Charlie'yi görünce kısa bir an durdu. “Gece burada mı kaldın?” diye sordu annem pek de memnun görünmeyerek.

“Hayır,” diye yalan söyledim Charlie için. “Sabah aldım onu.”

Annem gözlerini kıstı. Onun şüpheli biri olduğunu anlamam için hatırlamam gerekmiyordu. “Siz ikiniz neden okulda değilsiniz?”

İkimiz de bir süre sessiz kaldıktan sonra Charlie pat diye, “Bugün esnek gün,” dedi.

Annem soru sormadan başını aşağı yukarı salladı. Kilere doğru yürüyüp Ezra'yla konuşmaya başladı.

“Esnek gün de neyin nesi?”

Charlie omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok ama kulağa hoş geliyor.” Güldü ve sonra fısıltıyla, “Annenin adı ne?” diye sordu.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama tamamen boşunaydı. "Hiçbir fikrim yok. Notlara yazdığımı da hiç sanmıyorum." Annem kafasını kilerden dışarı çıkardı. "Charlie, bu akşam yemekte bize katılır mısın?"

Charlie bana baktı, sonra anneme dönüp, "Tabii efendim. Eğer hatırlayabilirsem," dedi.

Güldüm, Charlie de gülümsedi ve bir an için yakında tekrar yaşayacak olduğumuz şeyi unuttum.

Charlie'yi fırının saatine bakarken yakaladım. Endişesini sadece gözlerinde değil her yerinde görebiliyordum. Elini tutup sıktım. "Bunu düşünme," diye fısıldadım. Daha bir saat var.

"Nasıl olup da birinin böyle muhteşem bir şeyi unutabilmesine dair hiçbir fikrim yok," dedi Charlie, Ezra'nın bizim için hazırladığı şeyden son ısırığını alırken. Bazıları buna kahvaltı diyebilirler ama bunun gibi yiyecekler kendine özel bir kategoriye hak ediyorlar.

"Neydi bunun adı?" diye sordu Charlie Ezra'ya.

"Nutellalı Fransız tostı," diye cevap verdi Ezra.

Charlie bir kâğıda Nutellalı Fransız tostı yazıp yanına iki tane kalp koydu. Sonra da şöyle bir cümle ekledi: *Kerevitten nefret ediyorsun Charlie!!!*

Mutfaktan çıkıp odama dönmeden önce Charlie Ezra'ya doğru yürüyüp ona kocaman sarıldı. "Kahvaltı için teşekkürler Ezra," dedi.

Ezra da ona sarılmadan önce bir an duraksadı. "Bir şey değil Charlize."

"Bir dahaki sefere kahvaltıya geldiğimde de bana bundan yapacak mısın? Bugün yediğimi hatırlamasam da?"

Ezra omuz silkti ve "Sanırım," dedi.

Yukarı doğru çıkarken Charlie birden "Ne olmuş biliyor musun? Bence para bizi kötü insanlar yapmış," dedi.

“Neyden bahsediyorsun?” Odama ulaşınca kapıyı arkamızdan kapattım.

“Görünen o ki biz nankörmüşüz. Belki biraz da şımarık. Ailelerimizin bize nasıl iyi insan olunacağını öğrettiğini sanmıyorum. Bu yüzden bir bakıma... bunun başımıza gelmesine minnettarım.”

Yatağı oturdum ve onu göğsüme doğru çektim. Başını omzuma bırakıp yüzünü yüzüme yasladı. “Bence sen her zaman benden daha nazıktın. Ama ikimizin de olduğumuz kişiler için gurur duyabileceğini sanmıyorum.”

Dudaklarına küçücük bir öpücük kondurup başımı duvara yasladım. “Ben çevremizin kurbanı olduğumuzu düşünüyorum. Özümüzde iyi insanlarız. Hafızalarımızı tekrar kaybedebiliriz ama içimizde hâlâ iyiyiz. Derinlerde bir yerde, iyi şeyler yapmak istiyoruz. İyi olmak. Derinlerde birbirimizi seviyoruz. Çok. Ve başımıza ne gelirse gelsin bu değişmiyor,” dedim.

Parmaklarını parmaklarımdan geçirip elimi sıktı. Bir süre sessizce oturduk. Arada bir saate bakıyordum. Saatin on bir olmasına yaklaşık on dakikamız kalmıştı ve ikimizin de bu vakti nasıl geçireceğini bildiğini sanmıyordum. Önümüzdeki kırk sekiz saat için idrak edebileceğimizden çok daha fazla not almıştık zaten.

Artık tek yapabileceğimiz beklemektir.

Otuz Birinci Bölüm

Charlie

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki ritmi bozuluyordu. Ağzım kupkuruydu. Silas'ın komodininde duran su şişesini aldım ve kocaman bir yudum içtim. "Bu çok korkunç," dedim. "Umarım bu son beş dakika çabucak geçer ve bunun üstesinden gelebiliriz."

Yatakta doğruldu ve ellerimi tuttu. "Karşımda otur," dedi.

Oturdum. İkimiz de yatakta bağdaş kurmuştuk, iki gün önce otel odasındakiyle aynı pozisyondaydık. O sabahı düşünmek beni rahatsız ediyordu. Birkaç dakika içinde onun kim olduğunu bilemeyecek olma ihtimalini kabul etmek istemiyordum.

Bu kez inancım tam olmalıydı. Bu sonsuza dek devam edemezdi. Edebilir miydi?

Gözlerimi kapattım ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Silas'ın ellerinin saçlarıma uzanıp onları gözümünden çektiğini hissedebiliyordum.

"Unutmaktan en çok korktuğun şey ne?" diye sordu.

Gözlerimi açtım. "Sen."

Parmağını dudaklarımda gezdirdi ve beni öpmek için eğildi. "Ben de. Seni seviyorum Charlie."

Tereddüt etmeden, "Ben de seni seviyorum, Silas," dedim.

Dudakları benimkilerle buluştuğunda artık korkmuyordum. Çünkü biliyordum ki birkaç saniye içinde her ne olursa olsun... Silas benimle olacaktı ve bu beni rahatlatıyordu.

Parmaklarımızı birbirine kenetledi ve "On saniye," dedi.

İkimiz de derin bir nefes aldık. Parmaklarının titrediğini hissedebiliyordum ama benimkilerin titremesiyle kıyaslanamazlardı bile.

"Beş... dört... üç... iki..."

Otuz İkinci Bölüm

Silas

Duyduğum tek ses kalbimin sesiydi. Dünyanın geri kalanı ürpertici şekilde sessizdi.

Dudaklarım hâlâ yumuşak bir şekilde onunkilerin üzerindeydi. Dizlerimiz birbirine değiyordu, gözlerimiz kapalıydı ve ben bir sonraki hamleyi yapmak için beklerken nefesimiz birbirine karışıyordu. Bu defa hafızamı kaybetmemiş olduğumu biliyordum. Bu durum ikinci kez, üst üste olmuştu... ama Charlie ne durumdaydı hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerimi yavaşça açtım ve böylece artık onun içinde bulunduğu durumu da görebiliyordum. Gözleri hâlâ kapalı duruyordu. İlk tepkisinin ne olacağını görmek için onu birkaç saniye izledim.

Beni hatırlayacak mı?

Yoksa nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikri olmayacak mı?

Yavaşça geriye doğru çekilmeye başladı ve göz kapakları açıldı. Korku ve şok karışımı bir ifadesi vardı. Yüzümü inceleyerek birkaç santim daha geri çekildi. Başını çevirdi, odaya baktı.

Tekrar bana baktığında kalbim adeta duracak gibi oldu.
Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yok.

“Charlie?”

Gözyaşlarıyla dolu gözlerini bana çevirdi ve hızlıca eliyle ağzını kapattı. Bağırmak üzere mi anlayamıyordum. Geçen sefer yaptığımız gibi kapıya bir not yazmalıydım.

Yatağa baktı ve elini göğsüme koydu. “Siyah giyiyordun,” diye fısıldadı.

Bakışlarını yanımdaki yastığa çevirdi ve yastığı gösterdi. “Tam oradaydık. Sen siyah tişört giyiyordun ve ben de sana gülüyordum çünkü tişörtün çok dardı. Bunun seni Simon Cowell gibi gösterdiğini söyledim. Beni yatakta sıkıştırdın ve sonra...” Gözleri benimkilerle buluştu. “Ve sonra beni öptün.”

Başımınla onayladım çünkü nasıl olduysa... her anını hatırlıyordum. “İlk öpüşmemizdi. On dört yaşındaydık,” dedim. “Ama on iki yaşından beri seni böyle öpmek istiyordum.”

Eliyle tekrar ağzını kapattı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Kollarını boynuma doladı. Onu kendimle birlikte yatağa devirdim ve her şey dalgalar halinde geri geldi.

“Gizlice eve girerken yakalandığın gece?” dedi.

“Annen peşimden kemerle kovalamıştı. Beni yatak odasının penceresinden dışarı çıkarmıştın.”

Charlie gözyaşları içinde gülmeye başladı. Ona sarılıp yüzümü boynuna bastırdım. Gözlerimi kapattım ve bütün hatıralarım gözümde bir bir sıralandı. İyi olanlar. Kötü olanlar. Anne babası için işler tersine döndüğünde kollarımda ağladığı tüm o geceler.

“Telefon konuşmalarımız,” dedi sessizce. “Her gece.”

Neyden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Her gece onu arardım, bir saat boyunca telefonda kalırdık. Anılarımız bizi terk ettiğinde neden her gece bu kadar uzun süre telefonda konuştuğumuzu çözememiştik.

“Jimmy Fallon,” dedim ona.

"İkimiz de Jimmy Fallon'u severdik. Her gece şovu başladığında seni arardım ve birlikte seyrederdik," dedi.

"Ama hiç konuşmazdık," dedi. "Şovu konuşmadan birlikte izleyip sonra doğrudan uyurduk."

"Çünkü seni gülerken duymayı çok severdim."

O an sadece anılarım değil, duygularım da canlanıyordu. Bu kız için şimdiye kadar sahip olduğum bütün hisler açığa çıkıyordu ve bir an için hepsini kaldırabilir miyim diye tereddüde düştüm.

Bir ömürlük anılarımızı hatırlarken birbirimize sıkı sıkı sarıldık. Birkaç dakikayı iyi anılarımıza gülerek geçirdik, sonra daha fazla dakika geçerken o kadar da iyi olmayanları anımsadık. Ailelerimizin yaptıklarının bize sebep olduğu acıyı. Birbirimize çektirdiğimiz acıyı. Başkalarına çektirdiğimiz acıları. Hepsini aynı anda hissediyorduk.

Charlie elleriyle tişörtümü kavradı ve yüzünü boynuma gömdü. "Acı veriyor Silas," diye fısıldadı. "Bir daha o kız olmak istemiyorum. Bunları yaşamadan önceki insanlara dönüşmediğimizden nasıl emin olabiliriz?"

Elimi başının arkasına koydum. "Ama bizler o insanlarız," dedim ona. "Geçmişte olduğumuz kişiyi değiştiremeyiz Charlie. Ama şu an olduğumuz kişiyi kontrol edebiliriz."

Kafasını omzumdan kaldırdım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Charlie bana bir söz vermelisin." Başparmağımla gözyaşlarını sildim. "Bana bir daha asla aşkımızdan vazgeçmeyeceğine söz ver. Çünkü seni bir daha asla unutmak istemiyorum. Seninle olan tek bir saniyeyi bile asla unutmak istemiyorum."

Başını onaylarcasına salladı. "Yemin ederim. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim Silas. Ve asla unutmayacağım."

Başımı, dudaklarımız birleşinceye kadar eğdim. "Asla Asla."

Sonsöz
Yirmi Yıl Falan Sonra
Charlie

Silas akşam yemeğinde eve geliyordu. Onu mutfak camında beklerken salata için sebzeleri yıkıyormuş gibi yapıyordum. Lavaboda bir şeyler yıkıyormuş gibi yapmayı seviyordum, böylece garaja geldiği zaman onu görebiliyordum.

On dakika sonra arabasını garaja çektiğinde parmaklarımı sudan çıkardım. Karnımdaki o lanet kelebekleri hissederek kurutma bezini aldım. Kelebekler asla gitmiyorlardı. Duyduğuma göre uzun yıllar süren evliliklerde bu nadir rastlanan bir şeymiş.

Önce çocuklar indi arabadan. Jessa, kızımız ve ardından erkek arkadaşı Harry. Normalde hemen ardından Silas'a kayardı bakışlarım ama bir sebepten Jessa ile Harry'den gözlerimi alamadım.

Jessa da tıpkı benim gibiydi: inatçı, laf ebesi ve mesafeli. Ağladığımda beni çoğu zaman esprileriyle güldürürdü. Harry'yi seviyordum; birinci sınıftan beri birliktelerdi ve gelecek sene mezun olduklarında aynı üniversiteye gitmeyi planlıyorlardı.

Onlar genç âşıkların kusursuz bir örneğiydiler, dalgın bakışlı ve fazla duygusal. Tıpkı Silas'la benim eskiden olduğumuz gibi. Hâlâ olduğumuz gibi. Fakat bugün, Jessa garaj yolunun kenarında kollarını göğsünde bağlamış duruyordu.

Harry de arabadan inip onun yanında dikilmeye başladı. Bence kavga ediyorlardı. Jessa bazen komşunun oğluyla arkadaşlık etmeyi seviyordu ve Harry de buna sinirleniyordu.

Silas bir dakika sonra geldi. Arkamdan yaklaşıp kollarını doladı ve beni boynumu öptü.

"Selam, Charlie bebeğim," dedi nefesini içine çekerken.

Ben de ona yaslandım.

"Bu ikisinin nesi var?" diye sordum hâlâ camdan bakarken.

"Bilmiyorum. Gelirken yol boyunca gerçekten çok tuhaftılar. Neredeyse hiç konuşmadılar."

"Ooo ooo," dedim. "Yine şu ateşli komşu çocuk olmalı." Ön kapının çarptığını duydum ve Jessa'yı mutfığa çağırdım.

"Jessa, buraya gel!"

Beraberinde Harry olmadan yavaşça içeri girdi.

"N'aber?" diye sordum. "Savaştan çıkmış gibisin."

"Öyle mi?" diye sordu.

Silas'a baktım, omuz silkti.

"Harry nerede?"

Omzunun üstünden başparmağıyla işaret ederek, "Orada," dedi.

"Pekâlâ, ikiniz de akşam yemeğine hazır olun. Salata hazır olur olmaz yemek yiyeceğiz."

Başını salladı, ağlamaya başlayacağına yemin edebilirdim.

"Hey Jessa," dedim mutfaktan çıkmak üzereyken.

"Evet?"

"Düşündüm de gelecek ay doğum günün için Miami'ye gidebiliriz belki. Uyar mı sana?"

"Evet," dedi. "Güzel."

Gittiğinde kaşlarını çatmış haldeki Silas'a döndüm.

“Miami’ye gideceğimizi bilmiyordum,” dedi. “İşten bu kadar çabuk izin alamam.”

“Silas,” dedim aniden. “Onun doğum gününe daha altı ay var.”

Gözlerinin arasındaki çizgi gevşedi ve ağzını açtı. “Aa evet,” dedi. Sonra bir anda durumu fark etti. “Oo. Oh.” Elini boynunun arkasına attı. “*Kahretsin* Charlie. Tekrar olmasın.”

TEŞEKKÜRLER

**OKUYUCULARIMIZA TEŞEKKÜR EDERİZ.
BİZİM İÇİN DÜNYALAR KADAR DEĞERLİSİNİZ.**

TARRYN VE COLLEEN

Çok sevilen iki yazardan büyüleyici bir masal...

Charlize Wynwood ve Silas Nash bebekliklerinden beri birbirlerinin en yakın arkadaşıydılar. Ve on dört yaşında birbirlerine âşık olduklarını anlamışlardı.

Ancak o sabahtan sonra... iki yabancı olacaktı.

İlk öpüşmeleri, ilk kavgaları, aşklarını fark ettikleri ilk an... Bütün anıları kaybolmuştu sanki.

“İlk öpüşmemiz gerçekten ne zamandı umrumda bile değil.”

“İşte bu hatırlamak istediğim şey.”

Charlize ve Silas, onları bu hale getiren nedeni bulup gerçekleri açığa çıkarmak için birlikte uğraşmak zorundaydılar. Eskiden nasıl olduklarını hatırladıkça, tekrar bir araya gelme fikrini daha da fazla sorgulamaya başlayacaklardı.

#1 New York Times Çok Satan Yazarı

Colleen Hoover

New York Times Çok Satan Yazarı

Tarryn Fisher

ASLA

ASLA

yalnızca hatırla

©psilon®

yalnızca
hatırla

yalnızca hatırla

*“Senin ilk öpücüğün olduğumu asla unutma.
Benim için senden sonrası olmayacağını asla unutma.
Ve tüm bu olanlar arasında beni sevmekten asla vazgeçme.
Asla vazgeçme, Charlie.
Asla unutma.”*

Silas zamana karşı yarışırken daha fazla gerçek ortaya çıkıyor, her şey daha da karmaşıklaşıyor. Tehlike arttıkça Silas da kontrolünü kaybediyor ve insanlar olanlardan onu sorumlu tutuyor. Charlie'nin başı belada ve geçmişle gelecek arasındaki uçuruma köprü olmak zorunda. Çünkü “seni seviyorum”lar ve “asla asla”lar arasında bir yerde, kimsenin hayal bile edemediği şaşırtıcı gerçek keşfedilmeyi bekliyor.

“Neredesin Charlie?”

HG
0458588
FCG

KDV'den
muaf